

колекция
COSMOPOLITAN

Карли Филипс

Обичай ме,
ако смееш

Тя е секси, в беда и търси закрилник.
Той е привлекателен, силен и влюбен в нея от години.
А привличането помежду им е просто изпепеляващо...

КАРЛИ ФИЛИПС ОБИЧАЙ МЕ, АКО СМЕЕШ

Превод: Гергана Драйчева

chitanka.info

Тя е seksi, в беда и търси закрилник.

Той е привлекателен, силен и влюбен в нея от години.

А привличането помежду им е просто изпепеляващо...

Когато името на Сара Риос попада в клюкарската рубрика за най-желаните ергени на Ню Йорк, усамотението и спокойствието ѝ са разбити на пух и прах. По-лоши от картичките, подаръците и телефонните обаждания са единствено смъртните заплахи. Защото Сара е важен свидетел по дело за убийство, а убиецът няма да се спре пред нищо, за да я накара да замълчи.

В болнични заради инцидент по време на служба, полицаи Рейф Манкузо се възстановява спокойно в родния си град. Докато изплашената Сара не пристига, за да търси убежище и закрила при него. Скоро той не само е принуден да живее с жената, която обича от години, ами се забърква в любовния живот на роднините си и случайно разкрива голям канал за трафик на наркотици.

Дали времето и премеждията ще съберат Сара и Рейф, или чувствата му ще останат несподелени? Само времето и „Ергенският блог“ ще покажат.

ПЪРВА ГЛАВА

Докато елитът на Манхатън отпиваше от чашите с шампанско и шепнешком разменяше последните клюки, Рейф Манкузо дискретно провери дали пистолетът все още е добре скрит под самото на смокинга му. Спокоен, но нащрек, той бавно обикаляше залата, сигурен, че няма да се наложи да използва оръжието сред отбраните гости. Фондация „Ланкастър“ му плащаше солидна сума да бди за сигурността по време на техния търг на безбожно скъпи бижута. Вниманието му привлече появата на жената, която го убеди да работи като елитна охрана — Сара Риос — неговата бивша партньорка от нийоркската полиция.

Тя пристъпи грациозно през отворените врати на залата и той вече не можеше да се съсредоточи върху нищо друго. Годишната работа заедно ги бе превърнала в добре смазана полицейска машина. Дългите часове дежурство в патрулната кола бяха довели до бързо приятеляваш и емоционална близост, каквато Рейф не бе изпитвал преди.

Дори и с годеницата си.

Рейф и Сара никога нито признаха, нито се отдадоха на чувствата, които се прокрадваха помежду им, но това не бе намалило силата им. И ако навремето Рейф я смяташе за опасно изкушение, сега направо не намираше думи да опише въздействието ѝ. Жената, която обикновено виждаше в полицейска униформа, никога не бе изглеждала толкова секси. Не можеше да откъсне очи от сребрилата рокля, която изкусително се плъзгаше до средата на стегнатите ѝ бедра, нито от дългата руса коса и съвършените гърди, за чието съществуване никога не бе подозирал.

— Здравей, непознати. Отдавна не сме се виждали — поздрави го Сара с широка усмивка.

— Здравей, партньоре.

Тя се наведе и го целуна по бузата. Нежните ѝ устни и сладкият аромат на кожата ѝ опияниха сетивата му и му припомниха защо

миналата година поиска смяна и прекрати партньорството си с нея. Бащата на Рейф почти бе съсипал семейството им с поредната си любовна афера и той се беше закле, че няма да повтори същата грешка. Преди време за сгоден мъж като него Сара бе просто изкушение, което трябва да бъде избегнато. По ирония на съдбата връзката с годеницата му приключи скоро след това, но за Рейф прекратяването на партньорството помежду им беше най-умната постъпка в живота му.

Сара никога нямаше да се обвърже с мъж за дълго, а Рейф не приемаше кратковременните забавления.

— Радвам се, че ми се обади за тази работа. Хубаво е да те видя отново — тя прибра кичур коса зад ухото си и срещна погледа му. Кафявите ѝ очи искряха от удоволствие.

— И аз се радвам да те видя — усмихна се той.

— Добре си се изтупал — направи му комплимент.

Погледът му нито за момент не изпускаше нейния.

— С чиста съвест мога да кажа същото и за теб. В допълнение се очертава спокойна вечер. — Той направи неопределен жест към другата страна на залата, където бяха изложени бижутата.

От фондацията бяха предпочели Рейф и Сара да се слоят с множеството и да общуват с гостите, вместо да кръжат около ценностите, въоръжени до зъби. Като обучени професионалисти двамата настояваха сами да определят условията, но организаторите не искаха гостите да се страхуват да разглеждат бижутата отблизо.

— „Спокойна вечер“ звучи добре — съгласи се Сара. — Не трябва да привличам внимание, докато не свидетелствам по дело за убийство другия месец. А няма по-незабележима работа от тази.

Рейф се засмя в съгласие.

— Чух за случая ти. Започнал е като обичаен взлом с нападение на Парк авеню, нали?

— И ние така си мислехме. Някой беше разбил дома и изненадал жената вкъщи, ударил я по главата и откраднал няколко ценни вещи. Но жертвата отказа да отиде в болница и почина в съня си няколко часа по-късно. — Сара поклати глава със съжаление.

През годините служба и двамата бяха се справяли с твърдоглави жертви.

— Както се оказа, аз бях последният човек, говорил с нея преди смъртта ѝ. Тя подозираше своя съпруг, беше посочила дори евентуален мотив.

— Значи ти си главният свидетел по делото за убийство на съпругата — обобщи Рейф слуховете, които беше чул да се носят из участъка.

— Да. И всичко опира до парите. — Сара наклони глава към бляскавото множество гости. — Единствено богатството на Алисия Морли крепеше инвеститорската компания на съпруга ѝ на повърхността. Той и партньорите му съсипали фирмата, а тя отказала да субсидира следващите му лоши инвестиции. Той е наел някой да влезе с взлом и да инсценира кражба с фатални последици, като се е надявал да наследи имуществото ѝ. Но ако го осъдят, парите ще отидат при порасналите деца от първия ѝ брак.

Покрай тях премина сервитьор и Сара си взе чаша газирана вода от подноса. Отпи, а по ръбчето на чашата остана целувката на розовото ѝ червило.

Рейф не можеше да откъсне очи от нея. Не можеше да спре да си представя какво би могъл да направи с тези сочни розови устни.

— Къде е съпругът сега? — попита той с пресъхнало гърло.

— Още е в пандиза. Прокурорът убеди съдията, че има опасност да се покрие. Но бизнес партньорите му имат връзки с опасни хора и окръжният прокурор иска да не се набивам на очи, докато не мине делото.

— Ами радвам се, че мога да присъствам с теб на това незабележимо събитие. — Където мога само да гледам, но не и да докосвам. — Преди малко видях съседа ти — Сам Купър.

Куп, както приятелите го наричаха, и Сара не бяха просто добри съседни — те бяха много добри приятели. И понеже Сара допускаше малко хора близо до себе си, а Рейф се доверяваше на инстинктите ѝ, той уважаваше Куп. Работата му често го засичаше с криминалния репортер и професионалната му преценка бе за свестен тип, който никога не би направил компромис с истината заради сензационна история.

Тъй като Сара не даваше да се каже лоша дума за приятелите ѝ, Рейф реши да не споменава, че е забелязал Куп да се измъква от неизползваната гардеробна, малко след като приятно разрошена жена

бе направила същото. В непоносимата лятна жега никой не използваше гардеробната, освен ако не беше с компания. Всъщност Рейф завиждаше. Не можеше да си спомни последния път, когато бе имал бърза свалка с жена на публично място, а присъствието на Сара в сребрилата ѝ рокля не му позволяваше да мисли за нищо друго.

Тя кимна.

— Дойдох с Куп, но се надявам, че той ще си тръгне с приятелката си — Лекси Дейвис. Ако най-напред изгледят спора, който имаха по-рано. — Тя нацупи устни и огледа залата, видимо съсредоточена. — Не ги виждам.

— Тук е пренаселено. Може би са се усамотили някъде и се одобряват — предположи Рейф в опит да я успокои.

Секс, скандал и секс за одобряване? Може ли на един мъж да му провърви толкова в рамките на един час? Рейф поклати глава и се засмя.

— Какво е толкова забавно? — попита Сара.

— Просто се зачудих как се справя Куп с главната роля в „Ергенският блог“ — Рейф веднага съчини удобно извинение.

Специална онлайн и печатна рубрика в „Дейли Мейл“ се целеше в необвързаните мъже в Ню Йорк. Блогът беше започнал с избор на ерген и публикуване на любопитна информация за него. В един момент интересът бе прераснал в следене на всяко движение на жертвата — от това къде се отбива за кафе, до местоработата му, и обикновено кулминацията настъпваше със спекулациите относно личния му живот. Жените се обединяваха да дебнат в ловни хайки с надеждата, че ще успеят да грабнат най-новия и готин нюйоркски ерген. Въпреки че работеше в „Дейли Поуст“, Куп беше последната жертва на блога.

— Ти четеш този парцал? — Сара звучеше обидена от самата идея.

Рейф поклати глава.

— За бога, не. Но Маги го чете.

Както Сара знаеше, Маги беше дневният им диспечер и много обичаше да споделя актуалните клюки с управлението. В последно време настървено следеше новините в „Ергенският блог“.

— Не знам как намира време — зачуди се тя.

— Разсейва се от проблемите в собствения си живот. Изведнъж силен писък и звукът на стросено стъкло нарушиха монотонното жужене на тълпата и прекъснаха разговора им.

Рейф извърна рязко глава по посока на звука, готов да извади пистолета си.

— Келнерът има нож — извика някой близо до тях.

— И е хванал приятелката на Куп — изръмжа Сара.

Дългогодишният инстинкт сработи незабавно и Рейф и Сара срещнаха погледи в безмълвно съгласие. Трябваше бързо да се приближат до нападателя.

Рейф даде знак и Сара незабавно се придвижи по посока на часовниковата стрелка към въоръжения сервитьор. Той пое в обратната посока, право през стъписаната тълпа.

В най-добрия случай единият от двамата щеше да разсее мъжа, докато другият получи възможност за обезоръжаване или чист изстрел.

— Пръстенът е у него — дойде предупреждение от заложничката.

Бижу на фондация „Ланкастър“. Рейф мълчаливо преглътна една ругатня.

— Млъквай! — извика паникьосаният сервитьор.

Рейф погледна към него точно навреме, за да види как заплашва жената с върха на ножа.

— Точно как смяташ, че ще се измъкнеш от тук? — Неочаквано Сам Купър излезе пред стъписаното множество. С ръце във въздуха той започна бавно да се приближава към мъжа, който държеше приятелката му на едно острие разстояние.

По начало Рейф не би искал цивилен да се опитва да разубеждава луд, но Куп не беше глупак. А и така печелеше време, в което със Сара да се приближат достатъчно.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита сервитьорът.

— Аз съм с дамата. Сега просто се успокой. — Куп понечи да направи още една крачка.

— Стой, където си! — извика мъжът.

Рейф още не бе достатъчно близо и не можеше да рискува да подплаши мъжа, който освен кражба на пръстен бе взел и заложник. Сервитьорът затегна хватката си около заложничката.

— Виж, просто ще изляза от тук и никой няма да ме спре. — Той се насочи към една от металните врати към стълбището, като притегляше жената със себе си.

Рейф потърси с очи и откри Сара в другия край на залата. Беше достатъчно близо да се изправи пред мъжа и Рейф мълчаливо я окуражи. Знаеше, че тя може да го убеди да се откаже. Двамата заедно бяха преминали квалификационен курс за водене на преговори, но Сара беше отказала допълнителна специализация.

Съвсем неочаквано сервитьорът изблъска заложничката към тълпата.

В последвалия хаос той избута вратата и побягна от стаята. Сара се спусна след него.

Рейф се втурна след тях, но вратата се затвори, преди да я достигне и загуби ценно време. Със сърце в гърлото, той разбута гостите, отвори вратата и се затича нагоре по тъмното стълбище.

Мина през още една врата и излезе на покрива с изваден пистолет. Ситуацията беше се променила.

Сервитьорът очевидно не беше преценил правилно плана си за бягство. Нямаше изход оттук и сега той държеше Сара с нож, опрян в гърлото ѝ. Явно беше очаквал компания и тя бе неговата застраховка.

Студена пот обля Рейф.

— Хвърли пистолета — заповяда сервитьорът.

Рейф бързо прецени шансовете си да стреля. Луната беше на негова страна и осветяваше покрива. Но мъжът държеше Сара като щит пред цялото си тяло и това значително ограничаваше възможностите му.

— Хайде, човече. Пусни я. Не искаш да лежиш за нападение над ченге — започна да преговаря Рейф.

— Тя наистина ли е ченге? — По челото му изби обилна пот.

— И двамата сме ченгета — потвърди Сара спокойно.

Рейф се възхити на хладнокръвието ѝ и се помоли тя да успее да го запази.

Сервитьорът изсъска нервно. Ръката с ножа затрепери и острието близна кожата ѝ. Малка капчица кръв изби на шията ѝ.

Рейф потисна чувството, че му прилошава.

— Денят ти става все по-добър — каза той с насочен към гърдите на Сара пистолет. — Пусни я. Все някак ще смекча вината ти,

ако не нараниш полицаи.

— Трябва да помисля — отговори мъжът, видимо разколебан. Паниката му се сблъска с ирационалното желание да се бие, а нерешителността му бе осезаема.

Рейф беше виждал това и преди. Мъжът просто трябваше да направи избор. Така стори и Рейф. Докато някой специално обучен да преговаря би говорил до изтощение, той имаше предимството да познава заложника.

А тя знаеше как да чете мислите и знаците му. Всяко действие представляваше риск, но Рейф вярваше на бившия си партньор.

Той взе решение и погледна Сара в очите. Едно незабележимо кимване бе напълно достатъчно.

Той извика и полетя към краката на мъжа.

След това всичко се случи мигновено. Тялото на Сара се отпусна и изненада сервитьора, докато Рейф се хвърли върху него и го повали. Сара се претърколи на безопасно разстояние, а Рейф се сборичка с мъжа. Не беше сигурен колко пъти го сграбчва и се измъква от неговата хватка, преди да надделее и да го усмири с идеален юмрук в челюстта.

— Не мърдай! — Сара се надвеси над сервитьора с насочен пистолет.

Задъхан, Рейф се изправи на крака.

— Добре ли си?

Кимна.

— Щях да съм по-добре, ако това изобщо не беше се случвало — промърмори тя. — Той направо изрита пистолета от ръката ми. — Поклати глава отвратена.

Замаян, Рейф опря ръце на бедрата си и се наведе.

— Да, слушам те.

— Някой вероятно досега е извикал ченгетата. Всеки момент трябва да пристигнат.

Рейф вдигна поглед към нея.

— Интересен начин да не привличаш внимание.

Тя успя да се засмее.

Сервитьорът, проснат на земята, простена и отново привлече вниманието на Рейф.

— По-кратко — предупреди го Сара. Приблужи се до него и направи болезнена гримаса.

— Къде те боли? — попита я Рейф.

Тя поклати глава. Досега никога не бе признавала контузия или нараняване.

Изведнъж, замаян, Рейф се свлече на колене, виждаше като през мъгла и сякаш чак сега започна да усеща острата болка в гърдите си.

Свали сакото на смокинга си и погледна надолу. Бялата му риза бе подгизнала от кръв.

По дяволите, дори не беше усетил пробождането.

— Рейф — извика Сара панически.

— Добре съм — излъга той, точно когато към тях се втурнаха въоръжени полицаи.

Жена, която той не разпозна, но си спомни като гостенка на събитието, коленичи до него.

— Полицай Манкузо, аз съм Аманда Стивънс от „Дейли Поуст“. Вие сте герой — каза тя някак прекалено въодушевена от идеята.

— Просто си върша работата — промърмори той.

— Казаха ми, че вие и Сара Риос сте били партньори. Какво е чувството да спасите колега? — продължи да настоява журналистката.

Рейф притисна гърдите си с ръка. Можеше ли болката да става все по-непоносима? С периферното си зрение забеляза полицаите да вдигат сервитьора от земята.

Репортерката повтори въпроса си.

Какво бе чувството да спаси Сара?

Лесен въпрос. Дяволска хубаво усещане е да спасиш разкошна блондинка с убийствени извивки.

Можеше само да се надява, че не е изрекъл на глас последната си мисъл, преди всичко около него да потъне в мрак.

— Беше на косъм за известно време, но ще се оправи.

Думите на травматолога хирург отекваха в главата на Сара и я караха да се чувства замаяна. Наложиха се буквално да затворят движението в града, за да докарат Рейф в болница „Ленокс Хил“.

Смътно си спомняше как мина на рентген, а после шинираха крака ѝ. Болката от изкълченото коляно, докато тичаше по стълбите, не можеше да се сравни с тази от възможността да загуби Рейф. Той беше спасил живота ѝ с риск за своя и тя никога нямаше да забрави това. Не

беше напускала болницата, откакто пристигна с линейката. Очакваше новини.

— Риос!

Сара се обърна по посока на гласа. Почти цялото управление се беше събрало в очакване на новини за своя колега.

— Така ли мислиш, че не се набиваш на очи? — Огромен мъж с желязно самообладание, капитан Ходжис звучеше рязко, но Сара знаеше, че има мекото сърце на плюшено мече.

— Съжалявам, капитане. Кой би предположил, че един обикновен търг може да доведе до ситуация със зложници?

Мъжът се усмихна разбиращо.

— Ти просто обичаш да си там, където има опасност — промърмори той. — Окръжният прокурор ще изиска главата ми на тепсия, защото съм разрешил този извънслужебен ангажимент.

— Тогава по-добре не ѝ се пречкай — пошегува се Сара.

За нейно облекчение капитанът отвърна на усмивката ѝ.

— Добри новини за Манкузо.

— Да, сър.

— Колко време ще си извън строя? — попита я той и посочи шината на коляното ѝ.

Тя преглътна трудно.

— Не съм сигурна. Рентгенолозите не казаха нищо определено. — Ако ранна форма на артрит и дегенеративно ставно заболяване можеха да се нарекат неопределени. — Назначиха магнитен резонанс за утре.

Сара вече бе имала проблеми с разкъсан менискус от стара гимназиална травма. Пристъпи на болка, схващане и подуване на коляното бяха нормална част от нейното ежедневие. Но сега я бяха предупредили, че повторното нараняване на ставата може да доведе до постоянни проблеми, които биха ѝ попречили да върши работата си.

Полицейската работа беше целият ѝ живот. Всичко, с което някога бе искала да се занимава. Беше израсла в семейство на полицаи. При това такива, които не можеха да запазят браковете или семействата си и се самоопределяха с професията си.

Професията ѝ моделираше и нея самата.

— Добре, ти официално си в отпуск по болест, докато не ти позволят да се върнеш. Прибери се и си почини — посъветва я

капитанът.

Сара прехапа устни, беше безсмислено да спори.

— Обещавам.

— Добре. Грижи се за себе си.

Тя кимна.

— И този път не се набивай на очи.

„ДЕЙЛИ ПОУСТ“

„ЕРГЕНСКИЯТ БЛОГ“

Последният ни ерген напусна работата си по любов. Сърцето на Сам Купър е заето, дами. Но за щастие в града има нов ерген — супергерой. Рейф Манкузо пое контрола в свои ръце и спаси една от най-желаните дами на Ню Йорк с риск за собствения си живот. Мога да ви чуя как затаявате дъх.

Аманда Стивънс, ресорен редактор в „Дейли Поуст“, беше на място да отрази търга на „Ланкастър“. Тя попита героя на вечерта какво е чувството да спасиш девойка в беда. Без да осъзнава, че е ранен, господин Манкузо отговори от сърце: „Просто си върша работата. С допълнителното удоволствие от спасяването на разкошна блондинка с убийствени извивки“ — преди да припадне от изтощение.

Възможно ли е между него и спасената дама да пламне любов? Или теренът е свободен за другите жени от града? Само времето и „Ергенският блог“ ще покажат.

ВТОРА ГЛАВА

Рейф се събуди в стерилно изглеждащата болнична стая. На ръката му беше поставена система. Мигновено почувства дълбоката болка в гърдите и спомените от предишната вечер бавно започнаха да изплуват. Търгът, заложенката, болката, полицаите на покрива. Примигна, но всичко беше още размазано пред погледа му.

„Морфинът“, помисли си, като се сети как на няколко пъти се събуждаше неориентиран и с болки в гърдите. Действието на лекарството беше все още силно и той се зачуди колко ли време е минало.

— Ти си буден!

Той извърна глава по посока на познатия глас, за да види Сара, седнала на стол до стената. Тя стана и се подпря на чифт патерици, преди да пристъпи към леглото му. Косата ѝ падаше разпиляна по раменете, гримът по лицето ѝ беше силно размазан, а изтощението ѝ си личеше от километри. Също толкова очевидно беше и облекчението в изражението ѝ.

Изведнъж на повърхността се появи друг спомен. Всеки път, когато той отвореше очи, тя беше до него.

— Как се чувстваш — попита го, без да откъсва загрижен поглед от него.

— Като че са ме пробали — опита се да се усмихне.

Тя му се намръщи.

— Не е смешно. Ножът беше разкъсал белодробната вена. Трябваше да те отворят, за да я зашият. Или поне така каза докторът.

— Операция? — попита той.

Сара кимна.

— Преляха ти и много кръв — допълни със сериозно изражение.

Рейф се опита да преглътне, но устата му беше пресъхнала.

— Ето — тя се пресегна и взе чашка с лед, после внимателно му подаде няколко кубчета с лъжица, за да овлажни устните си.

— Може и да свикна с това лечение.

— Нещо ми подсказва, че ще има върволица от жени, готови да ти угаждат. — Устните ѝ се извиха в първата усмивка, която му подаряваше, откакто се беше събудил.

Тя върна чашата обратно на подноса.

— Но ще им се наложи да се сражават с майка ти. Тази дама много смело защитава територията си.

— Майка ми? Тя е тук? — попита той изумен.

Сара кимна.

— Знаеш процедурата. Нещата бяха сериозни и капитанът се погрижи близките ти да бъдат уведомени. Те пристигнаха веднага, отседнали са в близкия хотел.

Рейф затвори очи и простена.

— Много ли те боли — попита го тя, разбрала погрешно реакцията му.

— Ще го преживя — успокои я въпреки огъня в гърдите си.

— Добре — отвърна му тихо.

Новината, че майка му е тук и ще кръжи около него като орлица, беше достатъчна да разплаче всеки зрял мъж. Той обичаше голямото си шумно семейство, но отдавна напусна родния град, за да може да го обича от разстояние.

— Ами нашият приятел, сервитьора? Какво стана с него? — смени темата Рейф.

— Копелето е задържано и няма скоро да се измъкне — събщи му Сара с доволно кимване.

— Ето, има поне някакви добри новини.

— Повече от това. Ти оживя — усмихна се тя и посегна към ръката му.

Дланта ѝ бе топла, хватката нежна и сигурна. По тялото му се разля спокойствие, когато тя задържа ръцете му в своите.

— Изплаши ме до смърт. Най-напред всичката тази кръв и после ти припадна — гласът ѝ затрепери и тя си пое дълбоко въздух. — Лекарите казаха, че налягането ти е паднало опасно ниско и имаш силно вътрешно кървене. — Замълча отново за няколко дълбоки вдишвания. — Ти ми спаси живота.

Благодарността ѝ го хвана неподготвен.

— Ние сме отбор. Аз ти извиках да се изсулиш и ти го направи. Не е нещо особено.

— Кажи го на пресата.

— Те преувеличават — промърмори той.

— Няма да кажа на Куп, че си го казал — ухили се Сара.

Рейф понечи да се засмее, но спря, преди да си причини излишна болка. Загледа се в белия таван.

— Искам ли да знам кой ден сме днес?

— Понеделник сутрин — въздъхна тя.

Бил е в безсъзнание цели два дни. И ако не бъркаше, тя е била с него през цялото това време. Приливът на чувства измести болката в гърдите му.

— Ами ти? Колко е зле положението? — попита загрижено, като многозначително погледна патериците.

Сара махна небрежно с ръка.

— Просто си изкълчих коляното в преследването по стълбите. Ще се върна на работа за нула време.

— И защо тогава не можеш да ме погледнеш в очите, докато го казваш? — притисна я той.

Тя се намръщи, но не отговори.

Един поглед към дрехите ѝ му подсказа, че тя неслучайно е обула широки мъжки панталони. Те бяха достатъчно свободни и обемисти, за да прикрият шината.

— Да не е слабото ти коляно? — попита тихо.

Сара направи гримаса.

— Като куче с кокал си, Манкузо. Казах, че ще се оправя. Остави другото.

Безпокойството му нарасна, но тя нямаше да говори, докато сама не пожелаеше.

— Така и не усетих ножа — отново смени темата. Все още не можеше да повярва, че е бил наръган.

— Един от триковете на адреналина — тя срещна погледа му и по лицето ѝ се четеше пълно разбиране.

Наоколо се възцари уютна тишина. Това му липсваше, осъзна Рейф изумен. Настоящият му партньор, Джейк Риодан, обичаше да говори, за да минава времето. Рейф често си мечтаеше за тишината и спокойствието, които изпълваха патрулката по време на дежурствата му със Сара.

На вратата се почука и в стаята влезе медицинска сестра.

— Добро утро, господин Герой — поздрави тя с чуруликащ глас.
— Радвам се да ви видя напълно буден. Време е да проверя температурата и кръвното ви налягане. Искам също да погледна превръзката — предупреди тя.

— Само ако престанете с глупостите за героя — промърмори той.

Сара се ухили.

— Бъди мил с персонала или ще насъскам майка ти срещу теб.

— Харесвам сестра ви — каза жената и посочи към Сара. — Но въпреки това трябва да изчака отвън.

— Сестра ми?

Сара се наведе към него.

— Казах им, че съм ти сестра, за да ме пуснат да остана колкото искам — прошепна му. Очите ѝ искряха пакостливо. — Майка ти изглежда нямаше против, тъй като не разкри лъжата ми — допълни тя, прочела мислите му. — Сега бъди добър и прави това, което ти каже сестрата — целуна го бързо по бузата, а косата ѝ погъделичка лицето му.

Той почувства топлината ѝ чак до пръстите на краката си.

— Трябва да се прибереш и да поспиш — каза ѝ дрезгаво.

— Като знам, че вече си добре, може и да го направя.

Сара закуцука с патериците към вратата, а Рейф не можеше да откъсне очи от нея. Дори докато бяха колеги, никога не беше зяпал дупето ѝ. И сега тя му изглеждаше също толкова привлекателна, колкото и на търга в сексапилната си впита рокля.

Сестрата изчака вратата да се затвори след Сара, преди да продължи.

— Много хубава *сестра* имате — усмихна се тя и му намигна, което беше достатъчен знак, че знае истината и им се радва.

— Да, извадих късмет — отвърна Рейф с хихикане, за което съжали веднага. Затвори очи от болката.

— Ще се почувствате по-добре, ако поставите възглавница пред гърдите си, но нека изчакаме докато ви вдигнем на крака и ви раздвижим малко.

Рейф преглътна стенанието, съзнавайки, че го очакват няколко доста тежки дни.

— Тази млада дама не се отдели от вас за повече от няколко минути, откакто ви доведоха от реанимацията — продължи сестрата, докато наместваше уреда за измерване на кръвното налягане около ръката му.

Топлина и неизразима благодарност изпълниха Рейф. Чувства, които той искаше да задържи до края на деня.

Сара излезе от болничната стая на Рейф и въздъхна облекчено. Цялото тяло я болеше от дългите часове, прекарани на стола до леглото му, но сега, когато го видя буден, говори с него и се убеди, че той ще се оправи, сърцето ѝ отново започна да бие нормално.

Намести патериците удобно, за да измине спокойно разстоянието по коридора до асансьорите. Когато минаваше покрай стаята на сестрите, видя жените, скупчени над вестника, да говорят една през друга и да жестикулират към стаята на Рейф. Когато подмина регистратурата, те се смълчаха и се опитаха да изглеждат заети с работа.

Имаше нещо подозрително, а Сара винаги се доверяваше на инстинктите си.

— Какво става? — твърдо попита Сара.

— Трябва да вървя — смотолеви една от сестрите.

— Аз също — друга тръгна към стаите на пациентите.

— Добре — примири се сестрата, която остана на регистратурата. — Аз ще ви кажа. — Младата жена подаде на Сара брой на „Дейли Поуст“. — „Ергенският блог“ — допълни тихо.

— О, не — Сара си пое рязко въздух и погледна вестника, който вече беше отворен и сгънат на точната страница.

Рейф се втренчи в нея от служебната си полицейска снимка. По-малко от четиридесет и осем часа бяха необходими, за да се обърнат всички прожектори към него. Той беше мъж, който пазеше личното си пространство и уединеност. Нямаше да оцени вниманието на медиите, а Сара знаеше отлично какво го очакваше. По ирония на съдбата тя вече имаше опит в подобни ситуации, когато съседът ѝ — Куп, беше избран за най-желан ерген от блога. Разчувствани жени изпращаха купища парфюмирани писма, бонбони и бельо в апартамента му. А това само потвърждаваше убеждението на Сара, че блога разглеждаха

единствено отчаяни жени, които странно защо търсеха там отговор на проблемите в личния си живот.

С въздишка остави вестника на плота.

— Направете ми услуга и се опитайте да криете новината от него колкото е възможно по-дълго. — Сара посочи към стаята на Рейф.

— Той просто ще се ядоса, а в момента има нужда от всичките си сили, за да се възстанови.

Сестрата кимна.

— Ще направя всичко възможно и ще кажа на другите. Въпреки че с всички вестници наоколо и хората, които влизат и излизат през различните смени, няма гаранция, че няма да научи отнякъде.

Сара кимна.

— Оценявам, че ще се опитате.

Тя понечи да си тръгне, но сестрата се покашля в очакване.

— Аммм... прочетохте ли статията? — попита я. — Не. — Сара беше погледнала само снимката. Неприятното чувство се завърна, когато тя отново взе вестника и този път прочете цялата статия. Усети се слаба и уязвима.

Блогърът всъщност намекваше, че тя и Рейф имат потенциал за романтична връзка. И всичко това само заради някакви думи, които той беше измърморил, преди да припадне на покрива.

Дяволски хубаво усещане е да спасиш разкошна блондинка с убийствени извивки.

Думи, за които Сара дори не подозираше до този момент.

Думи, които никога нямаше да може да забрави.

През всичкото време, в което бяха работили заедно, тя и Рейф се привличаха и допълваха в много отношения. Невероятният синхрон между двамата и способността да разчитат мислите си бяха направили раздялата им още по-трудна за приемане. Колкото и да разбираше нуждата му да прекарва повече време с годеницата си, партньорства като тяхното бяха истинска рядкост. Едва след година тя успя да се сработи с новия си колега.

После идваше сексуалното привличане. Тръпката, която преминаваше по цялото ѝ тяло всеки път, когато погледнеше Рейф

Манкузо. Привличането, което тя игнорираше, защото смяташе за едностранно.

А сега той ѝ беше дал причина да смята, че не е. Може би и той споделяше тези чувства и желаниа.

— Добре ли сте? — попита сестрата и прекъсна мислите ѝ.

— Добре съм. Просто съм изумена докъде са готови да стигнат хората за една сензация. — Тя хвърли вестника и се опита да изглежда равнодушна. — Ще ми направите ли още една услуга? Кажете на другите сестри да не вярват на всичко, което четат, става ли?

Жената се усмихна.

— Разбира се. Но трябва да ви кажа, че ако такъв мъж ме смята за разкошна, щях да се погрижа да го грабна преди друга отчаяна жена да го направи.

Сара се сви неудобно.

— Да разбирам ли, че никой тук не вярва, че съм му сестра?

Сестрата повдигна рамене.

— Какво да ви кажа? Всички решихме, че той би желал да останете, а и семейството му не възрази.

Сара направи гримаса.

— Какви щури два дни. Наистина се нуждая от сън.

— Е, можете да си починете и да бъдете сигурна, че той е в добри ръце.

— Благодаря — каза тя отнесено, все още замислена над думите на Рейф.

Той я мислеше за разкошна?

Той беше забелязал извивките ѝ?

Е, и какво от това?

Наложи си да се успокои и съсредоточи. Дори и думите му да бяха искрени и верни, дори и да не беше вече сгоден, нищо между тях не можеше да се промени. Рейф беше мъж, който с цялото си сърце вярваше в идеята за семейство и постоянство, докато Сара нямаше никакви илюзии за романтика или за „и заживели щастливи заедно“.

Животът и връзките бяха достатъчно сложни за всички. Семейната ѝ история бе доказателство, че ченгетата са неспособни да поддържат дълготрайни взаимоотношения от какъвто и да било характер. Поколение след поколение в нейния род само се потвърждаваше мантрата на живота ѝ — работата на първо място,

връзките — когато има време. Въпреки че в последно време никое от двете не вървеше.

Тя стисна патериците още по-здраво — работата беше всичко, което имаше. А това правеше травмата ѝ и опасността да прекъсне кариерата си дяволски плашещи.

„ДЕЙЛИ ПОУСТ“

„ЕРГЕНСКИЯТ БЛОГ“

Нищо не е по-привлекателно от скромен герой, а Рейф Манкузо е точно такъв. Полицаят, спасил една от най-желаните дами на Ню Йорк, заслужено получава признанието за най-желан ерген в града. И предвид това, което той каза, преди да припадне, сърцето му може да е вече пленено. Но все пак, дами, всичко може да се случи. Дръжте го под око и ми споделяйте къде и с кого сте го видели. Ще публикувам всяка ваша находка.

Рейф обичаше своето уединение. Като част от голямо семейство беше се научил да цени времето си, когато е сам, далеч от постоянните въпроси и внимание. След колежа той напусна малкия роден град и множеството роднини, които следяха едва ли не всяка негова крачка. Разбира се, остана близък с по-големия си брат Ник и трите си сестри, които обожаваше. Но ги обичаше и оценяваше повече от разстояние. Тук, в Манхатън, Рейф намираще анонимност в големите тълпи — докато проклетият блогър не беше надушил историята със заложника. Сега жените на Ню Йорк следяха всяко негово движение и той ги мразеше за това.

Седмица след операцията Рейф започна да прави малки разходки за раздвижване и заякване на отслабените мускули, но „Ергенският блог“ го беше превърнал в ходеща атракция.

Една кратка разходка по болничния коридор караше всички жени да го гледат като парче свежо месо. Те срамежливо пърхаха с очи и шепнеха престорено, че са необвързани и свободни. Когато влезеше в кафето, което беше свикнал да посещава, касиерът бодро го поздравяваше и в миг се възцаряваше тишина и всички втренчваха в него погледи. Жената, която правеше кафето, му беше дала телефонния си номер. Управителят на сградата, в която живееше Рейф, му се беше оплакал, че са затрупани от колетни и парфюмирани пратки за него. Отвратен, той го помоли да се отърве от тях.

През цялото време „Ергенският блог“ не беше спрял да намеква за връзката му с жената, която беше спасил. Ден след ден това напомняше на Рейф за нейното съществуване. Сякаш можеше да забрави нещо, свързано с нея. Сара беше стояла до него ден и нощ, докато не дойде в съзнание. Изглеждаше му еднакво прекрасна, когато бе изтощена и negliже, както и когато беше гримирана и свежа. Така че не, Рейф определено нямаше нужда блогът да му напомня какво беше казал за нея, преди да припадне.

Мислеше за нея непрестанно.

Виждаше я в сънищата си нощем.

И се чудеше какво ли би станало, ако и двамата последваха желанието, което никой от тях не беше изрекъл на глас.

Рейф не бе говорил със Сара, откакто напусна болницата, но си спомняше всичко — от топлината в очите ѝ до облекчението по лицето ѝ, когато той най-после дойде в съзнание. Само че последния път, когато я видя, тя бе хладна и дистанцирана, далечно ехо на жената, която беше седяла до леглото му и държала ръцете му. Не му оставаше друг избор, освен да уважи границите, които тя беше поставила. Защото колкото и да я харесваше, съзнаваше, че двамата искаха различни неща от живота. А той предпочиташе да запази приятелството си с нея, отколкото да я изгуби с края на любовната им афера.

Беше в болнични, докато не се възстанови напълно. Поне четири до шест седмици, както му казаха. Към нараняването се добавяше и обидата да бъде порицан, че е нарушил процедурата на преговори и е нападнал извършителя, преди да изчерпа всички други възможности. Нямаше начин да обясни как със сигурност знаеше, че Сара ще

предвиди хода му и ще се дръпне. Нямахме как да оправдае действията си.

Всичко това му даваше прекалено много, свободно време и материал за размисъл през нощта. Направо се побъркваше от седене и крачене из апартамента, а навън се отвращаваше от ненужното внимание, с което бе заобиколен. За първи път през живота си, Рейф почувства липсата на родния дом, на уединението и спокойствието, които той му предлагаше. Липсваше му миризмата на езерото Онтарио, където беше израснал и прекарал часове с братята, сестрите и братовчедите си в плуване, игра на топка, или просто детски закачки и смях. Това, от което умишлено беше избягал, беше единственото, от което имаше нужда сега.

Може би заради преживяната опасност и осъзнаването, че е смъртен. Може би заради задушавщото чувство, създадено от „Ергенският блог“, но Рейф трябваше да се махне. Беше лято и той мечтаеше за свеж въздух, и слънце. Къщата на езерото Онтарио просто го теглеше към себе си.

Родителите му щяха да са във възторг, ако остане при тях за известно време. Те се прибраха у дома едва когато го изписаха от болницата, но майка му се обади няколко пъти, за да се увери, че той се храни, почива си и се грижи за себе си. Тя щеше да се почувства много по-добре, ако знаеше, че Рейф е наблизо, докато се възстанови напълно. А и той самият имаше нужда от това.

„Решението е взето“, помисли си Рейф. „Ергенският блог“ просто щеше да се справи и без него.

ТРЕТА ГЛАВА

Сара стъпи с цялата си тежест на крака, както бе правила всяка сутрин през изминалите две седмици. Отново я преряза непоносима болка в коляното. Тя изстена и изчака да отmine. Неопреновата шина, която ѝ бяха дали в спешното, осигуряваше опора, но не правеше нищо, за да облекчи схващанията и болката, с които напоследък живееше постоянно. Все още налагаше отока с лед и пиеше обезболяващи. И не спираше да се надява, че всичко е временно, и това не е официалният край на кариерата ѝ.

Погледна лекарствата на кухненската маса и поклати глава. Не обичаше да се чувства замаяна, но щеше да го преживее.

Беше едва девет и половина сутринта, а тя беше на крак от няколко часа. Остатъкът от деня се очертаваше да бъде дълъг и протяжен, така че почукването на входната врата беше добре дошло.

Сара закуцука към вратата, оставила патериците до масата. Докторът ѝ бе препоръчал постепенно натоварване и тя се стремеше да понася колкото може повече болка.

Погледна през шпионката.

— Куп! — възкликна и отвори вратата на приятеля си.

— Удобно ли е?

Тя кимна.

— Точният момент. Писна ми да стоя тук и да се самосъжалявам. Добре дошъл си да отвлечеш вниманието ми от личната драма.

Куп я последва вътре и внимателно затвори вратата след себе си.

— Защо не си на работа? — попита го тя. Той обикновено излизаше рано и се прибираще късно през нощта.

— Взех си почивен ден. Как се чувстваш? — Куп погледна многозначително крака ѝ. — Този път искам истината.

Сара се намръщи. Въпреки че избягваше да отговаря на каквито и да било въпроси за инцидента и се преструваше, че е добре, не можеше да излъже приятел.

Не беше добре, при това не само кракът я болеше. Ако коляното ѝ не се излекуваше напълно, дните ѝ в нюйоркската полиция бяха преброени.

— Страх ме е, че няма да се възстановя напълно, за да се върна на активна служба. Само за това мисля по цял ден.

Куп обви ръка около раменете ѝ.

Единствено дете в семейството, Сара гледаше на него като на по-големия брат, когото никога не бе имала. Той беше тъмнокос, привлекателен, очарователен и остроумен, но тя никога не беше имала чувства към него. Двамата бяха живото опровержение на твърдението, че мъж и жена не могат да бъдат просто приятели и тя се радваше, че са заедно.

— Няма да ти казвам да не се безпокоиш, но ще ти предложи да правиш нещо, което поне да те разсейва малко.

— Лесно е да се каже, когато бих дала всичко, за да се движа свободно, а не да седя затворена по цял ден.

— Защо не прочетеш вестника? — попита я и посочи към броя на „Дейли Поуст“, който лежеше на масата още неразопакован от плика за доставка.

Тя погледна омразния вестник и потръпна. Откакто обявиха Рейф за новия най-желан ерген в ситито, спря да чете именно този вестник. Не отказа абонамента си единствено заради името на Куп между страниците. Разбира се, игнорирането на вестника не означаваше, че не си мисли... и фантазира за Рейф. Не се беше чувствала толкова обсебена, когато бяха партньори, защото тогава той беше сгоден. Принадлежеше на друга. Но необвързаният Рейф, който призна, че я е забелязал като жена, представляваше истинска опасност за душевното ѝ спокойствие.

Куп се покашля тактично. Очевидно имаше да ѝ каже нещо.

— Това не е просто приятелско посещение, нали? — попита Сара предпазливо.

— Не съвсем — той поклати глава.

— Казвай — тя го подкани с жест да говори.

— Нали знаеш, че се предполага, че не трябва да се набиваш на очи? — Куп потупа, вестника с ръка.

Сара замръзна.

— Не ми казвай. Блогърът отново пише за мен.

— Виж сама.

Той мълчеше, докато тя отвори вестника и намери страницата.

„ДЕЙЛИ ПОУСТ“

„ЕРГЕНСКИЯ БЛОГ“

Новият ни ерген не е забелязван в града вече повече от седмица. Изглежда, че е успял да ни се изплъзне. В миналото това щеше да е предизвикателство за нас, но не и сега. От следващата седмица „Ергенският блог“ ще се появява в избрани вестници в цялата страна. Така че, ако Рейф Манкузо бъде забелязан, ние ще разберем. До тогава дръжте под око неговата дама, Сара Риос. Тя може да се окаже ключът към загадъчното изчезване на нашия ерген. А дори да не е така, Сара със сигурност е необвързана прекрасна млада дама.

— Това е просто чудесно. Да насочат вниманието на целия град към мен — промърмори Сара.

— Може и да са прави.

Тя се извърна рязко към него.

— Моля? Не беше ли ти мъжът, когото заляха с дамско бельо, благодарение на блога?

— Запознах се с Лекси. — Той повдигна вежди, сякаш я предизвикваше да спори.

— Срецна Лекси, защото те показаха в репортаж, след като предотврати банков обир. Блогът нямаше нищо общо с това.

Той вдигна рамене.

— Както и да е. Въпросът е, че срещнах Лекси. И това е другата причина, която ме доведе тук днес. Искам да ти кажа нещо. — Наченки на усмивка се появиха в ъгълчетата на устните му.

— Какво има? Добре ли са нещата между теб и Лекси?

— Би могла и така да го кажеш. — Усмивката се разля по цялото му лице. — Ще си търсим къща в предградията.

Сара премигна слисано.

Не беше споменал брак, но макар и с един развод зад гърба си, Куп все още вярваше в институцията. Лекси, световната пътешественичка, очевидно се беше съгласила, въпреки вродената ѝ непоносимост към всичко постоянно. А Сара не можеше да си представи нещо по-постоянно от закупуването на съвместно жилище.

— Нарича се компромис. Ще пътуваме, но ще имаме и собствен дом. — Светлината в очите му разказваше цялата история.

— Толкова се радвам за теб, Куп. Наистина се радвам. Но ще ми липсваш като съсед.

— Хей, поне засега работя в града. А това е още една новина. Може би наистина ще опитам да напиша нещо художествено. Като работа между пътуванията. С Лекси още доуточняваме детайлите.

Сара поклати глава. „Нещата се промениха за една нощ“, помисли си.

— Надявам се, че всичките ти мечти ще се сбъднат. Заслужаваш го. Така че тя трябва да се грижи за теб.

Но Сара вече не се притесняваше за мотивите на Лекси да бъде с Куп.

Те наистина се обичаха. Очевидно истинската любов съществуваше. Винаги цинична, тя просто не можеше да повярва.

— Да се върнем на теб — продължи Куп. — Не забравяй, че ще ни посещаваш. Ще се виждаме постоянно.

Сара се насили да се усмихне. Знаеше, че щом той се изнесе, пътищата им ще поемат в различни посоки.

— Би могла и ти да имаш всичко това, нали знаеш? — погледна я той. — Просто трябва да се разкриеш малко.

Тя направи гримаса.

— Пак се започна. Критика на моята вяра в брака.

— Липса на вяра — поправи я той.

Сара стисна стола още по-силно.

— Предполагам, че отново трябва да ти обясня нещо, което си забравил. Полицейската служба и бракът не могат да съществуват заедно — напомни му тя. — Баба и дядо се борели с дългите часове отсъствие и опасностите, разделили се, дядо се изнесе и децата страдали. Ако се бяха одобрили и събрали, отново всеки щеше да бъде нещастен. Един от чичовците ми е разведен и нещастен полицай от

специалните части, защото съпругата му не му позволява да вижда децата. Леля ми получи привилегията да бъде първата жена полицай в семейството. Беше толкова горда. Но не и съпругът ѝ. Той избяга, защото не може да понесе съпругата му да има повече власт от него. Мразеше и опасността. Един от братовчедите ми загина на служба и остави съпругата си да отглежда малкото им бебе. Тя е обидчива, ядосана и далеч не най-добрият родител в момента. А още дори не сме споменали родителите ми... — замълча, за да си поеме спокойно дъх.

Куп, който я наблюдаваше в очакване на удобен момент да я прекъсне, най-сетне заговори.

— Ами единствената щастлива история? Защо умишлено я пропускаш? — предизвика я той, както само отвратително щастлив мъж с успешна връзка би могъл.

Братовчедка ѝ Рената — Сара я наричаше Рени още от детските им години — тя и съпругът ѝ бяха щастливо женени. Така че Сара просто не можеше да спори.

— Те трябва да полагат дяволски усилия, за да сработи бракът им. А по мое мнение самият живот е достатъчно труден. Да си ченге е достатъчно стресиращо. Защо да си добавяш още напрежение, когато шансовете така или иначе са срещу теб?

— Защото щастието си струва? — предположи Куп иронично.

— Офф — тя махна с ръце. — Достатъчно сладникави разговори за днес.

Погледът ѝ падна върху вестника и по-важен въпрос изникна в ума ѝ.

— Какво да правя с това? — Тя посочи към професионалната ѝ снимка, поставена до нейна снимка от вечерта на търга. — Ако твоят опит с блога може да послужи за модел, то лудите ще се появяват на глутници — заключи тя отвратена.

Куп се засмя разбиращо, но не посмя да ѝ противоречи.

Сара вдигна косата си и я събра на импровизиран кок.

— На мен ли ми има нещо, или тук е прекалено топло? Мисля, че от поддръжката обещаха да оправят отоплителната система?

— Те обещават много неща. Наистина е топло — съгласи се Куп.

— Но мисля, че преди всичко си притеснена да бъдеш от вниманието на „Ергенският блог“.

— Разбира се, че съм притеснена. От мен се очаква да не привличам внимание. Когато капитанът и окръжният прокурор видят това — тя погледна към вестника, причина за всичките ѝ проблеми. — Този анонимен автор работи за твоя вестник. Някаква идея кой може да бъде?

Куп поклати глава.

— Дори и някой да знае, няма да каже.

— Прекрасно.

Телефонът на Сара звънна и я прекъсна. Тя погледна Куп и вдигна слушалката.

— Ало?

На другия край бе капитан Ходжис.

Сара слушаше, а стомахът ѝ се свиваше все повече с всяка следваща негова дума.

— Не, разбирам. Да, знам и ще ви уведомя какво съм решила. Благодаря, че се обадохте. — Тя затвори и се обърна към Куп. — Да познаваш репортер на име Марк Петит?

Куп кимна.

— Този човек няма скрупули. Би продал и майка си за добра история. Защо?

— Продам е мен. „Джърпал“ току-що са публикували история за дамата, спомената в „Ергенският блог“, и нейната връзка с прословутото дело за убийство на Морли. Целият град знае, че съм основният свидетел. И благодарение на блога ще бъде много лесно за партньорите на Морли и техните хора да ме намерят тук.

Сара поклати глава, ядосана от множеството възможности всеки въоръжен и луд човек да се добере до нея без проблем.

— Наистина ли смяташ, че ще тръгнат след ченге? — попита я Куп.

— Те ще загубят всичко, когато свидетелствам. — Тя протегна ръце пред себе си, за да претегли визуално възможностите. — Пари или убийство? Ако изчезна безследно, кой би могъл да докаже, че Джон Морли, който е в затвора, или неговите партньори имат нещо общо с това?

— Какво ще правиш? — притесни се Куп.

Сара се замисли.

— Наистина не знам. — Барабанеше нервно с пръсти по масата.

— Какво каза капитанът? — Куп посочи телефона.

— Той смята, че ситуацията ме поставя в голяма опасност. — Тя стана и прекоси малката дължина на апартамента, като куцукаше силно. Всяка трудна стъпка само подкрепяше опасенията на капитана. — Каза, че с този крак съм лесна мишена.

Обикновено Сара не се паникьосваше и не реагираше прибързано. Беше ченге и можеше да се овладее във всяка ситуация. Освен в тези, в които беше неспособна да се защитава. Мразеше да се чувства слаба.

— Цялата ситуация ме вбесява. Последното, което искам, е някой да ме изгони от апартамента ми.

— Гордостта ти може да те убие — констатира Куп загрижено. — Не могат ли да ти назначат охрана? Защита?

Сара поклати глава.

— Нямаме достатъчно хора заради съкращения в бюджета и капитанът не може да си позволи да ми назначи бавачки. — Тя простена и разтри туптящите си слепоочия. Оставаше само една възможност.

— Трябва да се махнеш от града — каза Куп.

— Може би, ако опасността стане реална.

Но къде би могла да отиде? Ченгетата в семейството ѝ можеха да се справят с опасността, но всички бяха разпръснати из града и това не ѝ помагаше да избяга от непознатите, които можеха да я разпознаят и докладват на ергенския блог.

— Само докато свидетелстваш. Веднъж да осъдят Морли и ще можеш да се прибереш.

Сара се отпусна на дивана, така че да може да вдигне крака си върху възглавниците и да си почине.

— Знам и ще помисля за това.

— Наистина сериозно трябва да помислиш? — притисна я Куп.

— Не ми се умира точно сега — кимна тя.

Той наклони глава, видимо доволен.

— Добре. Така. Да си се чувала с Рейф? — Куп спомена единствения човек, когото тя не можеше да прогони от мислите си.

Сара присви очи, нащрек за причината Куп да отвори темата точно сега.

— Какво общо има Рейф с всичко това?

Куп повдигна рамене.

— Просто съм любопитен.

Не вярваше на мотивите му. Щастливо обвързаните хора винаги се опитваха да натикат и другите в някаква връзка.

— След като изписаха Рейф от болницата, пътищата ни се разделиха.

По-скоро тя се държа хладно при последните си посещения, за да не му дава причина да се обажда. Беше се самоубедила, че това е най-добрият начин. Той приемаше връзките си твърде сериозно, за да рискува тя дори да опита. Независимо колко ѝ се искаше. А тя го искаше. Отчаяно.

Куп поклати глава.

— Ти си го смразила, нали? — попита отвратен.

Познаваше я толкова добре.

— Не ставай глупав — излъга тя. — Приятели сме, това е всичко. Но в последно време си говорим само когато има какво да си кажем. Както когато го помолих да бъде охрана на търга.

Куп я погледна право в очите. Без да откъсва поглед, репортерът в него явно очакваше тя да се пречупи и да признае, че иска повече от обикновено приятелство с Рейф.

— Не си ли забелязала как те гледа? — смени стратегията Куп.

— Да не ми казваш, че ти си забелязал? — попита на свой ред Сара, тайно въодушевена от идеята, че той може да е прав.

Куп се ухили.

— Не, но Лекси ми обърна внимание. Каза, че искрите в залата са били пожароопасни. Защо отказваш нещо, което може да завърши щастливо?

Сара въздъхна бавно и продължително.

— Защото Рейф е по обвързането. Брак. Семейство. Това иска той от живота. А аз не.

Но ѝ се искаше той да е тук сега. Рейф беше единственият човек, на когото би поверила живота си. Когато бяха на смяна, тя никога не се притесняваше, защото знаеше, че той е до нея. Точно както на покрива, където веднага разбра какво възнамерява да предприеме, отдръпна се в правилния момент и му помогна да задържат престъпника. Рейф щеше да знае какво да прави, а тя щеше да се чувства по-добре, ако просто знаеше, че той е наоколо.

— Разбирам. Лекси обичаше да пътува и се кълнеше, че няма да се откаже заради никой мъж. Сега двамата ще си купуваме жилище. Сама си направи изводите — заговори Куп наставнически.

Сара стисна зъби и не отговори.

Най-накрая Куп погледна часовника си и стана.

— Имам среща с Лекси.

Сара се усмихна. Не можеше да му се сърди дълго.

— Поздрави я от мен. И успех с намирането на подходящо място.

— Благодаря. — Той се наведе и я целуна по бузите. — Дори и да не искаш да си дадеш шанс с Рейф, той все пак може да се окаже решение на проблемите ти. Трябва да си на сигурно място, а той вече е извън града. Би могла да се присъединиш.

Колкото и Сара да не искаше да го признае, Куп вероятно имаше право, но на нея ѝ трябваше убеждаване.

— Той се възстановява от сериозна операция. — Тя погледна Куп с надеждата, че той ще захване стръвта и ще се опита да я убеди.

— И двамата знаем, че дори и ранен, Рейф е много способен. Погледни го по този начин. От вас двамата ти си еквивалент на здравия човек. — Куп се изкиска.

Нима тя не си бе помислила същото? Заедно двамата бяха идеалният екип. Професионален екип, напomini си наум.

— Ще си помисля — обеща тя. Подозираше, че няма да може да мисли за нищо друго.

— Точно така. Защото градът ще стане лудница за теб. Няма да можеш да различиш лудите от убийците.

Сара потръпна от точното му описание.

— Дори и да исках да отида при него, според „Ергенският блог“ никой не знае къде е.

Куп направи гримаса.

— Сякаш това е пречка. Сигурен съм, че умно и талантливо ченге може да се сети. Ако наистина иска.

Тя простена и поклати глава.

— Невъзможен си — каза през смях.

— *Нищо* не е невъможно.

Сара не бързаше да напусне града. Имаше някои неща, за които да се погрижи, преди да изчезне за известно време. Това включваше посещение при физиотерапевта, за да изготвят комплекса от

упражнения, които да прави. Освен това искаше да види последиците от публикацията в блога, преди да вземе прибързано решение.

През следващите няколко дни тя разбра какво е да си под прожекторите на „Ергенският блог“. Някой беше открил телефонният ѝ номер, въпреки че го нямаше в указателя, и ѝ звънеше в необичайни часове с претенции за телефонен секс. Това я накара да прекъсне линията. Подаръците се трупаха в пощенската станция и пред вратата на дома ѝ.

Апартаментът — в стара кооперация, без асансьор и портиер, предоставяше лесен достъп на всички желаещи луди. Необходимо беше само някой да излезе през иначе заключената входна врата и тогава непознати хора редовно се вмъкваха в блока, за да оставят пред вратата ѝ странни послания и притеснителни подаръци. А това беше опасно, особено сега, когато думите на Куп се сбъдваха и тя нямаше как да различи обикновените луди от потенциалните убийци. Искаше ѝ се да може да разкара подаръците, но трябваше да знае дали сред тях няма реална заплаха от Морли и хората му.

Безобидно изглеждащ пакет в обикновена кафява хартия с напечатан адрес за доставка най-накрая я накара сериозно да се замисли. Пратката приличаше на многото други, които бе получила досега, но този път посланието беше друго:

Можем да те намерим навсякъде, по всяко време.

Вече беше официално изплашена. Споменът за острието на ножа, опряно в гърлото ѝ, беше достатъчен да я убеди да не предизвиква късмета си втори път.

Можеше да повери живота си само на един човек. Онзи, който никога не бе далеч от мислите и фантазиите ѝ. Осведомяваше се за състоянието на Рейф от коментарите в участъка и знаеше, че той се чувства все по-добре с всеки изминат ден. А и вече успешно се бе изплъзнал на хрътките от „Ергенският блог“. Тя просто трябваше да направи същото. В допълнение щеше да прекара достатъчно време с него, за да разбере дали е истина комплиментът, който беше ѝ направил, преди да припадне.

Но най-напред трябваше да го открие.

Използваше мобилния си телефон само за лични разговори, но някой с връзките на Джон Морли, готов да убие за пари, щеше да намери начин да проследи обажданията ѝ. Затова си купи телефон за еднократна употреба с ограничени повиквания и звънна на Рейф, докато стягаше багажа. Той не отговори. Обаждането ѝ беше препратено към гласова поща и въпреки че остави съобщение, той не ѝ се обади до края на деня.

Трябваше или да го изненада, или въобще да не отива при него.

Реши да отложи тръгването с един ден.

Тогава се обади асистентът на окръжния прокурор, отговорен по делото, за да ѝ каже, че са получили сведения от съкилийника на Морли. Съпругът предлагал услуги в замяна на полезна информация. Споменал също колко се надявал нещо да се случи с противното ченге, преди да може да свидетелства. И както асистентът подчерта, хора като Морли обикновено знаеха как да сбъднат желанията си.

Не можеше да чака повече Рейф.

Сара нае кола с добра GPS система и се отправи на север. Не беше трудно да се досети къде е отишъл Рейф. И преди беше споменавал за къщата си на езерото Онтарио, в родния си град. Перфектното бягство предвид очакваното горещо лято. И понеже беше слушала оплакванията му колко малко е градчето Хидън Фолс и как всеки познава всекиго и семейната му история, едва ли щеше да е трудно да го намери с карта и няколко точни въпроса на пристигане.

Не можеше да си представи, че той ще я отпрати.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рейф се срещна с брат си Ник в бара на Били — истинска институция в Хидън Фолс. Огромният брой изби привличаше туристите през сезона и „При Били“ беше мястото, където местните можеха да се видят на спокойствие. Били беше стар като света и отдавна бе предал бара на сина си, Джо, който също като баща си знаеше предпочитаните питиета на всеки, без да се налага да пита.

Докато Рейф пиеше първата си бира, Ник вече преполовяваше третата.

— Ейнджъл пак ли ти създава проблеми — попита Рейф по-големия си брат.

Ник присви очи и изръмжа нечленоразделен отговор.

— Ще го приема за „да“.

За ужас на цялата фамилия, Ник и съпругата му се бяха разделили. Анджелина, или Ейнджъл, както я наричаха всички, се беше преместила в празния дом на баща си. Празен, защото баща ѝ — Пиро де Виторио наскоро се беше оженил за лелята на Ник и Рейф — Вивиан — вдовица от пет години, и сега живееше в нейната къща.

Леля Ви беше сестра на баща им и Рейф винаги се беше чувствал близък с нея през годините. Заедно леля Ви и бащата на Рейф управляваха „Пикантна тайна“ — семейния бизнес с подправки, докато Пиро отговаряше за доставките и стоката. Като добавеха и Ник, който беше заместник-управител, бизнесът и семейните връзки наистина ставаха много оплетени.

Рейф погледна по-големия си брат. Сегашното лошо настроение на Ник надхвърляше времето на раздялата, случила се преди шест месеца.

За разлика от Рейф, който беше излязъл от градчето и разширил хоризонтите и представите си за света, Ник все още беше традиционалист и очакваше съпругата му да си седи у дома или да работи в семейния бизнес, докато роди. Но след като Ейнджъл пометна, тя реши, че иска нещо повече от живота.

Искаше да започне собствен бизнес. Ник не се съгласи. Въпреки това Ейнджъл осъществи плана си и когато скандалите станаха непоносими, се изнесе в къщата на баща си и превърна стаите на горния етаж в стаи за гости. Регистрира се в търговската камара и сега ръководеше успешен хотелски бизнес. На пръв поглед изглеждаше, че Ник не може да се примири с бизнес дама за съпруга, и докато не го направеше, Ейнджъл нямаше да отстъпи и да се сдобри.

Рейф усети, че има и още нещо.

— Жените знаят как да те побъркат — каза Ник и допи бирата си.

— Вярвам ти — промърмори Рейф. Жена, която дори не беше негова, го държеше на тръни.

Сара още витаеше в мислите му денем и нощем. Надяваше се, че като дойде тук и се отдалечи от блога и плоските му намеци, ще спре да желае жената, която не можеше да има. Беше постигнал само част от целта си. Почиваше си и се възстановяваше, чувстваше се по-силен с всеки изминат ден. Но дори и без блога, Сара беше постоянно в мислите му.

Ник вдигна ръка да поръча по още едно питие.

— Хей, вече ти достатъчно — прекъсна го Рейф и отпрати сервитьорката. — Нека първо поговорим. После, ако още искаш да се удавиш в алкохол, няма да те спирам.

Брат му направи гримаса.

— Мразя, когато ми се правиш на психиатър.

Рейф поклати глава.

— Не ти трябва лекар. Трябва някой да ти вкара малко разум в дървената глава. Двадесет и първи век е. Как работи за теб логиката на пещерния човек? — провокираше брат си умишлено и се надяваше на реакция. На нещо, което щеше да обясни защо брат му се държеше като неандерталец, вместо интелигентно да направи компромис заради жената, която обичаше.

Ник вдигна поглед, очите му бяха зачервени и влажни.

— Хей, умнико, забрави ли, че жена ми пометна? Не е пещерна логика да искам тя да се справи със загубата, вместо да заравя емоциите си в работа.

Най-накрая. Сега Рейф разбираше.

— Никога не сте говорили за това, освен когато казахте, че се е случило.

Рейф живееше на пет часа път, а брат му беше най-некомуникативното човешко същество, което познаваше. Това обясняваше пропуските в историята.

Ник сведе поглед.

— Не се говори лесно за такова нещо. Докторът каза, че Ейнджъл вероятно никога няма да може да износи дете. Тогава тя започна да говори как иска да превърне къщата на баща си в къща за гости. После започна да го прави. Ако някога е страдала за загубата на детето, за изгубената ни мечта да имаме голямо семейство, аз не съм го видял.

Рейф сложи ръка на рамото на брат си.

— Всеки страда по различен начин.

— Знам. Но този бизнес стои между нас. Тя се е заровила в него и сега сме в патова ситуация. — Прокара пръсти през косата си.

Рейф беше видял Ейнджъл, откакто се беше прибрал. Тя изглеждаше добре и щастлива, с изключение на болката в очите ѝ, причинена от разпадащия се брак.

— Тя се справя добре с отговорностите на бизнеса. Къщата за гости процъфтява. Особено с фестивала, който започва след няколко дни — продължи Ник.

Фестивалът на виното в Хидън Фолс — ежегодно лятно събитие, беше започнал като малък летен празник, спонсориран от местна винарна и други бизнесмени в околността, включително и от неговото семейство. Постепенно по-големи национални компании започнаха да се присъединяват и празникът се разрасна до едноседмичен фестивал, на който свиреха местни групи, имаше карнавална вечер и сергии с лакомства и забавления, поддържани от хората в градчето. Къщата за гости на Ейнджъл беше малка, но предлагаше уютна домашна обстановка и за първи път щеше да посреща гости за фестивала.

— Значи си съгласен с мен. Тя се уморява, стресирана е и не може да се съсредоточи върху наистина важните неща.

Рейф зяпна.

— Ами, не. Тя изглежда се справя добре. Ти, от друга страна, си нещастен, мрачен кучи син.

Ник присви очи. Сви ръце в юмруци и ги притисна към масата.

— Не мога да повярвам, че си на нейна страна.

— Казвам ти как стоят нещата. Нещо, което никой друг от семейството не иска да направи. Те са твърде заети да кръжат около Ейнджъл и да ѝ напомнят, че ти очакваш да се провали и да се прибере у дома. — Рейф си пое дълбоко въздух. — Какво наистина те тормози? Защото докато не разбереш, нищо друго няма да си бъде на мястото.

Ник не отговори. Той просто вдигна ръка за нова бира.

Рейф беше допил своята, готов да се прибере вкъщи. Никой не можеше да помогне на Ник, освен самия той.

Като стана от мястото си, Рейф извади няколко банкноти и ги остави на масата.

— Ще се видим ли на вечерята при мама утре вечер?

— Ще бъда там.

— Ейнджъл ще идва ли? — Може би двамата щяха да имат възможност да поговорят.

— Не. Казва, че е време да започнем да се държим като разделени. Няма да идва на семейни събирания, освен ако не става въпрос за родното ѝ семейство — баща ѝ или леля Ви. Моето семейство не се брои. — Той зяпаше в празната чаша пред себе си.

— Хайде, ела да те заведе вкъщи — предложи Рейф.

Ник поклати глава.

— Ще се оправя. Няма да карам. Прибирам се след тази последна бира.

Рейф сви рамене.

— До утре вечер.

Сара знаеше, че шофирането в продължение на пет часа ще бъде трудно, дори и да спира за малко на всеки час. Но не предполагаше колко. Кракът ѝ беше схванат и коляното я болеше, когато привечер пристигна в Хидън Фолс. Когато отби, за да влезе в градчето, видя билборд с реклама на фестивала на виното, който започваше същата седмица. Надяваше се, че това няма да ѝ попречи да намери къде да отседне, докато открие Рейф и говори с него.

И сякаш самото провидение се намеси, защото следващата табела рекламираше къщата за гости „Легло и закуска при Ейнджъл^[1]“.

— Хубаво име — усмихна се Сара. Ако и квартирите бяха така ангелски, скоро щеше да даде почивка на коляното си.

Тя следваше по-малките указателни табели, докато не отби по чакълеста пътека, която я отведе до голяма къща във викториански стил, със сини стени и бели капандури и шарки.

До тук добре.

Остави куфара си в багажника и закуцука по пътеката към входната врата. Въпреки че вече ходеше по-добре, шофирането беше схванало мускулите ѝ.

Сара позвъни, вратата се отвори и красива жена с гарваново черна коса я посрещна с топла усмивка.

— Мога ли да ви помогна?

Сара кимна.

— Видях табелката ви на отбивката от магистралата и се надявах, че имате свободна стая.

— Можете да останете за две нощи — отвърна жената. — Но след това всичко е заето. Започва фестивалът на виното и стаите са резервирани от месеци.

— Два дни ме устройват.

Така или иначе дойде с надеждата да остане при Рейф. Ако някой все пак откриеше къде е, той щеше да бъде до нея за подкрепление. Но щеше да бъде в безопасност и при Ейнджъл за две вечери. Беше сигурна, че никой не я е последвал извън града. Беше изключително внимателна, направи дълга обиколка на Манхатън, спря на няколко места за покупки и взе няколко обратни завоя, за да бъде сигурна, че никой не я следи.

Кракът ѝ щеше да отпочине, а докато дойдеше време да освободи стаята, вече щеше да знае дали Рейф има нещо против посещението ѝ и трябва ли да търси друг вариант за бягство.

— Добре тогава, влезте. Аз съм Ейнджъл Манкузо — собственичка на къщата, главен готвач, камериерка и нелоша компания, когато имате нужда. А ако предпочитате да сте сама, мога лесно да уредя и това. Да ви помогна ли да свалите багажа си от колата?

Сара не чу почти нищо. Беше стъписана от фамилията на жената.

— Ейнджъл Манкузо ли казахте, че се казвате?

— Да. Защо? — любопитството в погледа ѝ беше ясно забележимо.

Не можеше да е съвпадение.

— Тук съм, за да се видя с един приятел. Рейф Манкузо?

Очите на жената се разшириха от изненада.

— Рейф ми е девер. — Възкликна Ейнджъл. — Светът е малък, но тук всеки познава всекиго и има потенциална роднинска връзка — засмя се Ейнджъл. — Значи познавате Рейф от града?

Сара кимна.

— Бяхме партньори.

Ейнджъл я огледа с присвити очи.

— Всъщност ми изглеждате позната.

— Не мога да си представя защо. Никога преди не съм идвала тук.

Жената се замисли.

— Сетих се! — Щракна с пръсти. — Ти си момичето, с което беше Рейф, когато го раниха. Свекърва ми ми показа статиите за вечерта на търга. По-красива си на живо.

— Благодаря. Служебните снимки са доста безлични — засмя се Сара.

— Цялото семейство оценява колко добре се грижи за него в болницата, стоя до леглото му и всичко друго.

Сара се изчерви силно.

— Бяхме партньори. Той щеше да направи същото за мен. — Тя извърна поглед и разгледа обстановката. По стените висяха красиви картини, а дървеният под в антрето беше покрит от голям пухкав килим.

— Със съпруга си ли живееш тук? — Сара обхвана с жест цялата прекрасна къща.

Светлината в очите на Ейнджъл примигна и угасна.

— Не, разделени сме — призна тя с болка в гласа.

— Съжалявам. — Нещо у Ейнджъл провокираше лесно разбирателство и Сара протегна ръка, за да докосне успокоително рамото ѝ.

— Благодаря. Защо не влезеш и не се настаниш? — попита тя.

Сара кимна.

— Само да си взема чантата от колата.

Няколко минути по-късно и с багаж в ръка тя последва Ейнджъл по стълбите към стая с цветни тапети. Свежи цветя грееха в малка ваза на шкафа, а старинна лампа стоеше на нощното шкафче.

— Прекрасно е — възкликна Сара, като плъзна ръка по лимоненожълтата драперия на леглото с балдахин.

— Отпусни се ѝ се наслаждавай.

— Точно това ще направя. Отчаяно се нуждая от почивка — призна Сара. — А мога ли да те помоля за кърпа с лед или нещо замразено? — Тя посочи подутото си коляно, пристегнато от шина.

— Разбира се. — Ейнджъл понечи да излезе.

— Извинявай...

— Да? — Постави ръка на касата на вратата и се обърна към стаята.

Сара преглътна мъчително.

— Би ли могла случайно да ми кажеш къде да открия Рейф? Опитвах се да се свържа с него, за да го предупредя, че идвам, но не можах да го открия на мобилния. Бих искала да го видя след вечеря.

Ейнджъл се усмихна.

— Разбира се. Ще ти запиша адреса, на който ще го намериш, и ще ти обясня как да се ориентираш.

— Страхотно. Много ти благодаря.

— Така, вечерята е в шест. Надявам се, че обичаш пържено пиле и картофено пюре.

— Идеално. — Устата на Сара се изпълни със слюнка само при мисълта.

— Добре тогава. Връщам се веднага с леда. — Ейнджъл излезе и я остави сама.

Сара се излегна на удобното легло. Лек аромат на лимони се носеше из стаята и тя се отпусна, позволявайки на тялото ѝ да се наслади на мекотата и уютата около нея. Чувстваше се по-спокойна и защитена, отколкото в Ню Йорк.

Родителите на Рейф още живееха в къщата, в която той беше отраснал. С изключение на малки промени и дребни ремонти, всичко си беше постарому. Докато не се събереше семейството. Тогава нивата на шум и хаос бяха повече, отколкото той можеше да понесе. Рейф

беше на тридесет и една, готов да се обвърже и установи, а сестрите му бяха омъжени и живееха съвсем наблизко до дома и една от друга. С изключение на Ник, те всички имаха деца. За Рейф беше нещо съвсем нормално да има семейство и много деца.

С най-голямата си сестра, Джоан, имаха разлика от шест години и тя винаги се държеше като негова майка. Джоан имаше тринайсетгодишна дъщеря и двама необуздани десетгодишни синове близнаци. Ник беше вторият в семейството, след него Рейф. Керъл беше с три години по-малка от Рейф и рано се омъжи. Имаше три прекрасни момиченца на две, четири и шест години и Рейф често се шегуваше с високия им ръст. Андреея бе най-малката, разглезена и егоцентрична сестра, но бързо се променяше покрай малкото си бебе момченце.

И всички обичаха забавния и необвързан чичо Рейф. Той беше успял да запази това, като живееше в града, посещаваше ги, когато можеше, и не се оставяше да бъде „завладян“ от семейството за дълго време.

Когато шумът в гостната достигна пределни височини, Рейф избяга на верандата за малко спокойствие.

Летният въздух беше горещ и влажен, но поне шумът намалю. Наслади се на едва няколко спокойни минути, преди тринайсетгодишната му племенничка Тони да се присъедини към него.

Прекрасно дете със светлокафява коса, сериозните очи на майка си и характер, като на малък възрастен.

— Здравсти, чичо Рейф — започна Тони, като риташе леко с крак във въздуха.

— Здравей, хлапе. И на теб ли шумът ти дойде в повече? — Той посочи към дневната на родителите си.

Тя кимна.

— Но исках и да говоря с теб насаме.

— Стреляй — подкани я той с ръце.

— Добре. — Тя си пое дълбоко въздух. — Ти си мъж, нали?

— Да, поне последния път, когато погледнах — пошегува се той.

Тони не се засмя.

Рейф я погледна. Косата ѝ падаше по раменете ѝ и в изражението ѝ, точно като на Джоана, личеше силно напрежение. Добре, това беше важно.

— Какво има? — попита я внимателно.

— Какво трябва да направя, за да накарам момче да ме забележи? — Тя не го погледна, силно съсредоточена да движи крака си напред-назад.

Рейф беше в непознати води тук. Нямаше деца. Не знаеше как да даде съвет за връзките на тийнейджърка. Тя очевидно търсеше мъжката гледна точка, но не можеше да говори с баща си за момчета, ако не искаше той да я заключи вкъщи, докато навърши осемнадесет.

Оставяше на Рейф, единствения й чичо, да се заеме със задачата.

— Искаш ли да знаеш какво мисля?

Тя кимна и този път го погледна внимателно.

Той усети как на раменете му пада отговорността да намери подходящите думи.

— Мисля, че всеки, който не те забелязва, има бръмбари в главата и не заслужава да си губиш времето.

Тони се изчерви.

— Това се очаква да кажеш. Ти си ми чичо.

— Вярно. Но го казвам, защото е факт. Ти си специална. — Той устоя на порива да разроши косата й, сякаш е малко дете. — А може и това момче да те е забелязало, но да е прекалено срамежливо, за да те заговори?

Тя сви рамене.

— Може. Той е нов тук, ходим на лагер заедно. Момичетата играхме с момчетата софтбо^[2]л и той наистина е добър.

Очевидното решение изникна в ума му.

— Помоли го да ти помогне да удряш по-добре.

— Но на мен не ми трябва помощ. — Тя направи гримаса, сякаш той беше тъпак. — Аз вече съм най-добрата в отбора.

Рейф прехапа устни, за да не се ухили.

— Въпреки това го помоли за помощ. Мъжете обичат да се чувстват необходими. Може би така ще се запознаете.

Тя замълча за момент, обмисляйки предложението му.

— Добре, добра идея — възкликна накрая. — Хей, кой е това? — Тя посочи към улицата.

Той въздъхна облекчено. Очевидно темата беше приключена. Нов обект беше привлякъл вниманието й.

При това какъв обект. Сара бавно се изкачваше по калдъръмения път към верандата. Той беше толкова разсеян от разговора си с Тони, че не бе чул колата да отбива. Но сега я забеляза паркирана по-надолу по улицата.

Беше повече от изненадан да я види тук. Ако Тони не я беше забелязала първа, щеше да реши, че сънува. Успокои се, като видя, че патериците ги няма, а куцането ѝ е забележимо, но много слабо. Красиво видение. Беше облечена с бели дънки и блуза с волани, и без ръкави. Дългата ѝ коса се спускаше небрежно по раменете ѝ. Рейф отново бе изумен от контраста между униформения партньор, когото познаваше на работа, и жената, която тя беше в свободното си време. И от мигновената реакция на тялото си към нея.

Сара му помахаше с колеблива усмивка, видимо притеснена как ще я приеме. Той беше шокиран, но не разочарован. Всъщност усещаше прилив на адреналин и това го изпълваше с трепетно очакване и удоволствие.

— Кой е това? — попита Тони.

— Моя приятелка от Ню Йорк — отговори той точно когато Сара стигна до тях. — Сара Риос, това е моята племенница Тони. Тони, това е моята приятелка Сара.

Той чу въпроса в интонацията на гласа си. Какво правеше тя тук?

— Здравсти — поздрави я Тони.

— Радвам се да се запознаем — Сара се усмихна топло на момичето.

— Хей, защо не влезеш да кажеш на баба да сложи още един стол и прибори на масата? — предложи Рейф на племенничката си.

Искаше да остане насаме със Сара.

Тони кимна, обърна се и влезе вътре.

Преди Рейф да каже и дума, гласът на племенницата му долетя навън — силен и ясен, над обичайната глъч.

— Бабче, дойде гадже на чичо Рейф за вечеря.

Развеселен, Рейф поклати глава.

— На тринайсет е — усмихна се той, като предположи, че това обяснява всичко.

— Сладка е — ухили се Сара.

— Има своите звездни мигове. А вътре има още седем деца — предупреди той дискретно.

Ако Сара щеше да се среща със семейството му, трябваше да знае срещу какво се изправя.

— Наистина съжалявам, че се появявам неканена. Ейнджъл каза, че ще те открия тук. — Тя прехапа долната си устна. — Хапнах, така че няма нужда да ви безпокоя с допълнителни прибори. Всъщност, трябва да тръгвам. Ще говорим по-късно. — Очевидно засрамена и размислила за своето посещение, Сара реши да си тръгне.

Рейф се опита да я спре. Тя не беше карала пет часа дотук, за да изчезне просто така.

— Почакай. Майка ми ще се радва да те види отново.

Всъщност Мариана Манкузо си бе намерила много причини да разпитва за красивото момиче, което беше спало на стола до него в болницата.

Рейф пък успя да си намери точно толкова причини да не ѝ отговори. Но това не означаваше, че е забравил какво направи Сара за него. А после се появяваше и гъделичкащото любопитство какво би станало, ако двамата признаеха привличането помежду си още от времето, когато бяха колеги.

И сега тя беше тук.

— Сигурен ли си? — попита Сара колебливо. — Звучи сякаш вътре има цяла войска.

— Точно така е — съгласи се той и присви рамене. — Ти ще си добре дошло напомняне за моя живот в Ню Йорк, така че остани.

— Добре. Просто ми се ще Ейнджъл да беше споменала, че ще се натрапя и ще прекъсна семейно събиране.

Той постави ръка на голото ѝ рамо и топлината на кожата ѝ парна пръстите му.

— Ейнджъл знае, че обичаме гости. Мама обича да казва, че готви в казан. С други думи има достатъчно за цяла войска. Но най-напред ми кажи какво те води в това тъгълче на света?

Тя вдигна пленителния си поглед, за да срещне неговия.

— Всъщност ти.

Преди той да успее да отговори, входната врата се отвори широко.

— Тони каза, че имаш компания. Идвам да посрещна госта ни — съобщи майка му, Мариана Манкузо, както винаги безпогрешно уцелила момента.

— Здравейте, госпожо Манкузо — усмихна се Сара. — Радвам се да ви видя отново.

— Сара! Каква приятна изненада! — Майка му излезе на верандата и притегли Сара в сърдечна прегръдка.

Очите на Сара се разшириха в недоумение, когато прегърна емоционалната майка на Рейф, но бързо се отпусна и отвърна на емоцията.

— Много съжалявам, че идвам неканена.

— Глупости! Тук винаги си добре дошла. А прегръдката ни тъкмо ми показва, че си прекалено отслабнала. Така че влизай, запознай се със семейството и нападай храната.

Рейф погледна небрежно към деколтето на Сара, което, благодарение на мечешката прегръдка на майка му, се беше смъкнало леко надолу, и си помисли, че извивките ѝ си бяха съвсем наред.

— Не сме довършили разговора — каза той на майка си. — Ще доведе Сара след минутка.

Най-напред трябваше да разбере защо е дошла да го види.

Какво искаше.

Дали искаше, или не искаше него. Тази мисъл, веднъж преминала през съзнанието му, отказа да го напусне. Сара беше неподходяща партия, с изключение на това, което имаше най-голямо значение. Желаше тази жена като луд. Искаше да знае какво щеше да се случи, след като задоволят животинското си желание и получат това, което и двамата мечтаеха.

Майка му, сякаш не чула думите му, с ръце върху, раменете на Сара, я въведе в къщата. Цялото семейство се бе скупчило на входната врата, нетърпеливо да се запознае с гаджето на чичо Рейф.

Благодарение на Тони, това определение задълго щеше да си остане.

Независимо дали беше вярно или не.

---

[1] Angel — от англ. ангел, ангел хранител. — Б.пр. ↑

[2] Отборен спорт, подобен на бейзбола. Играе се предимно от жени и топката е по-голяма от бейзболната. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Рейф имаше голямо семейство. Наистина голямо семейство. Много хора, седнали около масата за вечеря, говорещи един през друг. Благодарение на взаимоотношенията в собственото ѝ семейство, Сара никога не беше имала възможността да бъде част от голям и щастлив род. Ситуацията сега ѝ беше чужда, но не и неприятна. Купите и подносите с храна се предаваха от човек на човек и скоро тя изгуби представа какво точно е сложила в чинията си. Въпреки че вече беше вечеряла, не можа да откаже на щедрот предложение на госпожа Манкузо.

А и всичко ухаеше наистина превъзходно.

Рейф се наведе към нея и ѝ прошепна:

— Можеш да си сложиш каквото ти се яде и просто да подадеш другата храна нататък.

Дрезгавият му глас и топлият му дъх по врата ѝ учестиха пулса ѝ и тя не можеше да се съсредоточи върху нищо друго. Колко близо беше до нея. Грубият мъжествен аромат на тялото му.

Към Сара полетяха въпроси от всички страни на дългата маса, състезаващи се за вниманието ѝ.

— В Ню Йорк ли си родена?

— Рейф наистина ли ти спаси живота?

— Какво е да си жена полицай?

Въпросите бяха бързи и нетърпеливи и тя едва смогваше да отговори, преди да я попитат нещо друго.

— Харесва ли ти да живееш в Манхатън?

— Наистина ли сте гаджета с Рейф?

Последният въпрос я накара да онемее. За нещастие, той имаше същия ефект и върху останалите. Всички замълчаха и се обърнаха към нея в очакване на отговор.

— Сара и аз сме приятели — намеси се Рейф, за да я измъкне от неловката ситуация. — Добри приятели. — Той посегна и стисна леко крака ѝ под масата.

Целта му беше да я успокои, но топлата му длан с нежни пръсти върху бедрото ѝ имаше точно обратния ефект. Приятно напрежение се разля по цялото ѝ тяло.

Сексуално напрежение.

Копнеж.

Желание.

Откакто майка му ги изведе от верандата, не бяха оставали насаме, за да му обясни защо беше дошла.

Един поглед към него преди малко на верандата — небрежен и секси, но едновременно мил и внимателен — я накара да фантазира какво ли би било да се отдаде на привличането помежду им. Да види докъде ще ги отведе желанието. И сега беше очевидно. Нямахше никакво съмнение дали и той изпитва същото. Нямахше друга жена помежду им.

Сара се опита да преглътне, но гърлото ѝ беше пресъхнало. Вдигна чашата си и бавно отпи глътка вода.

Усети побутване и погледът ѝ срещна чифт любопитни кафяви очи.

— Харесваш ли чичо Рейф? — попита я Тони, чаровното момиче, с което вече се беше запознала.

Сара прехапа устни.

— Много го харесвам — призна тя тихо.

— И аз. Чичо Рейф е готин. Дори ми даде съвет за едно момче.

— Така ли?

Тони кимна.

— Той каза, че мъжете обичат да се чувстват необходими и трябва да се престорят, че имам нужда от помощ за ударите по софтбоул, за да ме забележи.

— За какво си говорите, дами? — Рейф прегърна с ръка стола на Сара и се наведе към нея.

Топлината на тялото му за момент я зашемети.

— Тони ми казваше, че си ѝ дал съвет за момчетата.

Той се ухили.

— Не беше точно по моята част. Отдавна не съм се заигравал с противоположния пол.

Сара се зачуди дали изказването му е буквално, или преносно. След проваления си годеж, дали не беше потърсил утеха с други жени?

Или е останал сам?

— Но дадох всичко от себе си, за да помогна на любимата си тринадесетгодишна племенничка — засмя се Рейф.

Тони се присъедини към смеха му.

— Ами в понеделник съм на лагер и ще ти кажа как е минало. Ще ме извините ли? Приключих с храната — смени темата Тони в подходящия момент.

— Бягай — подкани я майка ѝ с жест през масата.

— Чу ли това? — Рейф погледна сестра си с изненада.

Жената кимна.

— Майките чуват всеки въпрос на децата си, независимо дали в момента ги слушат, или не. Сара, имаш ли голямо семейство?

— Всъщност не. Винаги сме били само аз и татко.

— О, съжалявам. Не предполагах, че майка ти е починала.

Сара се насили да се усмихне, без да се изненада от предположението.

— Не е. Напусна ни, когато бях на четиринадесет.

Рейф се почувства напрегнат.

— Джоана, по-кратко с личните въпроси.

Сара оцени, че се опитва да пощади чувствата ѝ, но нямаше нужда.

— Съжалявам. Просто се опитвам да я опозная — Джоана погледна Сара извинително.

— Няма проблем, добре съм. Не се притеснявай за това — успокой я Сара, изненадана, че наистина го мисли.

Въпреки че обикновено не обсъждаше личния си живот, непредубеденото отношение на всички беше освежаваща промяна и тя дори почувства, че иска да отговори на въпроса.

— Майка ми не можа да се примири да бъде съпруга на полицай. Опасността и паниката, ако телефонът звъннеше, докато татко беше на смяна. — Сара сви рамене. — Просто не можа да го понесе.

В действителност майка ѝ вероятно не беше могла да се справи и с майчинството, защото си беше тръгнала, за да бъде по-свободна. Беше заминала за Лос Анжелис и никога не погледна назад. Нито позвъня. Но Сара имаше баща си и двамата все още бяха неразделен екип.

Джоана поклати тъжно глава.

— Вероятно не предполага колко много е загубила.

Сара сви рамене.

— Може би си права.

— Ако си се нахранила, искаш ли да тръгваме? — попита Рейф. Той очевидно вече беше изморен от семейството си.

— Когато си готов.

Отне повече от половин час да се сбогуват с всички и Сара да отговори на въпросите колко време ще остане и къде е отседнала. При споменаването на „Легло и закуска при Ейнджъл“ братът на Рейф, Ник, изхвърча от къщата, а входната врата се затръшна след него.

— Не му обръщай внимание — прошепна Рейф и сложи ръка на гърба ѝ. — Много му се събра напоследък.

Сара кимна съчувствено. Ставаше въпрос за двама души, не ченгета, които не можеха да спасят брака си. Поредното доказателство да не очаква щастлив край и съвместно бъдеще от никого.

Все пак двамата с Рейф успяха да тръгнат и той я закара с открития си джип до къщата на езерото. Въпреки че беше на по-малко от километър разстояние, домът беше уединен и изолиран, почти извън града. Рейф направи толкова много завой по непознати улички, че тя се отказа от опитите да се ориентира, докато не стигнаха до табелка с надпис „Частен път. Не преминавай“. Рейф направи рязък завой в една отбивка, която Сара не би забелязала сама. От там пътят беше неосветен, заобиколен от високи дървета и зеленина.

Рейф беше мълчалив и съсредоточен в пътя, докато тя се наслаждаваше на вятъра в косата си и музиката от радиото. Тишината помежду им както винаги беше успокоителна.

Най-накрая той спря пред слабо осветена къща и изключи мотора.

— Ей — гласът ѝ наруши тишината. — Това изглежда е най-усамотеното място, което можеш да намериш.

Той кимна.

— Точно както ми харесва. — Облегна ръка на волана и се обърна към нея. — Кракът ти създава ли ти проблеми, или ще можеш да се разходиш по плажа?

— Ще мога. Леките разходки са препоръчителни за мен.

— Добре тогава.

Двамата тръгнаха по брега към скромния му дом. Тя не можеше да откъсне поглед от плавните му движения, докато бавно крачеха по песъчливата пътека.

Още по-трудно ѝ беше да откъсне очи от красивото му лице.

— Мястото е прекрасно. Не знам как изобщо би могъл да го напуснеш — призна тихо.

Той се усмихна.

— Езерото? Къщата? Трудно ми е да ги оставя. Но семейството? Не толкова.

Шумната семейна сбирка беше малко уморителна, но нямаше как човек да не забележи колко сплотени бяха всички.

— Те са обичливи и грижовни. Обичат те. А и са забавни.

Деца, които говореха през възрастните. Възрастни, които се надвикваха помежду си. Като мираж за живот, за който тя дори не си беше мечтала като малка.

— Забавни? — Той спря, обърна се и постави ръка на челото ѝ.

— Какво правиш? — попита го.

— Проверявам за температура.

Усмивката му имаше необикновено въздействие върху нея, а допирът на ръката му... Докосването беше горещо и събуди емоции и желания, за които беше мечтала толкова често, но не можеше да повярва, че са истински.

— Е, кажи ми. Защо си тук? — Дрезгавият му глас ускори пулса ѝ още повече.

— Трябваше да напусна града — призна тя и му разказа как „Ергенският блог“ я беше поставил на фокус след заминаването му, как изведнъж се бе появила статия за водещата ѝ роля като свидетел по делото за убийство и колко скоро след това последваха първите заплахи.

— Съжалявам, че те оставих на кучетата. Никога не бих предположил, че блогърът ще подгони теб.

— Знаем. Просто не мога да се доверя на друг да ми пази гърба. Знаех, че тук с теб ще бъда в безопасност. — Сара вдигна поглед към него, като се молеше той да не забележи в очите ѝ чистото желание, което изпитваше в сърцето си.

Той посегна и внимателно закрепил кичур коса зад ухото ѝ.

— Няма да позволя на никого да те нарани — обеща с дрезгав и решителен глас.

— Знам. — Наистина го познаваше добре. — Дватама сме добър екип. Съжалявам, че просто изникнах пред дома ти, но в своя защита ще кажа, че се опитах да ти се обадя.

Рейф трепна.

— Обхватът тук е непостоянен и тъй като всички са на ръка разстояние, не следя дали телефонът, е с мен и включен.

— Оставих съобщение.

Този път той изстена.

— Нямам навик да ги прослушвам. Явно не съм видял да се изписва твой номер, иначе щях да ти се обадя.

— Това е защото се обадох от еднократен телефон с ограничени повиквания.

— Умно — кимна одобрително. — Сега като го споменаваш, си спомням няколко обаждания от непознат номер.

— Ами, така или иначе съм тук. Надявам се, че нямаш нещо против изненадата.

— Ако си в опасност у дома, радвам се, че си дошла тук.

— Както каза Куп, ние двамата с контузии сме като един напълно здрав човек.

— Прекрасен начин да погалиш егото ми — ухили се Рейф.

— Няма да ме притесниш. Егото ти е достатъчно добре. Как са другите части от теб? — попита го Сара.

— Учудващо се чувствам доста добре. Ти как си?

Тя сведе поглед. Беше оставила шината в къщата за гости.

— Сигурна съм, че си забелязал накуцването.

— Ами болката? А подвижността? Ще можеш ли...

— Не знам — прекъсна го тя. Не искаше да обсъждат бъдещето на кариерата ѝ точно сега. — Времето ще покаже.

Той сведе глава.

— Добре казано.

Още нещо, което харесваше у Рейф. Той инстинктивно знаеше кога да се отдръпне.

— Виж, има един малък проблем.

— Какъв?

— Стаята при Ейнджъл е свободна само за две ноци. Мога да позвъня в другите хотели в околността, но не знаех, че ще има толкова популярен фестивал тази седмица. Може и да не намеря нищо.

Рейф отхвърли притесненията ѝ с едно махване на ръката.

— Няма нужда да го правиш. Може да останеш при мен. Тя въздъхна облекчено.

— Надявах се, че ще го кажеш.

Между тях оставаше само едно нещо. Думите бяха неизречени и все пак оглушително силни. Тя преглътна трудно, защото знаеше, че трябва да изрече мислите си открито.

— Ами ние? Ами това, което каза онази вечер на покрива?

— Казах много неща. Просто за да сме наясно, кое точно имаш предвид? — попита той. По настоятелния му поглед личеше, че си спомня много добре.

Сара събра малкото си останала смелост. Не можеше да спре да мисли за думите му. За това, което намекваха. Трябваше да знае.

— Каза, че съм разкошна. Че имам убийствени извивки. Когато го прочетох в блога, не знаех дали го мислиш, или си бълнувал от кръвозагубата. После бяхме свързани като двойка и не можех да спра да си мисля...

— За? — попита я с дрезгав глас.

Секси.

Очите му се впиха в нейните.

Въздухът около тях трептеше в очакване.

— За привличането, което винаги сме имали. И за всички неизречени неща.

Ръцете му обгърнаха лицето ѝ.

— Нещо като това ли? — Рейф наведе глава и устните му докоснаха нейните.

Тя изстена тихичко и той покри устните ѝ със своите, оставяйки целувката да говори вместо него. А тя беше красноречива, езикът му дразнеше нейния и разпалваше чувствата, за които и двамата мечтаеха. Помежду им прехвърчаха искри, възхитителни, сладки и неоспоримо жадни за още.

О, да. Не си беше въобразила привличането. И определено не е било само от нейна страна.

Сара обви ръце около врата му и го целуна в отговор. Лятната горещина отстъпваше на огъня в кръвта им. Цялото му тяло излъчваше желание и тя се притисна жадно в него. Той се подчини и започна да редува дълги, бавни целувки с леки, бързи ухапвания. Една прекрасна прелюдия към близкото бъдеще.

Сякаш нямаше край. Тя не знаеше колко дълго стояха там, ръцете му — вплетени в косата ѝ, пръстите ѝ — впити в меката материя на дрехите му, устните му — любещи нейните.

Неочаквано я стресна шумът от мотор.

Сара отскочи назад точно когато моторът спря и силен мъжки глас извика.

— Предполагам, че трябва да си прибера дъската за шах и да си вървя у дома.

— Правилно си предположил — извика Рейф в отговор и помахна на човека в лодката.

Проклятие! Не беше ли логично, че чичо му Пиро ще прекъсне най-хубавия — и най-лош — възможен момент?

Най-сетне Рейф бе вкусил какво би могло да бъде, ако той и Сара просто последваха инстинктите си, и то се бе оказало дори поексплозивно от фантазиите му. А ако не ги бяха прекъснали, Рейф щеше да доведе нещата до логичното им заключение още тук на брега. Най-накрая щеше да разбере какво е чувството да бъде част от Сара. След появата на чичо му Пиро обаче ситуацията придоби реални измерения. От всички иронии в живота му, тази трябваше да е най-лошата. Жената на мечтите му имаше нужда от неговата защита, щеше да живее под един покрив с него и очевидно го желаше. Но да получат това, което и двамата желаеха, щеше да бъде грешка по повече причини, отколкото той можеше да измисли на момента.

Моторът запали отново, малката лодка се обърна и потегли обратно в посоката, от която бе дошла.

— Кой беше това? — попита Сара, загледана в проблясващата вода.

— Чичо ми Пиро. Женен е за сестрата на баща ми. Всъщност е тъст на Ник. Страда от безсъние и често идва насам за игра на шах или просто да поговорим. — Рейф прокара пръсти през разрошената си коса. — Както стоят нещата в градчето, със сигурност скоро пак ще го срещнеш.

Тя се усмихна.

— Очаквам го с нетърпение. — Замълча и се приближи до него с палаво пламъче в очите. — Така... докъде бяхме стигнали?

Сара искаше да продължат от там, докъдето бяха стигнали. И той го искаше. Но някой трябваше да разсъждава трезво и за двамата. Колкото и да беше трудно, Рейф отстъпи назад и демонстративно скръсти ръце.

— Какво има? — Объркване и болка пробягаха по лицето ѝ.

Болката ѝ го прониза право в сърцето.

Рейф наведе глава. Последното, което искаше, бе да я нарани, но тя беше попитала за чувствата им и той нямаше избор, освен да бъде откровен с нея.

— Не разбирам. И двамата сме необвързани, нали? — попита Сара, преди той да успее да обясни. Гласът ѝ потрепери и го накара да се почувства още по-зле.

— Така е — той кимна отривисто.

— И освен ако не бъркам сигналите, ти искаше тази целувка колкото и аз?

Тя се целеше точно в сърцето на проблема. Още нещо, което харесваше у нея — мразеше празните приказки.

— Права си, така е.

Сара постави ръце на бедрата си.

— Тогава какъв е проблемът?

— Ние. Кратка свалка няма да завърши с нищо по-различно от болка и разбити сърца и за двамата.

В момента брат му живееше в истински ад заради жена, с която заедно искаха еднакви неща в началото на връзката си. Защо доброволно да се поставя в същата ситуация със Сара — негова пълна противоположност, когато от самото начало знаеше как ще завършат нещата?

Сара си пое дълбоко въздух, гърдите ѝ се надигнаха и спуснаха под блузата ѝ, а Рейф се подготви за спор.

— Прав си — тя вдигна ръце в знак на отстъпление. — Мислех си същото. — Обърна му гръб, загледана в езерото, и обви ръце около тялото си.

За утеха?

Или за да се стопли?

Той застана зад нея и я придърпа към себе си, за да я стопли. Последно докосване, преди да я закара обратно до Ейнджъл за през нощта.

Когато свежестта на гората се смеси с аромата на тялото ѝ, Рейф си пожела да може да забрави опасенията си и да потъне в нея. Все пак той беше истински почитател на свалките и отдавна не беше имал възможност за такова нещо. Нищо нямаше да му хареса повече от това да зарови мислите си и себе си дълбоко в изкусителното тяло на Сара. И ако тя беше коя и да е жена, може би щеше, да го направи.

Но Сара не беше просто поредната навита мацка. Тя означаваше нещо за него. Беше така от самото начало. Тази целувка без съмнение му показва защо трябваше да ѝ устои — инстинктът му подсказваше, че това ограничено време с нея никога нямаше да му бъде достатъчно.

А краткият период от време беше всичко, което тя някога щеше да си позволи.

ШЕСТА ГЛАВА

Рейф дълго не можа да заспи. Как би могъл, след като беше вкусил невъзможното бъдеще? Стана рано, решен да се концентрира върху обичайните си задължения. Върху рутината. Ако щеше да има компания, трябваше да зареди хладилника. Взе си душ и отпраши към града. Първа спирка — магазина за сладкиши на Хидън Фолс — за кафе. За късмет на магазина и за нещастие на Рейф, малката сладкарница се намираше точно до бръснарницата, в която съпругът на леля му — Пиро, и неговите приятели се размотаваха всяка събота, в пек и мраз.

Днешният ден беше кристално ясен, както през по-голямата част от лятото. Пиро носеше шапка на „Янкис“, за да предпазва плешивата си глава от слънцето, и искрящо бяла риза — от уважение към леля Ви. Беше заобиколен от приятелите си.

— Рейф — поздравиха го, преди дори да е продумал.

— Здравейте, всички — Той кимна с глава за поздрав. — Бързам. — Надяваше се, че ще разберат намека.

— Извинявай, че те прекъснах снощи — обади се Пиро и му намигна съзаклятнически.

— Няма проблем — Рейф нямаше намерение да обсъжда личния си живот с местните клюкари. Тези мъже бяха дори по-страшни от жените, които се събираха в салона за красота. Тръгна към сладкарницата, но не му беше писано да се измъкне.

— Ви ми каза, че тя е от града? — продължи Пиро, в опит да събере информация.

— Хубаво е да знам, че семейните слухове са живи и се разпространяват. — Майката на Рейф вероятно беше говорила с леля Ви рано-рано същата сутрин.

— Не искаш да говориш за това, така ли? — усети се Пиро.

— Не.

Ърни, най-добрият приятел на Пиро, беше пристъпил към Рейф.

— Имаш проблеми с малкото приятелче? Защото ако е така, има хапчета, които можеш да пиеш. Пиро може да те уреди. — Той говореше твърде силно и хората на улицата се обърнаха да го изгледат.

— Ърнест, мери си приказките! — извика Пиро.

Рейф беше съгласен. Това беше излишна информация за сексуалния живот на чичо му. Потръпна.

— Няма проблеми, Ърни, но благодаря за съвета. Бързам, ще се видим по-късно — помахна на чичо си и приятелите му и влезе в магазина.

Когато излезе, няколко минути по-късно, с кафе в ръка, мъжете се бяха скупчили около Пиро, който драскаше нещо в тефтера си.

— Чао, чичо! — извика Рейф.

Възрастният мъж бързо затвори бележника си, а приятелите му го обградиха отбранително.

— Странно — промърмори си той, с надеждата, че на техните години ще има по-добри занимания от това да се мотае пред бръснарницата.

Сара прекара първия си ден в Хидън Фолс в разходка по магазините и опознаване на градчето. Главната улица беше украсена за фестивала. Маси за кафе с красиви чадъри бяха подредени по тротоара, а в тревните площи край улицата се издигаха шатри, в които предлагаха вино, храна и дори ръчно изработени джунджурии. Импровизирана сцена беше подготвена в по-далечния край на поляната, с редици сгъваеми столове и украса. Очевидно щеше да има някакъв концерт и Сара се улови, че очаква събитието с нетърпение.

Не се засече с Рейф и това я разочарова. Въпреки че предната вечер двамата бяха изяснили чувствата си и тя се беше съгласила със ситуацията, Сара все още го желаше. Сега, след като се бяха целунали, тя вече знаеше какво пропуска и не можеше да спре да се оглежда, с надеждата да го забележи през улицата. Накрая се успокои с факта, че щяха да имат достатъчно време заедно, когато се пренесеше да живее при него.

Преди да се прибере в хотелската стая, тя се отби в интернет кафето, за да провери електронната си поща. Нямахше да отговаря на никого, защото не искаше да проследят IP-адреса, но искаше да знае

дали някой я е търсил. Прегледа обичайната поредица шеги от братовчедите ѝ, рекламите от различните магазини, в които пазаруваше, и дневния отчет по сметката, който редовно получаваше от банката си.

Но едно писмо, маркирано като спешно, привлече вниманието ѝ. Предупреждение от банката, че някой беше подал запитване за активността по дебитната ѝ карта. Сара плащаше за допълнителна защита именно заради моменти като този — редките случаи, в които работеше по дело или трябваше да се покрие за известно време и искаше да разбере, ако някой я следеше. Не че хората на Морли щяха да намерят нещо. Тя беше изтеглила голяма сума пари и не смяташе да оставя следа.

И все пак се притесни. През един от еднократните телефони, които купи, преди да замине, звънна на банката, но ѝ отговориха, че не могат да разберат кой е поискал проверката. Все пак някой със сигурност го беше направил. Благодарни им и затвори изнервена, после се обади на Рейф и му остави съобщение, че трябва да се видят. Ако той щеше да бъде нейното подкрепление, тя трябваше да го държи в течение.

Върна се в хотела в късния следобед и завари Ейнджъл в дневната да говори с младо момиче на около двадесет години. За да не ги прекъсва, Сара помахна дружелюбно и се насочи към стълбите за стаята си.

— Сара, почакай! Бих искала да те запозная с някого.

Тя се върна и се присъедини към тях.

— Сара, това е Джой. Джой, това е Сара. Тя е гостенка в къщата. Джой иска да организира сватбата си тук другата есен — похвали се Ейнджъл, силно въодушевена от идеята да бъде домакиня на подобно събитие.

— Това е прекрасно. Поздравления! — зарадва се Сара, повече заради Ейнджъл, отколкото заради Джой.

— Благодаря. Нямах как да отседна тук, защото дойдох в последната минута и вече всичко е запазено за фестивала, но реших да поразгледам. Търся малка, уютна къща, където с годеника ми можем да се венчаем на церемония само с най-близките си хора — обясни тя замечтано.

Сара забеляза как момичето заспиваше, говорейки за предстоящото вълнуващо събитие. Прехапа устни, за да не изрази гласно мнението си по темата. Отдавна знаеше, че не всички бяха песимисти като нея. Но и не всички виждаха само разводи и раздели около себе си, когато погледнеха собствените си роднини и приятели.

— Точно така. И понеже Джой ще бъде наоколо за фестивала, реших да ви запозная, ако се засечете в градчето — обясни Ейнджъл.

Сара се усмихна.

— Със сигурност ще се видим.

— И аз така мисля — погледът на Джой задържа нейния по-дълго от необходимото.

— Сара, когато приключи с Джой, ще пека втора партида ябълков пай за шатрата си на фестивала. Искаш ли да ми помогнеш? — попита я Ейнджъл.

Доволна, че може да отклони вниманието си от гостенката, Сара се обърна и кимна.

— Разбира се, с удоволствие.

— Добре, значи среща в кухнята след половин час?

— Там съм. — Сара се обърна и тръгна към стаята си. Коляното я болеше и малко почивка определено щеше да ѝ бъде от полза.

Сара вероятно се беше унесла. Подскочи, убедена, че е спала повече от тридесетте минути, които беше уговорила с Ейнджъл. Бърз поглед към часовника ѝ показва, че е изминал близо час.

Когато слезе в кухнята, Ейнджъл беше заобиколена от продукти, купи и миксер. Ароматът на ябълков пай се носеше стаята и топло, гъделичкащо чувство изпълни Сара. Може би точно това ѝ е липсвало в детството без майка, с баща полицай.

Мисълта се загнезди в съзнанието ѝ и тя потръпна, неспособна да се отърси от усещането, че е пропуснала нещо голямо и значимо. Нещо, което никога преди не си бе позволявала да си представи или пожелае.

— Тези пайове изглеждат миниатюрни — каза Сара, като забеляза малките кори от маслено тесто, разстлани на масата.

През целия ден се беше опитвала да не мисли за проблема с банковата сметка, като се съсредоточаваше върху нещата наоколо. Сега

не беше по-различно. Щеше да се разсее с приятни неща като дребни разговори и печене на сладкиши.

Ейнджъл вдигна поглед от масата, където с набрашнени ръце месеше тестото.

— Правя по-малки пайове за фестивала. В момента подготвям блатовете. Вземай точилка и се залавяй. Тестото е готово след секунда.

Сара погледна претрупаната маса, придърпа стол и седна до нея.

— Не съм пекла от години.

Не и откакто се беше превърнала в малък готвач за баща си. Тортата за рожден ден беше нейният специалитет. Но веднъж напуснала дома, за да прави кариера, тя поемаше двойни смени, а в свободните си дни пазаруваше и се разхождаше из града. Никога не ѝ беше хрумвало да използва старите си умения на пекар, за да си почива или да се разсейва с това.

Половин час по-късно беше преоткрила магията. А и компанията ѝ беше приятна. Снахата на Рейф беше също толкова свободомислеща, колкото Сара, и имаше добро чувство за хумор.

— Е, как беше вечерята снощи? — попита Ейнджъл.

Сара вдигна поглед.

— Твоята беше божествено вкусна, но не питаш за нея, нали?

Ейнджъл поклати глава с леко виновна усмивка на лицето.

— Съжалявам, че не те предупредих, но предположих, че няма да искаш да отидеш непоканена. Познавам роднините си. Обичат гости.

Сара кимна.

— Посрещнаха ме с отворени обятия, но въпреки това нямаше да, откажа предупреждение.

— Следващия път — обеща Ейнджъл с небрежно махване. Очевидно не се чувстваше виновна, че я бе изпратила неподготвена.

— Запознах се с господин и госпожа Манкузо, когато дойдоха при Рейф в болницата — каза Сара. — Харесвам ги.

Ейнджъл посочи брашното, като с това искаше да напомни на Сара да поръси масата, за да не полепне по нея тестото при точенето.

Сара следваше указанията ѝ стъпка по стъпка.

— Те са добри хора. Но ми се иска да спрат да ни притискат с Ник да се съберем отново. Не е така лесно, както си мислят.

Между указанията как да подготви блата за пая, Ейнджъл разказа на Сара за помятането и причината за разпадането на брака си, за желанието си да продължи напред и да вложи енергията си в разработването на къщата за гости. Ник настоявал да говорят за случилото се и какво означава то за тях като семейство, но според Ейнджъл разговорите за най-болезненото преживяване в живота ѝ нямаше да променят факта, че тя никога нямаше да бъде майка. Можеше или да опита отново и да рискува да пометне, или да осинови дете. И понеже не искаше повече разочарования в живота си, тя избра да даде живот на новия си бизнес.

Имаше нужда от стимула, който представляваше за нея къщата за гости. А най-доброто от всичко според Ейнджъл беше, че работата не ѝ оставяше време да мисли за загубата или за невъзможността да има деца.

Ник искаше живота, който бяха имали преди.

Ейнджъл не можеше да се върне назад.

Сара разбираше всичко това напълно инстинктивно.

— Но Рейф изглежда разбира защо имам нужда от това. — Ейнджъл обхвана с жест малката кухня, но Сара знаеше, че тя има предвид къщата и самото начинание. — Искане ми се и Ник да можеше да разбере.

Сара повдигна вежди въпросително.

— Рейф не е на страната на брат си?

Ейнджъл поклати глава.

— Просто казва, че е на наша страна. — За момент тя спря с подреждането на блатовете в тавите. — Звучиш изненадана.

— Просто винаги съм смятала Рейф за много традиционен мъж. Той иска това, което имат родителите му. Брак, семейство. Спретната белосана ограда около къщата.

Ейнджъл замълча за момент, очевидно имаше нужда да помисли. Секунди по-късно въздъхна тежко и продължително.

— Добре, ще споделя нещо лично. Но не искам да ме смяташ за клюкарка. Казвам ти го, защото никоя жена не шофира пет часа просто за да поздрави един мъж. Явно имаш силни чувства към Рейф, иначе нямаше да си тук.

Сара прехапа устни.

— Всъщност имам нужда от него. Имам нужда от... неговия опит. — За малко щеше да каже защита. Нямаше смисъл да безпокои снахата на Рейф, като ѝ разказва за опасността, която я дебне.

— Бих ти повярвала. Но майката на Рейф каза, че не си се отделила от него, докато е бил в болницата. Това е загриженост. Независимо дали искаш да си го признаеш или не.

Сара поклати глава и се засмя.

— Какво е толкова смешно?

— Напомняш ми за мен самата. — Сара беше също толкова пряма с Лекси, когато реши да говори с другата жена за чувствата ѝ към Куп. Възхити се на честността на Ейнджъл и реши да се разкрие още малко. — Добре, грижа ме е за Рейф — призна тя. Почувства се странно, когато го каза на глас.

Ейнджъл се ухили широко.

— Интуицията ми никога не бърка — каза тя през смях. — Така, ще ти споделя откъде момчетата Манкузо черпят привързаност към брака и семейството. Може би това ще ти помогне да разбереш Рейф по-добре.

Сара изпробва плъзгането на точилката по масата и се наведе към Ейнджъл.

— Сега вече съм любопитна.

— Когато са били по-млади, бащата на Рейф е имал извънбрачна връзка. — Ейнджъл избърса ръцете си във влажна кухненска кърпа.

— И не просто еднократна свалка, въпреки че точно така е започнало всичко.

Сара подсвирна тихичко.

— Ти се шегуваш.

Беше изумена от признанието на Ейнджъл и не можеше да си представи как по-младият Рейф се е справил със ситуацията.

Неволно докосна носа си с ръка, без да изпуска от поглед Ейнджъл.

— Било е преди много време. Двамата са работели заедно. Тогава Мариана все още се е грижела за децата въкъци. Джоана е по-голяма, била е вече самостоятелна, но момчетата и Керъл са били още малки. Доколкото знам, Франк в крайна сметка се е влюбил в другата жена.

— Ауч.

Ейнджъл кимна в съгласие.

— Но Франк е добър мъж и вината не му е давала мира. Разделил се с другата, за да спаси семейството си. Признал на Марияна и двамата се съгласили да опитат да оправят отношенията си. Но другата жена се почувствала измамена и направила връзката им публично достояние. Дори и децата научили. Било е много грозно.

— Но те очевидно са останали заедно и са спасили брака си — предположи Сара, като още си спомняше задружната двойка от предната вечер.

Ейнджъл отново кимна.

— По-силни са от всякога. Но изневярата е оставила следи. Понякога си мисля, че Ник още не може да преодолее случилото се, че трябва да съм постоянно под негово наблюдение, за да знае какво правя. Смята, че ако работя извън дома, особено с непознати, това ни прави лесна мишена за проблеми.

Сара замълча, замислена върху думите на Ейнджъл.

— Може би не става въпрос за изневяра. Може би просто се страхува да не те изгуби и толкова. Работа като тази изисква много време и енергия. Почти като моята. Много малко хора са способни да разберат и приемат подобно нещо. Би трябвало да го знам. Всеки член на семейството ми, който е или е бил женен за ченге, има проблеми с брака си.

— Не това място, а неговото отношение ни отчужди — Ейнджъл удари тестото в плота от неочаквания прилив на емоции.

— Ти каза, че той иска да поговорите. Не можеш ли да направиш поне това? — попита Сара внимателно.

— И отново да отворя кутията на Пандора? — Тя поклати глава. — Не, благодаря. Виж, премислила съм такава ситуация милиони пъти. Не искам да говоря за това.

Болката в очите на младата жена беше очевидна. Раните все още не бяха зараснали.

— Няма проблем. Разбирам те. — Сара реши да смени темата с нещо по-близко до сърцето ѝ. — Обзалагам се, че нуждата на Рейф от стабилен брак е породена от детските му преживявания. Колко големи са били момчетата, когато това се е случило?

— Ник е бил на осемнадесет, в колеж. Рейф на петнадесет. Керъл е била на дванадесет, все още твърде малка, но момчетата са знаели точно какво се случва.

— Което ми подсказва, че Рейф твърде добре е разбрал какво става.

— Именно — съгласи се Ейнджъл. — Той знае какво е необходимо, за да проработи една връзка.

Но дори и той не можеше да твори чудеса, помисли си Сара. Ейнджъл стана и огледа малките пайовете на масата, подредени, готови да бъдат опечени и после напълнени.

— Прекрасна работа — похвали ги тя.

— Благодаря! — Сара се чувстваше горда от себе си и опита си да бъде сладкарка.

— Утре сутринта ще можеш ли да ми помогнеш с плънката? Искам да са пресни, точно преди началото на фестивала.

Сара кимна.

— С удоволствие.

На вратата се почука.

— Дано не е Ник, или баща ми, решен да се прави на момче за всичко — промърмори Ейнджъл. — Извини ме за минутка. — Тя се обърна и стигна до вратата, като дръпна пердето пред прозорчето, за да види кой е от другата страна.

— Рейф, заповядай, влез! — поздрави тя и отвори вратата, без да предупреди Сара или да ѝ даде възможност да се подготви.

Рейф влезе внимателно. Изглеждаше неустоим — в стара тясна тениска и износени джинси. Стомахът на Сара се сви на пърхаща топка — усещане, което беше свикнала да свързва с присъствието му наоколо.

— Здравсти — вдигна ръка за поздрав тя.

— Здравей — отвърна ѝ той по същия начин.

Ейнджъл го прегърна сестрински.

— Какво те води насам?

— Трябва да поговоря със Сара — отговори Рейф, без да откъсва очи от нейните.

— Ще вляза да се измия. Оставям ви насаме — усмихна се Ейнджъл.

— Благодаря — прошепна Сара тихо.

Рейф изчака, докато стъпките на Ейнджъл спряха да отекват по стълбището. Той дръпна един стол, обърна го и се настани, като обкрачи облегалката.

— Имаш брашно по лицето — ухили се той и посегна да избърше бузата ѝ.

Кожата ѝ пламна от бързото докосване. Очите му потъмняха от желание, но Рейф с нищо не издаде очевидното физическо привличане помежду им.

— Дойдох веднага щом чух съобщението ти. Какво не е наред? — попита я вместо това.

— Банката ми изпрати предупреждение. Някой се е опитал да проникне в сметката ми и да проследи движението по нея.

Той се намръщи.

— Това не е добре. Някаква идея кой може да бъде?

Тя поклати глава.

— Не, но използвам само пари в брой, откакто тръгнах. Няма начин да ме намерят така.

— Ако са твърдо решени, е само въпрос на време.

Сара въздъхна продължително, докато стомахът на Рейф бе свит на топка. Тя се появи в града му като слънце в белите си дънки и фриволна блузка, а сега изглеждаше сякаш бе изгубила най-добрия си приятел.

Той посегна и сложи ръка на рамото ѝ. Голата ѝ кожа гореше под дланта му.

— Доколкото знаем, още не са те открили. Но смятам, че сега трябва да останеш с мен. Просто за да си в безопасност.

Тя кимна.

— Помислих си същото. Домът ти е отдалечен и труден за намиране. Ейнджъл е точно в сърцето на събитията. Просто... — тя смръщи чело.

— Какво?

— Надявах се утре да ѝ помогна в кухнята. — Тя погледна към неизпечените блатове на масата.

Рейф избухна в смях.

— Сара Риос, нима ми казваш, че обичаш да домакинстваш?

Очарователна руменина обагри бузите ѝ, а в ъгълчетата на устните ѝ се появи закачлива усмивка.

— Нека кажем, че е моментно настроение.

— Не се притеснявай. Все още можеш да ѝ помогнеш. Просто ще съм постоянно с теб, за да те наглеждам. Така, ако някой те открие

тук, няма да те завари сама.

Тя кимна одобрително.

— Нямах против да си детегледачка?

— Разбира се, че не. И без друго ще бъда на фестивала. — Току-що си спечели оправдание да бъде до нея и да се възхищава на дългите ѝ крака, стегнато дупе и прекрасно лице...

— Страхотно! Благодаря. — Лицето ѝ светна от облекчение. — Трябва да се оправя, но после си събирам нещата и може да тръгваме.

— Междувременно аз ще звънна на капитана, да видя дали е чул нещо от окръжния прокурор.

— Ще съм ти благодарна. Страхувах се да го направя сама. Знам, че проверяват за микрофони, но все пак. — Тя въздъхна. — Благодаря, Рейф. Знам, че не това беше уговорката.

Може би не, но той така и не се отказа.

Докато Сара се приготвяше, Рейф набра капитана от телефона на Ейнджъл и му остави съобщение с молба да го потърси на мобилния.

Тъкмо щеше да си вземе сода от хладилника, когато чу шум край прозореца до мивката. Силен удар, който се повтори.

Предпазливо Рейф се промъкна през страничната врата и за малко да се спъне в брат си, който се бореше да прикрепи градински маркуч към крана на стената на къщата.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита го Рейф.

— Заменям пробития маркуч с нов. Ти какво правиш тук?

— Дойдох за Сара. Ейнджъл знае ли, че си тук?

Ник поклати глава.

— И не ѝ казвай. Пиро спомена, че маркучът е протекъл и Ейнджъл има проблеми с поливането на градината.

— Ако те открие тук, ще те убие.

— Точно затова няма да ѝ кажеш.

Рейф повдигна въпросително вежди.

— Наистина ли смяташ, че тя няма да забележи новия маркуч?

Ейнджъл не искаше помощ. Но фактът, че брат му ѝ помагаше, вместо да се оплаква, беше добър знак. И все пак данданията, когато тя откриеше намесата в живота си, щеше да се чуе из цялото градче.

— Докато тя се усети, маркучът ще е поправен, а аз ще съм изчезнал. Поне няма да се бори със стария.

— Това е ужасно щедро от твоя страна. — Рейф се зачуди дали да предложи съвет. Това беше брат му и той искаше да го види щастлив. — Може би Ейнджъл ще оцени факта, че ти се интересуваш от нейния... проект. Вместо да се промъкваш наоколо, сякаш не смяташ, че тя може да се справи, би могъл да ѝ кажеш, че започваш да приемаш начинанието ѝ. Обзалагам се, че това ще помогне много за одобряването ви.

— Може би Ейнджъл няма нужда от адвокат?

Рейф изстена и без да поглежда брат си, се обърна, за да срещне погледа на снаха си.

— Здравсти — поздрави я с усмивка.

Снаха му се намръщи, погледът ѝ го подмина и се спря върху съпруга ѝ.

Рейф не искаше да е на мястото на брат си в този момент.

— Ще ви оставя да поговорите — каза тихо и бързо се насочи към къщата, преди още повече да се забърка в семейната драма.

Щом влезе, завари Сара да го чака в кухнята с голям куфар в краката си. Рейф потръпна от удоволствие — щеше да я заведе у дома.

СЕДМА ГЛАВА

Рейф може и да не беше готов за онова, което със сигурност щеше да се появи след преместването на Сара при него, но със сигурност можеше да оцени жена, която така бързо се приготвяше.

— Бързо се справи — посочи той към куфара.

Тя сви рамене.

— Знаех, че ще трябва да сменя мястото след няколко дни и не разопаковах напълно.

— Какво ще кажеш да... — Звукът на звънеца прекъсна думите му. — Това място наистина е като централна гара — промърмори той през стиснати зъби.

За първи път можеше да разбере съображенията на брат си срещу това съпругата му да управлява хотела сама, винаги заета с едно или друго нещо. И все пак, ако трябваше да избира между заета съпруга или никаква съпруга...

Няма място за избор, помисли си Рейф.

Звънецът отново напомни за себе си.

— Къде е Ейнджъл? — учуди се Сара, когато тя не дойде да отвори.

— Отвън с Ник. Ще отворя — той тръгна към вратата, Сара го последва.

Двама непознати стояха на прага. Гостите за фестивала вече бяха започнали да прииждат в градчето. Хора, които Рейф не познаваше, обикаляха магазините, посещаваха местните заведения. Добри новини за закъсалата икономика. Лоши новини за способностите му да забелязва потенциалните опасности.

Рейф скръсти ръце на гърдите си и прецени мъжете, застанал от другата страна на вратата. Единият беше тъмнокос, другият рус, и двамата синеоки и късо подстригани. Префърцунени типове в градче, лишено от всякаква претенция. Русият дори беше облечен с пуловер с ромбовидна шарка.

— Мога ли да ви помогна? — Сара пристъпи край Рейф и пое нещата в свои ръце.

— Имаме резервация — обясни светлокосият.

— Защо не влезете? — тя отвори напълно входната врата и мъжете влязоха вътре.

— Госпожица Манкузо? — тъмнокосият очевидно предположи, че тя е Ейнджъл, собственичката. — Прекрасна сте, като името на хотела си — мазният градски чар направо преливаше от него.

Рейф стисна челюст.

— Тя не е госпожица Манкузо — каза той с изнервен тон. Не искаше този непознат мъж да се опитва да сваля Сара или снаха му.

Сара го погледна с любопитство, преди отново да обърне внимание на мъжете.

— Госпожица Манкузо проверява нещо в задния двор. Защо не седнете да я изчакате? — Сара направи неопределен жест към малкия кът с диван и бюро, където Ейнджъл регистрираше гостите.

— Госпожа Манкузо е в двора — повтори Рейф натъртено.

— И вие ли сте отседнали тук? — попита русият с надежда. Без да обръща внимание на Рейф, той оглеждаше очевидните прелести на Сара и безсрамно зяпаше малкото гола плът, която прозираше между копчетата на памучната ѝ риза.

— Не, тя не е — отвърна Рейф нервно.

Слава богу, че вече беше убедил Сара да се пренесе при него. Тези двама господата го вбесяваха до лудост и той прецени по-ранните си размишления за отношението на брат му към работата на Ейнджъл. Особено ако беше заета да прислужва на други мъже. Независимо че бяха гости и си плащаха, Рейф разбираше защо брат му не можеше да приеме новата професия на жената си.

Внезапно Сара го сръга с лакът.

— Попитах дали ти ще извикаш Ейнджъл, или аз да го направя?

Рейф не смяташе да се намесва в разговора на Ейнджъл и Ник точно в този момент. Имаше надежда двамата да използват времето насаме, за да поговорят в положителна посока.

— В момента тя е заета — той се обърна към гостите. — Защо не направите, както предложи дамата, и не изчакате във фойето, докато собственичката се върне?

Мъжете се спогледаха предпазливо и отстъпиха обратно в малкия кът за регистрация. Добре. Рейф не ги искаше спокойни и любезни около своите жени.

Неочакваната мисъл го притесни. Беше логично да покровителства Ейнджъл. Наглеждаше съпругата на брат си и крехкия им брак. Собственическото му чувство към Сара беше съвсем друг въпрос. Той дори не беше лично обвързан с нея. По дяволите, та той умишлено се отдръпна от такъв развой на събитията. А и тя нямаше нужда от неговата закрила. Рейф и всички в участъка бяха наясно, че Сара може добре да се грижи за себе си. Всъщност тя нямаше да бъде с него сега, ако не беше травмата ѝ. Както всеки друг той знаеше, че, макар и контузена, Сара е в опасност, с която трябва да се внимава. Това беше едно от качествата ѝ, на които се възхищаваше. И едно от нещата, на които не искаше да се възхищава никой друг мъж.

— Какво ти става? — прошепна му тя, за да не я чуят.

Преди да успее да ѝ отговори, задната врата се затръшна с такава сила, че картините по стените са разклатиха. Очевидно разговорът между Ейнджъл и Ник не беше довел до нищо добро.

— Ейнджъл, имаш гости! — провикна се Сара, преди отново да се обърне към Рейф. — Е? Какво не е наред? — с ръце на кръста, тя нервно потропваше с крак.

Ревност, ето какво не беше наред с него. Той ревнуваше от напълно непознати, които просто я бяха погледнали с интерес. Нещо, което нямаше намерение да признае.

— Хайде да тръгваме — предложи вместо това. Преди да каже или направи нещо, с което да се изложи още повече.

Сара остави колата си паркирана пред хотела и тръгна към къщата с Рейф. Той мълча през целия път до дома. Беше раздражителен и в лошо настроение, откакто пристигнаха гостите на Ейнджъл. Груб и противен бяха още по-точни описания. Може би просто защитаваше брака на брат си? Но дали това беше причината за лошото му настроение сега?

Като приближиха дългата пътека към къщата, той бръкна в джоба си и извади телефона си. Погледна номера, преди да отговори на обаждането.

— Здравей, лельо Ви — заслуша се и поклати глава. — Чакай. Дай по-бавно. Говори по-високо. Едва те чувам заради пращането — хвърли поглед към Сара. — Казах ти, че обхватът тук е лош.

Тя кимна и се сгуши удобно.

Рейф спря джипа в края на алеята, защото очевидно му беше трудно едновременно да шофира и да успокоява леля си.

— Веднага идвам, става ли? Ще се видим след две минути. Чао — той прекъсна обаждането и се обърна към Сара. — Извинявай, но леля Ви има някакъв проблем. Не можах да я разбера заради истерията и ще трябва да се отбия за малко до тях.

— Разбира се — Сара наистина нямаше против.

Той обърна колата и потегли обратно по пътя. Минута по-късно отбиха в странична уличка, Рейф паркира пред малка островърха, къща и изключи двигателя.

— Мога да изчакам в колата — предложи Сара. Не искаше да се натрапва, ако леля му беше притеснена.

За нейна изненада, той поклати глава.

— Ела вътре. Трябва да те предупредя, че леля Ви е професионална истеричка. Вероятно, ако види и друг човек, ще се успокои по-бързо.

Сара сви рамене, слезе от джипа и го последва по пътеката към къщата. Рейф звънна веднъж и влезе.

Друг интересен момент от живота в малкия град — отключените домове и лесният достъп, който всеки имаше до дома и живота на другите. Толкова различно от ситито. Съседството и спокойствието вероятно помагаша за по-близките приятелства. Като онези, които липсваха на Сара в големия град. Веднъж добрала се до апартамента си, тя можеше да заключи вратата и да не вижда никого с часове, дни или седмици, в зависимост от настроението си.

— Лельо Ви? — провикна се той. — В дневната съм!

Рейф поведе Сара през малко фойе, което преминаваше в уютна всекидневна. Леля Ви — жена на средна възраст, с прошарена коса, седеше на дивана, завита с ръчно плетено вълнено одеяло, а до нея имаше кутия кърпички.

— О, Рейф, толкова си мил, радвам се, че дойде — тя подсмръкна и се насили да се усмихне на Рейф, преди да забележи Сара. — О, не предполагам, че си с компания.

Жената подскочи от мястото си и започна суетно да оправя и без друго перфектно оформената си прическа, която можеше да е правена единствено в салон, при това с най-скъпата козметика.

— Лелю Ви, искам да се запознаеш със Сара Риос, моя приятелка от Ню Йорк. Сара, това е моята леля Ви.

Сара стисна ръката ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Какъв е проблемът? — попита Рейф, като се доближи до нея и постави силна и успокояваща ръка на раменете ѝ.

Леля Ви стисна кърпичката по-силно в ръцете си. Очевидно беше плакала.

— Ще изчакам в колата — почувствала се като натрапник, Сара понечи да си тръгне.

— Не, не. Ти си жената, която остана до Рейф, когато той беше сериозно ранен, нали? Брат ми каза, че си в града. Това те прави част от семейството, така че — моля те, остани.

Сара се учуди колко лесно я прие лелята на Рейф. Собственият ѝ баща още щеше да върти Рейф на шиш, за да реши дали го харесва.

— Благодаря — каза Сара. Тя си избра стол, седна на него и замръзна — тиха и възможно най-незабележима, докато Рейф говореше с леля си.

— Седни — той насочи възрастната жена обратно към дивана. — Какво става? И защо не се обади на Джанис или Джуди?

— Това са дъщерите ми — леля Ви услужливо обясни на Сара. После отново се обърна към Рейф. — Обадох се на теб, защото си ченге. Знаеш как да разбираш неща за хората.

Рейф присви очи.

— Какви неща? За какви хора?

— За Пиро — жената изхлипа. — Той... той... си има любовница — заридя тя, дръпна кърпички от кутията и шумно издуха носа си.

Рейф беше прав, когато каза, че леля Ви е професионална истеричка. Драматизмът ѝ беше достатъчен за Сара, за да бъде нащрек с невероятната история.

Но Рейф се напрегна от думите. Наведе се напред и сложи ръка върху нейната.

— Какво стана? — попита я внимателно.

Внезапно Сара си спомни разказа на Ейнджъл за извънбрачната връзка на бащата на Рейф. Очевидно обвинението на леля Ви уцели чувствително място. Колкото и да се оплакваше от семейството си, Рейф очевидно го обичаше.

— Пиро изчезва вечер — прорида леля Ви.

— Къде отива? — поинтересува се Рейф.

Тя сви рамене.

— Всеки път историята е различна. За тази вечер каза, че ще играят покер, но се обадох на другите жени и мъжете им са си у дома.

Рейф погали ръката ѝ успокоително.

— Сигурен съм, че има добро обяснение. Може да е излязъл да се поразходи. Може би иска да попуши, а знае колко се разстройваш от навика му.

Тя поклати глава.

— Няма го твърде дълго, за да е някое от тези неща. Друга жена е. Просто го знам!

— Може да е излязъл с лодката. Точно миналата вечер дойде до нас с надеждата да съм буден за игра на шах. — Докато говореше, Рейф повдигна глава и погледна Сара в очите.

И двамата си спомниха твърде ясно какво правеха миналата вечер по това време.

Искаха ли да повторят? Сърцето ѝ заби лудо в гърдите ѝ.

От настоящия му поглед усети, че и той иска същото. Въпреки протестите и аргументите си против.

— Не е излязъл да поиграе шах — леля Ви отново привлече вниманието му.

Дишането на жената пак стана плитко и бързо и Сара се притесни, че тя се подготвя за ново ридание.

— Виж, знам, че нещата са напрегнати след раздялата на Ник и Ейнджъл, но това няма нищо общо с теб и чичо Пиро.

Леля Ви поклати глава.

— Принудих го да ме напусне и знам, че спи с друга жена.

Тя зарида, което убеди Сара в неизбежността на някои опасения.

— Невъзможно е. Пиро никога не би ти изневерил.

Леля Ви изправи гръб.

— Знам това. Той не би ми изневерил. Не и по начина, който имаш предвид.

— Какъв друг начин има? — учуди се Рейф.

Сара се питаше същото.

— Не ме ли чу? Казах, че спи с друга жена.

Рейф присви очи.

— Съжалявам, объркан съм.

Леля му сведе поглед, за да не срещне неговия.

— Не ми е лесно да го кажа на глас, но ако ще ми помагаш, трябва да знаеш — тя си пое дълбоко въздух. — Аз съм нимфоманка — прошепна леля му като на сцена.

Рейф се задави и започна да кашля силно. Смееше ли се? Или беше извън себе си от шока, зачуди се Сара. Тя прехапа устни и замълча.

— Искаш ли вода? — полита го леля Ви и го потупа по гърба.

— Добре съм — успя да продума.

— Тогава се стегни и ми помогни. Казах, че съм нимфо — тя притисна кърпичката до очите си, за да спре напирещите сълзи. — Прочетох всичко по темата в интернет и мисля, че може да съм пристрастена към секса като Дейвид Духовни. Трябва да ме отведат в едно от онези места за рехабилитация. О, горкият Пиро!

Рейф се ощипа по носа. Защо не беше споделил със собствените си деца за това? Но понеже беше добро ченге, той бързо се окопоти и си припомни поговорката, че никое добро дело не остава ненаказано.

Държеше главата си наведена, с поглед, забит в земята, защото се опасяваше, че ако погледне Сара, ще избухне в смях. Леля му не намираще ситуацията за забавна. По някаква откачена причина, тя напълно вярваше в думите си.

— Мисля, че гледаш твърде много телевизия — каза внимателно Рейф.

Тя усуква кърпичката в ръцете си и я разкъса.

— Чичо ти Ралф, първият ми съпруг, мир на праха му, беше ненаситен. В началото беше малко трудно, но после свикнах. Пиро и аз имаме толкова много общи неща и знам, че той се опитва да бъде във форма, но просто няма издръжливостта, която имаше Ралф. Затова мисля, че търси почивка на друго място.

Имаш проблеми с малкото приятелче? Защото ако е така, има хапчета, които можеш да пиеш. Пиро може да те уреди. Думите на Ърни от сутринта се върнаха в съзнанието му. Ако Пиро нямаше

издръжливостта, за да бъде във форма за съпругата си, беше логично да се обърне към виаграта или нещо подобно. Информацията отново беше повече, отколкото Рейф искаше да знае за роднините си. И ако Пиро имаше нужда от хапче, за да се справя с една жена, защо, по дяволите, му трябваше да си търси друга? Логиката на леля му все още му убягваше.

— Би ли разяснила — подкани я той внимателно.

— Видях с какво желание го гледаше Агнес Паркър в църквата тази неделя. В църквата, от всички възможни места.

Рейф се примири с дърдоренето на леля си, докато успее да извлече някакъв смисъл от него.

— Виж, моят Ралф беше приятел със съпруга ѝ и знам, че тя е фригидна. Така той дори не се притеснява, че може да му поиска секс. Просто отива при нея, вместо да бъде у дома в леглото с мен — тя започна да ридае отново.

Сара се покашля лекичко и Рейф срещна погледа ѝ. Насмешка и съжаление пробягаха по лицето ѝ.

— Може би Рейф може да го проследи следващия път, когато тръгне да излиза — предложи Сара, обадила се за първи път.

Рейф преглътна трудно. Да проследи Пиро. Главата му се изпълни с неописуеми образи, за които дори не искаше да си помисля.

— Би ли имал нещо против? — попита леля Ви.

Той погледна Сара с благодарност. Тя му беше дала решение и път за бягство.

— Следващия път, когато тръгне нанякъде, ми се обади. През деня или през нощта. Ще го проследя и ще видя какво става.

— Ти си съкровище! — леля Ви го прегърна силно, което му напомни защо я обичаше толкова много.

Тя имаше две дъщери и затова той и брат му за нея бяха синовете, които никога не бе имала. Винаги беше с майка му и баща му на неговите мачове и на училищните му тържества. Прекарваше часове у тях, а когато той се прибираще от училище, го черпеше със сладки преди вечеря, въпреки забраната на майка му.

Спомените го хванаха неподготвен и той я прегърна още по-силно.

— Не се притеснявай, всичко ще бъде наред — успокои я искрено.

Въпреки че не искаше да мисли за сексуалния ѝ живот, щеше да направи всичко възможно да разсее притесненията ѝ. Дори и с опита на Рейф покрай любовницата на баща му, той все още не можеше да повярва, че Пиро може да изневери на леля Ви — със или без секс, мъжът беше честен. Той боготвореше съпругата си.

Но Рейф не се и съмняваше, че Пиро е замислил нещо. Записките в тефтера му, начинът, по който кликата му го обгради в защита пред бръснарницата...

Леля Ви беше кралица на драмите, но Рейф беше сигурен, че има нещо. Просто трябваше да разбере какво точно.

Рейф паркира на алеята пред къщата си. Сара го посрещна пред багажника, готова да вземе куфара си. Но той я изпревари и хвана дръжките на багажа.

— Взех го — съобщи простичко.

— Оценявам жеста, но мога да се справя — и двамата бяха хванали дръжката на куфара. Рейф тъкмо беше преживял операция и тя нямаше да го остави да разнася тежки неща заради нея.

Покашля се и му отправи най-сериозния си *не-се-забърквай-с-мен* поглед.

— Трябва ли да звъня на майка ти и да ѝ кажа, че не следваш лекарските препоръки? Може би ще реши да дойде и да те наглежда лично.

Той мигновено пусна дръжката.

— Добре. Влачи го сама.

— Разбира се — тя с усмивка дръпна куфара от багажника, като се насили да не усеща туптенето в коляното си. Беше дълъг ден и травмата очаквано ѝ създаваше проблеми.

Рейф закрачи пред нея, изключи алармата и отвори вратата. Заедно с изолирания път през гората, охранителната система я накара да се чувства още по-сигурна.

— Добре дошла у дома — усмихна се той и я подкани да влезе пред него.

— Благодаря — тя го заобиколи, вдигна куфара си и го внесе през прага. Огледа се и се потопи в топлината на уютното място, което той наричаше дом. — Прекрасно е. Сякаш е част от теб.

— Благодаря — усмихна се Рейф, а в очите му проблесна гордост. — Семейството ми има имота от поколения. Прапрадядо ми е купил земята. Разделил я на синовете си, които я оставили на своите синове и така до днес.

— Разбирам. Бащата ти не е ли искал да живее тук?

— Дори и да е, мама никога не харесвала толкова усамотено място. Тя обича да е в града, в центъра на събитията. Така че татко използваше старата къща за риболов, докато Джоана не се омъжи. После раздели собствеността и всеки от нас получи дела си по-рано. Джоана е няколко километра по-близо до центъра. Аз взех най-отдалечената част — Рейф сви рамене. — Ами, ето ни тук.

Тя обви ръце около себе си.

— Прекрасно е, че имаш толкова силна семейна обич и стари традиции. Можеш да ги почувстваш как те обгръщат — това беше нещо, което ѝ липсваше.

Чувството да имаш корени на едно точно определено място.

— Единственото нещо, което се предава в семейството ми, е професията — по някаква причина тази мисъл не я успокои толкова, колкото представата за семейството на Рейф, живеещо на тази земя от десетилетия.

Рейф не отговори.

— Е, колко спални има тук? — попита го с оглед на границите, които вече бяха определили.

— Две.

— Идеално — тя погледна към тесния коридор, който водеше към двете стаи, очевидно една до друга.

— Втората е офис с разтегателен диван.

Тя кимна.

— Чудесно, значи е моя.

Той поклати глава.

— Аз вземам дивана. Ти си в моята стая. По-удобна е.

— Не. Ти се възстановяваш от операция. Аз съм натрапникът. Аз вземам дивана.

— Недей да спориш — той постави ръка на дръжката на куфара ѝ и го изтъркаля към центъра на стаята.

— Но...

— Но нищо. Продължи в същия дух и ще се обадя да кажа на майка си, че спя удобно в спалнята, докато ти, моята гостенка, се мъчиш на дивана. — С нейните камъни по нейната глава. — Ще пристигне за секунди, за да ми обясни как да се грижа за една дама. А ти не искаш да ни подлагаш на това, нали?

Сара преглътна аргументите си. Нямах да й навреди да бъде мила.

— Добре, ще спя на твоето легло. Благодаря.

Нямаше никаква представа как изобщо ще спи, докато си го представя в другата стая.

Дали спеше гол?

Сара въздъхна.

ОСМА ГЛАВА

Рейф не можа да заспи. Как би могъл, когато жената, която желаше повече от всичко, беше в съседната стая? Самото ѝ присъствие го побъркваше. Той се мятеше и обръщаше в леглото, представяше си, че може да чуе дишането ѝ. Чудеше се какво ли облича тя за лягане.

В неговото легло.

Изведнъж седна и погледна часовника. Един през нощта. Значи все пак се беше унесъл за малко. Звуци от другата страна на вратата му подсказаха, че има някой в кухнята. Предположи, че е Сара, но стана от леглото, нахлузи стар чифт спортни панталони и влезе в дневната, за да се увери.

Сара стоеше пред мивката — в къси панталонки и блузка — коприна и дантела, които вероятно трябваше да изглеждат сладки, но ѝ стояха дяволски съблазнително.

Косата ѝ, разрошена, падаше безразборно върху раменете ѝ. Гърдите ѝ се очертаваха идеално под изрязаното деколте, а зърната ѝ прозираха под почти прозрачната коприна.

Колко още можеше да понесе един обикновен мъж?

Знаеше, че я зяпа, затова реши да се покашля и да обяви присъствието си.

Сара се стресна от звука и се обърна.

— Не те чух да влизаш.

— Извинявай. Искан да се убедя, че си ти, а не някой, който иска да се добере до теб.

Тя кимна разбиращо.

— Съжалявам, ако съм те събудила. Просто исках да пийна малко вода. — Вдигна чашата в ръката си за доказателство.

Той наклони глава.

— Не си ме събудила. Не можах да заспя.

— Аз също.

Настана тишина. Не се чуваше нищо, освен жуженето на хладилника и тиктакането на стенния часовник.

— Може да седнем и да поговорим — предложи тя. Сякаш не беше полугола. А той не беше напълно възбуден. Кръвта се спускаше от главата му, преминаваше през тялото му и се събираше в едно точно определено и все по-забележимо място.

Нямаше начин тя да не забелязва случващото се, както и той не можеше да го скрие.

— Или може да продължим от там, където прекъснахме на брега. Зениците ѝ се разшириха от изненада.

— Мисля, че каза, че това е лоша идея?

— Вероятно е — съгласи се той.

Двамата гледаха на живота от напълно противоположни позиции. Той искаше да вярва, че всичко е възможно. Тя беше циник, очакващ винаги най-лошото. А Рейф беше по-умен от това да се надява, че ще успее да промени мнението ѝ за връзките.

Но пък можеше да промени своето по отношение на краткотрайните свалки.

Сара посегна и постави длан върху челото му, както бе направил той ден по-рано.

— Сигурен ли си, че не си болен?

— Сигурен съм! — Изгаряше, но не от температура. Пристъпи по-близо. — Още ли се интересуваш?

Тя не се отдръпна.

— Бих могла да бъда убедена... ако знаех каква е причината за тази рязка промяна.

Рейф напълно се отдаде на момента. Срещна погледа ѝ, посегна, взе кичур от дългата ѝ коса и започна да си играе с него.

— Не ми хареса, когато онези мъже се опитаха да те свалят при Ейнджъл.

Очите ѝ потъмняха и дълбоко в тях пробягна желание. Устните ѝ се разделиха в доволна усмивка.

— Значи това обяснява хапливото ти поведение.

— Звучиш доволна.

Тя сви рамене.

— Може и да съм. Никой не иска да бъде пренебрегнат, дори и причината да е разумна — тя замълча, хапеше долната си устна.

— Този път няма да ти откажа — увери я Рейф.

Тя кимна разбиращо.

— Но...

— Какво? — нямаше да понесе, ако тя го отхвърлеше. Стегна се за следващите ѝ думи.

— Сигурен ли си, че го искаш? — тя посегна и нежно прокара пръсти по още пресния белег на гърдите му. Пръстите ѝ бяха внимателни и колебливи, докато докосваха чувствителната му кожа.

Изведнъж го връхлетя споменът за моментите на пробуждане, когато тя беше до него в болничната стая. Сара, заспала на стола, неотлъчно бдяща над него — загрижена. Двамата вече се бяха обвързали емоционално и съзнанието, че тя дълбоко в себе си го обичаше, му даваше сигурност, че следващата стъпка е правилна.

Необходима.

Необходима като дишането, помисли си Рейф. Защото нямаше начин той да я остави.

— И какво ще правим сега? — попита Сара.

— Това — Рейф дръпна леко косата ѝ и я притегли към себе си.

Тя не оказа съпротива.

Устните ѝ срещнаха неговите и за миг всичко около тях изчезна. Именно това желаше той. Желаше го отчаяно. Плъзна език между устните ѝ и се остави вкусът, ароматът и топлината на тялото ѝ да го обгърнат. Целувките ѝ бяха сладки, но жадни и настоятелни, което само увеличи възбудата му.

Сара пристъпи още малко напред, докато тялото ѝ се притисна изцяло в неговото, гърдите ѝ се опираха в неговите. Телата им се сляха, всяка нейна извивка му принадлежеше. Между тях нямаше място, нямаше дори въздух.

С целувки проследи контура на устните и лицето му. Дъхът ѝ изгаряше кожата му, а езикът ѝ внимателно танцуваше върху нея.

Рейф потръпна от сладката агония, която не искаше да свършва.

— Заведи ме в леглото — прошепна му тя.

Винаги казваше какво иска, а той харесваше това у нея. Хвана я за ръката и я поведе към спалнята. Спря при нощното шкафче и извади кутия презервативи.

— Обичам подготвените мъже. — Сара седна на леглото и се отпусна на възглавниците — поза провокативна и възбуждаща. Всичко,

което Рейф не си позволяваше да желае, беше на негово разположение.

Сърцето му биеше силно в гърдите. Остави опаковката на края на леглото и седна до нея. Умишлено не загаси лампата, за да може напълно да се наслади на гледката. Косата ѝ бе разпиляна по възглавниците, очите — притворени, зениците — разширени. Гледаше с благоговение как зърната ѝ се втвърдиха от възбуда и примамливо настръхнаха под тънката материя на дрехата.

Плъзна ръка под презрамката на блузата ѝ, пръстите му умишлено докоснаха кожата ѝ.

— Не предполагам, че обичаш коприна и панделки — промърмори повече на себе си той. Но беше дяволски щастлив за това.

Сара внимателно сви рамене.

— Това е защото не прекарвахме много време заедно извън работа — отвърна му закачливо.

— Защото знаех, че няма да мога да държа ръцете си далеч от теб.

— Сега няма нужда да го правиш.

Той срещна погледа ѝ и прочете в него неприкритото ѝ желание. Смъкна бавно презрамките по ръцете ѝ, докато блузката не се свлече около кръста ѝ и гърдите ѝ не се откриха за погледа му.

Не беше предполагал, че е толкова пищна и зряла и се зачуди какви ли други изненади го очакват. Устата му се изпълни със слюнка, жаждата му ставаше все по-неутолима.

— Прекрасно.

Сара не опита да се прикрие, а дръпна ръце зад гърба си, изпъчи гърди и започна да го дразни и изкушава в очакване на следващия му ход.

Рейф хвана гърдите ѝ в ръце, почувства ги натезжали върху дланите си, а после започна да дразни зърната ѝ. Галеше и докосваше, докато със задоволство наблюдаваше как тя се наслаждава на ласките му.

Беше открил слабото ѝ място, помисли си доволен и продължи чувствената игра.

Дишането ѝ ставаше все по-накъсано и в един момент Рейф реши да провери колко далеч може да я доведе по този начин. Наведе глава и внимателно пое едното ѝ зърно с устните си, докато ръката му не спираше да дразни другото.

Дишането ѝ се учести, тялото ѝ се стегна за момент и с дълбок стон Сара се отпусна безжизнено на леглото.

Рейф вдигна поглед навреме, за да види ръката ѝ, която се плъзна обратно извън копринените панталонки на пижамата ѝ.

Изненадан, той срещна премрежения ѝ поглед.

— Трябва ли да се чувствам обиден? — попита развеселен.

Защото не беше. Беше дори още по-възбуден.

Сара поклати глава с палаво пламъче в очите си.

— Само ако си несигурен.

Той избухна в смях.

— Възхищавам се на жените, които не се плашат от нищо.

Тя се усмихна широко.

— Предполагам, че сега е твой ред.

— Бих предпочел да е по старомодния начин.

— Мисля, че може да бъде уредено — бавна прелъстителна усмивка се плъзна по устните ѝ. — Не искам да се преуморяваш. Все пак още се възстановяваш. — Сара седна в леглото, постави ръце на раменете му и бавно го избути в легнало положение.

Харесваше му, че тя поема контрола в свои ръце. Намести се удобно и скръсти ръце под тила си.

— Тогава се погрижи за мен, скъпа.

— Мислех си, че никога няма да помолиш. — Сара развърза връзките на панталона му и разхлаби колана. После започна бавно да ги смъква надолу, само за да открие, че той не носи никакви боксерки. Или слипове. Нищо, освен забележителна ерекция.

Погледна възбудения му член и трудно преглътна.

— Истински боец.

Той сви рамене едва забележимо.

— Това означава, че спиш...

— Гол.

Точно както си бе помислила.

— Проблем ли е? — попита я.

— Със сигурност не.

— Добре — той изрита панталона си, оставайки съвършено гол.
— Твой ред е — погледна я многозначително.

Сара не беше стеснителна, но възхитеният му поглед я притесняваше, отчасти защото толкова дълго бе искала точно това.

При мисълта, тя реши да изключи разума си и просто да се наслаждава. Това можеше да бъде единственият ѝ път с Рейф и тя искаше да му се отдаде изцяло, да запомни всеки детайл.

Блузата ѝ вече бе около кръста ѝ, не беше трудно да изхлузи цялата си пижама и да я хвърли на пода.

— Сега вече си приличаме — очите му потъмняха от желание, по лицето му бе изписано искрено възхищение.

Сара го прекрачи със здравия си крак и намести тялото си върху неговото. Топлата ѝ кожа се сля с неговата. Беше вълшебно просто да отпусне бедрата си върху неговите, да се наведе и да го целуне.

Той хвана главата ѝ с ръце и я задържа така, че да плъзне език между леко отворените ѝ устни. Както всичко друго, което правеха, и сега бяха в идеален синхрон. Ритъмът ѝ се сливаше с неговия. Всяка целувка, всяко движение на бедрата им, всяко съприкосновение на чувствителните ѝ гърди с неговите беше в синхрон.

Ерекцията му я дразнеше, докосваше се в тялото ѝ, караше я да изпитва болезнено желание, каквото не бе познавала преди. Усещанията ѝ бяха експлозивни, преминаваха през цялото ѝ тяло, което отчаяно жадуваше сливането.

Прекъсна танца им само за да вземе презерватив от кутията на нощното шкафче. Седна на леглото, като внимаваше за коляното си, и плъзна кондома по дължината на пениса му.

Ръцете ѝ трепереха, докато докосваше твърдия му член с чувствителна на допир кожа. Пръстите ѝ се плъзнаха нежно, чувстваха мекотата на кожата му, изучаваха реакциите му. Неочаквано бедрата му се издадоха напред и я изненадаха.

— Предлагам да се заемеш сериозно или ще свърши още преди да е започнало — каза Рейф с пресипнал глас. Ръцете му стискаха чаршафите около него, кокалчетата на пръстите му бяха побелели от напрежението.

Очевидно го беше измъчила достатъчно.

Клекна, за да се намести върху него. Болка прониза коляното ѝ и тя се претърколи настрана.

— Дотук с грижата ми за теб — едва проговори тя от болка, знаейки, че скоро ще отmine.

— Може би трябва да се грижим един за друг — предположи той. С един жест отмести косата от лицето ѝ и очите му срещнаха

погледа ѝ.

— Какво имаш предвид?

Рейф стана от леглото. Беше прекрасен, тялото му бе във форма и с равномерен загар. Той дръпна стол от бюрото в ъгъла, обърна го и седна на него.

После я подкани с жест.

— Ела тук — каза с глас, изпълнен с желание.

Тя стана и пристъпи към него.

— Харесва ми как мислиш.

Когато тя прехвърли крак от другата страна на стола, той хвана бедрата ѝ и я намести точно над ерекцирала си пенис, възбуден и жаден да проникне в нея.

Нежно постави ръка и внимателно разтвори влажните ѝ набъбнали гънки. Сара прехапа устни и се остави усещането да я завладее напълно. Наслаждаваше се на нежното му, но настоятелно докосване, докато вече не можеше да издържа повече.

— Готова ли си? — попита я с дрезгав глас.

Тя кимна.

Повдигна тялото ѝ и намести ерекцията си в основата на бедрата ѝ. Повдигна се нагоре в същия момент, в който тя се отпусна върху него и го пое в себе си.

Шокът от сливането я накара да застине. Чувстваше го дълбоко в себе си, голям и пулсиращ. В очите му видя същото чувство на удоволствие и възхита, които самата тя изпитваше в момента. Изплаши се толкова много, че затвори очи и бавно размърда бедра, решена да се концентрира върху усещанията на тялото си. Но за първи път не можеше да отдели чувствата от желанието си. Обичта от фантазията си.

Рейф подръпна косата ѝ и тя отвори очи. Искеше да я гледа в очите. Видя го в погледа му и беше безсилна да му откаже.

Започнаха да се движат заедно, в синхрон. Залюляването на бедрата ѝ с тласъците на неговите я възбуждаха все повече и повече. Той бе толкова дълбоко в нея, че тя чувстваше всеки сантиметър от него в тялото си, чак до горещата точка на сливането им.

По-силно, по-бързо, възбудата ѝ преминаваше всички досегашни предели.

Той дишаше дълбоко, дъхът му звучеше като сподавени стонове до ухото ѝ.

Бедрата му се притискаха в нейните отново и отново и тя оставаше без дъх при всеки допир. Вълните на удоволствието я заливаха отвсякъде, отвътре и отвън. Бузите му бяха поруменели, очите — разфокусирани от удоволствие и всеки негов стон я приближаваше до експлозивния оргазъм, който им предстоеше.

Сара обви ръце около врата му за опора, позволявайки му да прониква по-дълбоко и по-силно в нея. Рейф пусна косата ѝ и плъзна ръце помежду им, за да я докосне точно там, където тя желаше. Пръстите му се плъзнаха по нея и нежният натиск заличи и последната ѝ частица самоконтрол, когато тя избухна от удоволствие. Вълна след вълна наслада го увлякоха в себе си и за миг той замръзна под нея. Последният му дълбок стон отекна в телата им и я накара да потръпне от ново желание и прилив на непозволени чувства.

Дори и след като контракциите на тялото ѝ отминаха, Сара не се отдели от него, с ръце все още обвити около врата му. Когато реалността постепенно започна да се очертава пред нея, тя го освободи от хватката си и бавно стана от скута му, като внимаваше да не насилва слабото си коляно.

Чу шумолене зад себе си. Рейф я изненада, вдигна я на ръце и я пренесе до леглото.

Никой не каза дори дума, когато той, все така изкусително гол, се сгуши в нея, прегърна я здраво и бързо заспа.

Тя не се отпусна толкова лесно и бързо. Нежелани, в съзнанието ѝ се прокраднаха всички възможни усложнения от това, че най-накрая се бяха любили.

Сара беше мечтала за това, но реалността се оказа дори по-силна и вълнуваща от въображението ѝ. Въпреки че и двамата не бяха в най-добрата си форма, той я беше задоволил както никой мъж досега. Беше достигнал отвъд емоционалните стени, които тя винаги издигаше. Стени, които сега трябваше да направи още по-високи, защото вече знаеше на какво точно са способни двамата заедно.

Защото без значение колко невероятни бяха, Сара знаеше едно нещо за връзките — всяко хубаво нещо си имаше край.

Рейф се събуди в празното легло и чу шума от течаща вода в банята. Веднага осъзна две неща. Добрата новина — Сара все още беше тук. Лошата новина — тя не беше в леглото му.

Протегна се и почувства движението на мускулите си, което му подсказваше, че е жив и добре. Повече от добре. Чувстваше се страхотно.

Водата спря да тече и погледът му се плъзна към затворената врата на банята.

Рейф облегна гръб на таблата на леглото, скръсти ръце зад главата си и зачака.

Няколко минути по-късно вратата се отвори и от нея излезе облак пара, последван от Сара, увита в една от бежовите хавлии, които майка му беше купила при пренасянето му.

— Добро утро — поздрави усмихнат.

Тя подскочи, видимо изненадана.

— Не предполагам, че си буден.

— Събудих се — при това в повече от един смисъл, след като забеляза влажната ѝ кожа, мократа коса и едва прикритите ѝ извивки.

— Надявам се, че не съм те събудила.

Той поклати глава.

— Слънцето свърши работа — посочи към щорите, които беше забравил да пусне предната вечер. — Къде отиваш?

— Да се облека. Трябва да отида при Ейнджъл и да ѝ помогна за пайовете за панаира.

— Ще те закарам. Мислех си да докараме колата ти тук, където никой няма да я забележи. После ще се върнем обратно — надяваше се да я примаме обратно в леглото, но тя вече го беше предупредила, че иска да отиде при Ейнджъл рано сутринта. — Само ми дай минутка да взема душ и ще се видим в кухнята.

Тя кимна и тръгна към вратата.

Не беше твърде неловко, при положение че беше първият им ден след нощта заедно.

Не бяха говорили за случилото се, а и не искаше да я уплаши. Вероятно тя щеше буквално да избяга, ако знаеше колко много ѝ се бе наслаждавал и колко много искаше да бъде с нея отново. Мълчанието го устройваше напълно.

Мълчанието изобщо — не съвсем.

— Сара?

Тя се обърна към него.

— Да.

— Защо не пренесеш нещата си тук?

Тя присви очи. Преценяваше предложението му.

— Наистина ли смяташ, че ще те оставя да спиш сама в леглото си, докато си тук?

Развеселена усмивка се плъзна по устните ѝ.

— Аммм...

— Разбира се, ако предпочиташ да си сама...

Тя поклати глава.

— Веднага се връщам с нещата си — обърна се и излезе, оставяйки го развеселен.

И наистина доволен.

Не беше зле за първа сутрин. Сара беше тук, това беше най-важното.

Останалото щеше да се подреди от само себе си.

Закусиха набързо мюсли с мляко, преди да тръгнат към Ейнджъл. Закараха колата на Сара при Рейф и се върнаха обратно. Рейф се бе примирил с идеята да помогне на Сара и Ейнджъл да натоварят пайовете в минивана, но се оказа, че двамата мъже, пристигнали предния ден в хотела, вече бяха свършили тази работа. Сладкишите бяха на сигурно място в колата, заедно с табелките за цените и рекламните листовки.

Биф, Тод — с техните дрехи на ромбчета, не се виждаха никъде. Въпреки това Рейф звънна на брат си, за да е сигурен, че и той ще бъде на фестивала и ще наглежда Ейнджъл. Просто за всеки случай.

Сара слезе от джипа, накуцвайки по-осезаемо. Рейф определено бе спомогнал за това предната нощ, а сега се чувстваше на седмото небе, по-лек от перце.

— Извинявай, че закъсняхме — каза Сара и се насочи към Ейнджъл.

Рейф не можеше да откъсне очи от късата ѝ свободна пола, която галеше дългите ѝ крака, оскъдната ѝ блуза без ръкави и мънистените чехли. Тя беше забравила шината за крака, но той тайно я мушна в

багажника на колата. След дълъг ден в шатрата, Сара щеше да се зарадва на малко допълнителна подкрепа.

— Няма проблем — махна с ръка Ейнджъл.

— Биф и Тод свършиха тежката работа, за да не се мъчим ние — тя погледна с благодарност към двамата мъже, които се появиха на верандата, облечени толкова претенциозно, колкото и предния ден. Бяха дяволски странни и затова Рейф беше нащрек.

— Изглеждат наистина мили — коментира Сара.

Рейф се намръщи.

— Що за имена са Биф и Тод, по дяволите?

— Шшш! — смушка го тя с лакът. — Помогнали са на Ейнджъл, не се заяждай.

Рейф поклати глава, несъгласен с нейната защита. Не знаеше с какво точно го притесняваха, но беше факт. А инстинктът му никога не му изневеряваше.

Ейнджъл погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. Защо не се срещнем пред шатрата? Може да ми помагаш в продажбата? — предложи на Сара.

Тя кимна енергично.

Рейф не можеше да разбере защо е толкова ентузиазизирана да работи на щанда за сладкиши, но нямаше да помрачи усмивката на лицето ѝ. Просто щеше да прекара деня в семейната шатра с роднините си, а и така можеше да я държи под око през цялото време.

Биф и Тод не бяха единствените непознати, които го притесняваха. Приливът на туристи щеше да прикрие всеки, който беше дошъл специално заради Сара. Но ако някой искаше да я нарани, първо щеше да си има работа с него.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Главната улица в Хидън Фолс беше също толкова красива, колкото Малката Италия по време на годишния фестивал Сан Дженоаро^[1] в Ню Йорк. Може би сравнението бе леко преувеличено, помисли си Сара. Но за малко градче в близост до канадската граница улиците бяха доста пренаселени. До обяд тя се срещна с много от местните, включително с чичото на Рейф — Пиро. Стори ѝ се щастлив и любезен мъж, който обожаваше семейството си. Не можеше да си го представи да търси утеха или каквото и да било при друга жена, освен при съпругата си. Но както Сара добре знаеше, външният вид често бе измамен. Кой знаеше какво прави Пиро през свободното си време?

Днес обаче всички се разбираха добре и заедно се наслаждаваха на слънцето и фестивала. Рейф и брат му следяха всяко движение на Сара и Ейнджъл. Но те не бяха единствените. Биф и Тод също се навъртаха около тях — постоянно предлагаха да подреждат сладкишите или да им купят напитки и нещо за хапване. Вниманието им караше Сара да се чувства неловко. Ако не знаеше, че мъжете бяха направили резервациите си много преди фестивала, щеше да се притеснява да не са изпратени от Джон Морли. Но резервацията им изпреварваше много фиаското в Ню Йорк. Може и да бяха твърде досадни и издокарани за нейния вкус, но не бяха наемници.

Джой, младата жена, с която Ейнджъл я запозна предния ден, намина и си купи пай. Сара я забеляза още няколко пъти през деня. Тя се държеше леко резервирано и за момент Сара се замисли дали да не я представи на Биф и Тод, но си спомни, че беше сгодена. Това обясняваше и поведението ѝ.

— Дами — обърна се към тях познат глас.

Като говорим за вълка, помисли си Сара. Биф бе застанал пред шатрата им, Тод стоеше до него.

— Здравей — отвърна тя с хладен тон.

Предпочиташе да не общува много с двамата мъже, защото знаеше колко изнервят Рейф и не искаше да предизвиква проблеми.

Той бдеше за физическото ѝ здраве. Тя можеше да направи същото за неговите емоции.

— Харесва ли ви фестивалът? — усмихната, попита Ейнджъл.

— Да. Имате прекрасен град — отвърна Биф.

— Какво все пак ви води насам? — поинтересува се Сара. Любопитната ѝ природа често вземаше връх над разумните решения.

Мъжете се спогледаха, преди Тод да се обърне отново към нея.

— Работим за търговец на вино в Ню Йорк и искаме да създадем нови контакти.

— Звучи логично — съгласи се Ейнджъл. — Имаме много винарни в региона и много хора се интересуват от сключване на добри сделки по време на фестивала.

— Имахте ли успех досега? — попита Сара.

— Срегнахме се с много любезни хора, но тепърва ни предстои да се видим с човека, с когото всъщност искаме да работим — обясни Тод.

— И това ще стане скоро — намеси се Биф с твърда увереност. — Но не заради това се върнахме при вас.

— А защо? — попита Ейнджъл.

— Искахме да ви предложим да ви почерпим с лимонада, дами. Денят става все по-горещ и предположихме, че може да сте жадни.

Сара отказваше през цялата сутрин, но Рейф я зяпаше от другата страна на улицата.

— С удоволствие — усмихна се тя с надеждата, че двамата ще отидат за питиетата и ще забравят да се върнат.

— И аз няма да откажа, благодаря — каза Ейнджъл.

Опашката от хора зад тях се придвижи напред. Сладкишите на Ейнджъл се радваха на заслужено внимание. Особено се търсеха малките, които човек удобно можеше да похапва, докато разглежда панаира. Сара лично бе отмъкнала няколко за закуска и нямаше да се изненада, ако това се отразеше на печалбата на Ейнджъл. Определено се радваше, че е с пола с ластичен колан.

Очевидно сексът от предишната нощ бе разпалил апетита ѝ.

Невероятен секс.

Горещ секс.

Секс с един много специален човек.

Вдигна глава и срещна погледа на Рейф през многолюдната улица.

За обикновените посетители той обслужваше семейната шатра за подправки заедно с брат си и любезно говореше с хората, които идваха да опитат прочутите им италиански подправки в ястията, приготвени от Мариана. Но Сара познаваше изражението на лицето му, непоколебимата решителност, която ѝ показваше, че е в пълен работен режим и оглежда тълпата за съмнителни типове. Покровителственото му поведение ѝ помогна да се отпусне и да се радва на фестивала. Но загрижените чувствени погледи, които той пазеше специално за нея, я поддържаха приятно напрегната и в постоянно очакване.

Не можеше да спре да мисли за миналата нощ. Правиха изумителен, невъзможен секс. Той беше всичко, за което тя беше мечтала, и много повече. Повече по отношение на връзката, която споделяха. Емоционална свързаност, която достигаше много по-дълбоко от връзката между телата им.

Веднъж вече бяха партньори и тя смяташе, че не могат да се сблизат повече.

Но беше сгрешила.

Сексът с Рейф беше като съвършен танц. Съвършен като сигурността, с която тя знаеше какво ще направи той на покрива, преди дори да я бе погледнал.

— На какво се усмихваш? — прекъсна мислите ѝ Ейнджъл. — Ти буквално сияеш.

— Просто си мислех колко изумително вкусни са пайовете ти. И се чудех дали мога да откъсна още един, без да забележиш — тя потърка стомаха си, който вече предвкушваше удоволствието от храната.

Ейнджъл поклати глава.

— Не, не сияеш заради храната, въпреки че в последно време за мен точно тя е единственият начин да изглеждам толкова щастлива. Заради Рейф е. Той кара лицето ти да грее така.

— Защо мислиш така?

Ейнджъл я погледна разбиращо.

— Защото го зяпаш. Защото той не е спрял да гледа теб.

— О, добре — хваната на местопрестъплението, Сара се изчерви и вдигна ръце да се прикрие.

— Да, добре — ухили се Ейнджъл. — Спомням си дните, когато Ник ме караше да се усмихвам така — въздъхна замечтано.

— Той ти липсва.

— Разбира се, че ми липсва — тя бавно се отпусна на стола зад щанда. — Не губиш половинката от себе си, без да ти липсва.

— Казвала ли си му го? — попита Сара, защото от позицията, в която беше, Ник гледаше Ейнджъл по същия начин. Очевидно жадуваше да се сдобри със съпругата си.

Ейнджъл наклони глава.

— Признала ли си на Рейф, че мисълта за него буквално те побърква? — попита на свой ред с усмивка на лицето.

— Право в целта. Ето, виждаш ли, точно затова се разбираме толкова добре — засмя се Сара. — Та, каза ли му?

Ейнджъл поклати глава.

— Не. Няма смисъл. Не и докато не приеме промяната в мен, работата ми и всичко останало. Това че ми липсва, просто не е достатъчно.

— Разбирам — в крайна сметка точно това беше причината тя и Рейф да се съгласят да не се увличат от самото начало.

Защото не можеха да приемат определени неща един за друг и това, в което вярват. Заради същото Сара не пожела да обсъжда нищо с него на сутринта.

— Е... твой ред е. Казала ли си на Рейф как се чувстваш?

— Разбрали сме се — отвърна Сара неубедително.

Бяха постигнало мълчаливо съгласие за необвързващ секс.

Можеше да се задоволи с това.

— Спомням си дните на необвързан секс — каза Ейнджъл замечтано.

— Ако искаш само това, Биф и Тод изглеждат готови да помогнат.

— Иууу, не — засмя се Ейнджъл. — Може да съм разделена със съпруга си, но не съм отчаяна. А и не съм действително необвързана. Пък и дори да исках да се срещам с други мъже, тези надувки не са мой тип.

Сара кимна.

— И аз предпочитам по-мъжествен тип.

И отново очите ѝ се плъзнаха към Рейф.

Погледът му срещна нейния и той наклони глава настрани — нещо, което тя намираще за неустоймо секси. Можеше да гледа тези очи завинаги, помисли си Сара.

— Лимонада, както помолихте — съобщи Биф. Видях как лицето на Рейф помръкна при вида на завърналите се обожатели.

Брат му направи гневна стъпка към тях, но той го хвана за рамото и го задържа на безопасно разстояние.

Кризата между съпрузите беше избегната, помисли си Сара.
Поне засега.

Да се справя с гневни и буйстващи мъже беше част от работата на Рейф, но за първи път се налагаше да възпира брат си. Перфектно разбираше импулса, който караше Ник да забие юмрук в лицето на тия фръцльовци, но нямаше да е красиво.

— Спокойно — каза той на брат си. — Не искаш да направиш сцена пред целия град и да ядосаш Ейнджъл, нали?

Раменете на брат му се отпуснаха, но Рейф не смееше да го пусне. Не и докато не беше сигурен, че се е успокоил.

— Добре ли си? — пита Рейф.

Ник кимна, все още дишаше тежко.

— И няма да ходиш да се биеш?

Ник поклати глава.

Рейф отпусна ръцете си, все още в готовност да сграбчи брат си отново.

— Тя не трябва да е толкова дяволски мила с тях — промърмори Ник и удари с ръка по щанда в импровизираната шатра.

— Трябва, когато си плащат за стая и храна — изтъкна Рейф.

— Не ми напомняй.

— Някой трябва да го направи. Къщата за гости е част от проблема. Твоят проблем.

Ник изстена.

— Какво толкова вижда в тях? — попита той и погледът му се плъзна към Биф и Тод.

Очевидно моментът бе подходящ да влее малко разум в главата на брат си.

— Да видим — те са млади и привлекателни — започна Рейф, като се опитваше да не се вслушва много в собствените си думи. — И се навъртат около Ейнджъл, което я кара да се чувства добре. Защо да не се радва на вниманието?

Защо и Сара да не му се радва?

Мисълта го връхлетя неканена и вътрешностите му се свиха от ревност. А разликата между него и брат му беше, че той нямаше да остави други мъже да отнемат неговата жена.

Неговата жена.

Неуместно.

Сексът не е основание за връзка, напомни си той. Особено според Сара.

Но според него беше.

— Те нямат право дори да я поглеждат. Тя е омъжена — каза Ник гневно.

— Разделени сте — уточни Рейф. — И ако скоро не оправиш нещата, тя може да се разведе и тогава ще бъде свободна да прави каквото си иска, с когото ѝ скимне.

— И това ще ме убие — обади се Пиро, като се приближи към тях.

— Ти пък откъде дойде? — попита го Рейф.

— Бях до вкъщи, за да взема още калцоне за моята Вивиан — той кимна към другия край на шатрата, където Вивиан и майката на Рейф продаваха италианските си ястия заедно с красиви бурканчета лично подбрани подправки. — Калцонето на Вивиан е *molto bene*^[2]! — той изпрати въздушна целувка към съпругата си. — Не просто много добро — най-доброто.

Пиро бе очевидно отдаден на съпругата си и все още я обичаше лудо.

Рейф се замисли за твърденията на леля си и не можа да си представи Пиро в ролята на любовник, но сега не можеше да говори с него за това. Наоколо имаше твърде много хора, а и Ник все още изглеждаше готов да направи скандал.

— Така, каква е тази глупост за развод? — попита чичо им, като постави ръка върху раменете на Ник. — Моята Ейнджъл е независима жена, но няма причина двамата да не можете да се помирите.

— Точно в момента той е ядосан, че двама от гостите й обръщат малко повече внимание — обясни Рейф.

Пиро кимна с разбиране.

— Ясно, сега разбирам. Ник, трябва да знаеш как работи мозъкът на жената. Когато не получава достатъчно обич у дома, тя започва да я търси извън него. Разбира се, че ще бъде поласкана от вниманието на други мъже. Дори и когато в действителност иска единствено вниманието на съпруга си.

По дяволите, нима Ник не можеше да разбере това, което всички му казваха?

— Намеси се, преди да е станало твърде късно — посъветва Рейф брат си. Нямаше по-подходящ момент от сегашния. — Ник, хайде да отидем до шатрата на Ейнджъл. Не знам за теб, но аз бих хапнал един ябълков пай.

Ник мразеше, когато брат му беше прав. Нещата трябваше да се променят и той го знаеше. Просто нямаше идея как да го направи. Тръгна към шатрата на Ейнджъл, решен да не спори със съпругата си и за разнообразие да направи стъпка във върнатата посока. Със сигурност не постигаше нищо от караниците с нея всеки път, когато се окажеха в близост.

Навалицата пред шатрата им се беше разредила и двете жени седяха на столове, пиеха лимонада и се смееха. Заедно представляваха уникален контраст — Ейнджъл — със своята прекрасна, дълга, смолисточерна коса, и Сара — с русия ореол около раменете си. Двете очевидно бяха станали приятелки в краткото време, откакто Сара беше в града. Ник не знаеше нищо за нея. Беше толкова погълнат от собствените си проблеми, че не беше намерил време да опознае бившия партньор на брат си или дори да разбере защо тя беше тук. Но ако можеше да се съди по погледите, които Рейф й хвърляше, причините бяха дълбоко лични.

— Какво ще кажете да зарадвате с два ябълкови пая двама умиращи от глад мъже? — попита Рейф и привлече вниманието на жените.

Сара срещна погледа му и го поздрави с широка усмивка.

Изражението на Ейнджъл, когато забеляза Ник, беше много по-предпазливо.

— С поръска или обикновен? — попита тя учтиво.

По дяволите, тя знаеше кое предпочита той. Нямахме защо да го разпитва като клиент.

Но Ник си беше обещал да не започва спор.

— Обикновен — отговори едновременно с брат си.

Сара скочи от мястото си.

— Два ябълкови пая пристигат — тя закрачи към задната част, където бяха подредили сладкишите.

Рейф веднага тръгна с нея, като остави Ник сам с Ейнджъл.

Той запристъпва от крак на крак, като се чудеше откъде да започне.

— Добре ли вървят продажбите? — попита накрая.

Тя кимна.

— Продадох доста, а и направих резервации за есента в къщата за гости.

Просто трябваше да спомене бизнеса. Изпитваше го, помисли си Ник.

Когато не ѝ отговори, тя го погледна в очите, в очакване на отговор.

Ник беше решен да не се провали. Трябваше да се справи с два проблема — Ейнджъл като собственик на къща за гости и невъзможността да имат бебе. Да я окуражи да се разкрие и да говори с него беше още по-голямо предизвикателство.

— Това е чудесно — каза той най-накрая.

Сините ѝ очи се отвориха широко, изпълнени с надежда.

— Наистина ли?

Не.

— Да — надяваше се да не е забелязала как стисна зъби. — Ще ходиш ли на танците довечера? — реши да смени темата с нещо по-лесно за разговор.

Позата и раменете на Ейнджъл се отпуснаха.

— Всъщност да.

Настроението му се подобри.

— Значи ще те видя там — усмихна се той, зарадван за първи път от много време насам. — А на дегустацията на вино утре вечер? —

попита с надежда.

— Също.

Риск печели, помисли си той.

— Запази ми един танц довечера, става ли?

— Добре — съгласи се, но звучеше несигурна.

— Говорим си от две минути, без да се караме. Реших да си опитам късмета.

Тя се засмя — сърдечен и заразителен смях, който му липсваше.

— С удоволствие.

— Радвам се — за момент се възцари пълно спокойствие.

Нямаше каране, нито заяждане. Беше време да тръгва, преди отново да сгази лука. — Значи ще те видя довечера?

Тя примигна изненадана.

— Ами паят ти?

Той протегна шия към задния край на шатрата, където Рейф и Сара бяха доближили глави и си говореха в свой собствен свят, напълно забравили за пайовете.

— Ооо — усмихна се Ейнджъл.

— Да — той също се усмихна. — Значи, ами, ще се видим по-късно?

Тя кимна.

— Разбира се.

Той бръкна с ръце в джобовете си и отстъпи назад.

— И ще танцуваме?

Ейнджъл кимна.

— Ще танцуваме — този път звучеше по-убедена.

— Добре — той се обърна и тръгна към семейната шатра, като се надяваше, че ще успеят да запазят примирieto за повече от един ден.

Пиро обичаше живота, но щастието му беше свързано с щастието на семейството му, а то представляваше нещастна бъркотия. Дъщеря му живееше сама, зет му, когото обичаше като роден син, не можеше да преодолее болката и огорчението си, за да намери обратно пътя към съпругата, която обичаше, а собствената му жена беше в необичайно настроение, но не искаше да му каже какво не е наред. Страничният му бизнес беше единственото спокойно нещо тези дни.

От друга страна, Пиро оценяваше важните неща и реши да изненада Вивиан с цветя. Може би това щеше да я ободри. Купи най-хубавия букет, който успя да намери при цветаря Мани. Неговата шатра беше точно пред магазина му в края на улицата.

Пиро плати, прибра рестото и се обърна, за да тръгне обратно към семейната шатра, но беше спрял от двама млади мъже, които бе видял из града по-рано. Не знаеше имената им, но бяха единствените, които носеха пуловери на ромбове в лятната горещина и с това рязко се отличаваха от другите туристи в градчето.

— Пиро де Виторио? — попита го русият от двамата.

— Единствен и неповторим. Какво мога да направя за вас? Да не се интересувате от домашно отгледания ми босилек? — цял ден изпълняваше поръчки, след като хората опитваха калцонето на Вивиан и питаха каква е тайната ѝ съставка.

Русият погледна тъмнокосия и се изсмя.

— Да, точно от босилека се интересуваме.

— Зет ми Ник може да ви даде информация за продуктите. Аз се занимавам само с дистрибуцията — обясни Пиро. — И докато обсъждате босилека, моля, обърнете внимание и на другите ни продукти. Сигурен съм, че ще се убедите в ненадминатите качества на нашите подправки на пазара в момента.

— Спести си приказките, татенце, вече сме убедени.

Пиро се усмихна.

— Е, това прави нещата по-лесни, но важат същите правила. Зет ми приема поръчки в шатрата. После ще поддържаме връзка за дните за доставка и плащане.

Тъмнокосият мъж направи крачка към него.

— Не, ние ще ти кажем как ще станат нещата. Искаме твоята доставка и дистрибуция.

Пиро повдигна учудено вежди.

— Объркали сте се. Моята компания — „Пикантна тайна“, е доставчикът. Подправките ни са отгледани в региона — каза той гордо. Беше си извоювал мястото в компанията, като започна от момче за доставки, докато още беше в гимназията. Постепенно се превърна в неразделна част от растежа и успеха на бизнеса.

— Татенце, няма защо да си играеш с нас. Знаем, че си в далаверите с дрога. И ние сме в тях.

— Далаверите с дрога? — Пиро присви очи. Не можеше да става въпрос за страничния му бизнес. Никой, освен най-близките му приятели, не знаеше за него.

— Шефовете ни в Ню Йорк искат достъп до доставчика ти в Канада. Кажу ми, че си готов да минеш на твърда стока, а ние ще се погрижим за останалото.

Те знаеха.

Устата на Пиро пресъхна. Страничният му бизнес се беше случил инцидентно, след като се ожени за Вивиан. Беше добър приятел на съпруга ѝ и след смъртта му започна да ѝ прави компания. Приятелството им прерасна във връзка, те се влюбиха и Пиро бързо установи, че приказките на стария му приятел за собствената му ненаситна жена са истина. Пиро не можеше да смогне с желанието на Ви, но и не искаше да я разочарова в леглото. Затова сподели с лекаря си, който му даде мостри виагра, и Пиро откри, че малкото хапче е вълшебно. Но не можеше да вземе рецепта и да рискува Вивиан да разбере.

Един приятел му каза за свой приятел, който пък имал приятел в Канада и можел да уреди евтина виагра. Пиро се свърза с мъжа и отскоро двамата се срещаха веднъж месечно, за да получи хапчетата. Приятелите му от бръснарницата веднага забелязаха доброто му настроение и той набързо призна каква е причината. Така съвсем скоро се превърна в краля на виаграта в Хидън Фолс. Започна да снабдява дори приятелите си с вълшебното хапче и така лично помогна за запазването на сексуалния живот и достойнството на възрастните мъже в града. Беше спокоен страничен бизнес. Но това, което тези мъже искаха, звучеше опасно.

— Кой ви каза за виаграта? — попита той.

— Това няма значение. Въпросът е, че искаме твоя доставчик и да използваме твоите камиони, за да внасяме в Ню Йорк.

— За какви се мислите, момчета, да идвате в родния ми град и да ми предявявате искания? — Пиро изправи гръб и въпреки че беше понисък и от двамата мъже, беше достатъчно як, да изглежда заплашително.

— Ние сме онези, на които никой не отказва — каза русият невъзмутимо.

— Току-що го направих.

— Съжалявам. Грешен отговор — каза тъмнокосият.

— Чуй какво ще ти кажем. Понеже сме тук за няколко дни, използвай времето да си помислиш. Сигурен съм, че ще направиш правилен избор — той се обърна към приятеля си. — Да отидем да хапнем нещо.

Пиро потръпна и проследи с поглед как се отдалечават, докато си повтаряше, че ще си тръгнат с края на фестивала и всичко ще бъде наред. Не успя да се убеди напълно, но нямаше начин да се забърка с нелегални лекарства.

Разходи се из града, като спираше пред различни шатри, разговаряше и се смееше с приятели, повечето от които познаваше от години. Много от тях бяха и негови клиенти. Пиро се гордееше, че има грижата за мъжете в града. Мъже като него, които имаха проблеми с ерекцията, а едно малко хапче, наречено виагра, им помагаше.

Въпреки че беше лекарство с рецепта в Америка, повечето от приятелите му не искаха съпругите им да разбират за малките им проблеми с издръжливостта. С доставките през канадската граница се преодоляваше необходимостта от осигуровки и документи, но преди всичко от любопитната аптекарка Гертруд, която щеше да приеме поръчките им и да каже всичко на съпругите им. Пиро смяташе снабдяването на приятелите си с виагра за добро дело. Той не слагаше надценка и не печелеше от продажбата. Просто се грижеше мъжете и жените в Хидън Фолс да се радват на щастлив любовен живот.

Но това, което двамата мъже искаха, бяха силни лекарства, и за да бъде положението по-лошо, те очевидно искаха той да изпраца лекарствата в Ню Йорк чрез камионите на компанията за доставка в града.

Той поклати глава и се изпотн. Трябваше да извърши поне пет углавни престъпления, за да изпълни желанието им. Нямаше начин да се съгласи, помисли си Пиро.

Никакъв начин.

---

[1] Най-известният и продължителен религиозен фестивал в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] „Много добро“ — италиански. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сара застана под душа и когато струята обля тялото ѝ, умората от деня се свлече като дреха от нея. С изненада установи, че с нетърпение очаква танците същата вечер. Неочаквано беше обикнала малкия град, хората и начина, по който семейството на Рейф я беше приело като стар приятел. Най-много обичаше начина, по който Рейф я гледаше, когато си мислеше, че тя не го забелязва. Тъмните му очи пируваха с тялото ѝ, а тя се наслаждаваше на вниманието.

Вдигна брадичка и остави струята да плисне в лицето ѝ и да отмие грима и прахоляка на деня. Не усети кога вратата на банята се отвори, но със сигурност видя как Рейф дърпа завесата и пристъпва под струята до нея.

— Ами, здравей — каза тя, докато бършеше водата от очите си.

Той се ухили.

— Здравей и на теб.

Взе сапунената гъба от ръцете ѝ и коленичи в краката ѝ. С умишлено старание Рейф започна от пръстите на краката ѝ, прокара сапунената гъба по глезените ѝ и нагоре по прасците, без да бърза. Изчака сапунът да се разпени и спря за момент, докато водата го отмие. Бавно, но постоянно, той я докосваше все по-нагоре, дразнейки я, докато се приближаваше до основата на бедрата ѝ.

Сара потръпна от чувственото усещане и затвори очи, докато той продължаваше. Гъбата, едновременно мека и груба на допир, се плъзгаше все по-високо по бедрата ѝ, докато кокалчетата на ръката му не докоснаха влажните ѝ гънки. Сара потрепери и потърси с ръка опора в стената.

Неочаквано палецът му погали набъбналите ѝ устни и тя за малко не припадна от сладостта на усещането. Когато се опря на стената, той пусна гъбата и положи устни на мястото, където тя най-силно го желаше. Движението на горещия му език и силната му челюст беше вълшебно.

Тя изстена и се облегна назад. Студените плочки се притискаха в гърба ѝ, докато езикът му пърхаше напред-назад, отново и отново, увеличавайки възбудата и удоволствието ѝ до непоносимост. Сара сви ръцете си в юмруци и издаде ханша си напред с желание за по-твърдо и дълбоко проникване.

Той я разбра и плъзна пръст между гънките ѝ.

— Дааа — думичката се изплъзна от устните ѝ като стенание.

— Моя си — обеща ѝ той, дрезгавият му глас беше още по-възбуждащ.

Дългият му пръст се плъзна извън нея, отново вътре, вън, докато Сара се изгуби в усещането. Вече не можеше да каже кое е по-хубаво — пръстът му между гънките ѝ или натискът върху тях. Тогава той разтърка с палец клитора ѝ всеки нерв в тялото ѝ бе залят от удоволствие, което я изпрати в сладострастна забрава.

Когато отново дойде на себе си, Рейф беше изправен, опрял ръка на стената до нея, с доволна усмивка на красивото си лице.

Водата, все още гореща, обливаше телата им.

— Изглеждаш толкова доволен, колкото аз се чувствам.

— Не съм — отвърна той през напрегнат смях. Наведе се напред и я целуна продължително.

Вкуси себе си по устните му и отново го желаше, но този път в себе си. Той я придърпа нежно и твърдият му член се опря в стомаха ѝ, пулсиращ от желание.

— Трябва да проникна в теб — както винаги, Рейф изглежда беше прочел мислите ѝ.

Сара прокара ръце през мократа му коса.

— Тогава какво чакаш?

— Твоето коляно, моето сърце — напомни ѝ той.

Направи гримаса при споменаването на травмата ѝ. Нещо, което беше успяла да избути в най-далечното кътче на съзнанието си, докато беше тук.

Рейф спря водата и дръпна завесата. Взе кърпа от закачалката, уви я около нея и някак си двамата успяха да стигнат до леглото.

Кърпата падна на пода. Те се хвърлиха на леглото. Рейф се претърколи върху нея, тялото му покри нейното — възхитително горещо, греховно секси.

Той спря за миг и я погледна в очите. Всичко около тях изчезна и останаха само двамата. Рейф отметна косата от лицето ѝ и целуна устните ѝ толкова нежно и благоговейно, с такава чувственост, която тя не бе готова да понесе. И с която вероятно никога нямаше да може да се справи.

Но Сара искаше той да знае колко много го желаше. Тя посегна и погали бузата му.

— Люби ме.

В очите му се изписа готовност.

— Мислех си, че никога няма да ме помолиш.

Той се дръпна леко назад и се плъзна в нея. Пенисът му бе твърд и копринено мек, нежен и напорист. Цялото ѝ тяло се вкопчи в него и тя почувства как той пулсира в нея. Затвори очи, за да запамети по-добре този момент — тялото му върху своето, еректиралият му пенис в себе си и абсолютната съвършеност на сливането им.

Рейф се плъзна извън нея, после отново вътре, бавно навън и рязко вътре, по-бързо и по-бързо с всеки тласък на бедрата. Телата им се движеха в синхрон. Възбудата нарастваше, желанието бе неутолимо и тя се приближаваше все по-бързо до края. Неочаквано оргазмът ѝ я изненада, когато неопикуемо удоволствие се разля по цялото ѝ тяло на силни вълни, които я оставих безжизнена, но безмерно щастлива в обятията му.

Рейф се претърколи до нея задъхан.

— Уау — промълви той през накъсани вдишвания.

— Да, наистина — тя се обърна и срещна погледа му. Бузите ѝ бяха зачервени, лицето ѝ сияеше.

Той се ухили.

— Ще го приема за комплимент.

Тя се засмя.

— Моля те, направи го.

Рейф преглътна трудно. Сара беше толкова дяволски привлекателна и секси. Пасваха си в леглото, както и извън него.

Но имаше нещо, което и двамата бяха забравили в бързината.

— Не използвахме презерватив.

— Пия хапчета. А и двамата сме тествани за спин. Всичко е наред — промърмори тя.

Мобилният му телефон иззвъня, прекъсвайки мислите му, и той се обърна да провери номера.

— Капитанът е.

Рейф седна в леглото.

— Здравсти, шефе.

Мъжът говореше силно, така че и Сара успя да го чуе.

— Мисля, че ясно ѝ казах да не се набива на очи. Как проклетият блог успя да я открие и в Хидън Хел?

— Хидън Фолс — поправи го механично Рейф.

Сара започна да се смее, преди реалността и сериозността на ситуацията да се стоварят върху нея.

— Всички знаят, че съм тук? — прошепна тя ужасена.

— Според блога тя е отседнала в място, наречено „При Ейнджъл“ — продължи капитанът.

Мамка...

— Тя вече не е там, при мен е. Така е много по-защитена.

— Добре, кажи ѝ да внимава! — изрева капитанът.

— Ще се грижа за нея, шефе — обеща Рейф, без да откъсва очи от нея.

Погледът му изпиваше голото ѝ тяло, прекрасните ѝ гърди, големите ѝ зърна...

— И ако разбере нещо за Морли, ще ви се обадя — продължи капитанът. — Но предлагам да сте много внимателни. Просто в случай че хората му я проследят и там — мъжът промърмори ругатня и затвори.

Рейф остави телефона на шкафчето. Обърна се към Сара, която се сгуши в него.

— Някой е казал на „Ергенският блог“ че съм тук? — попита тя.

Той я прегърна и притегли плътно към себе си.

— Така изглежда. Но ако трябва да сме честни, никой тук не знаеше, че си дошла да се криеш.

Тя нацупи устни.

— Не съм забелязала никакви подозрителни непознати в града.

Той поклати глава.

— Не би различила непознат от местен — напомни ѝ той и се засмя, но бързо се опомни.

— Тази вечер трябва да останем у дома.

— Не, не трябва! Няма да спра да живея нормално — тя въздъхна продължително. — Ако някой ме преследва, ще ме открие и тук, и в града, но няма да стоя заключена от страх. А и е по-безопасно да съм на оживени места.

— А и аз ще съм като лепнат за теб тази вечер. Не се притеснявай.

Рейф наистина държеше на думите си.

Ежегодната танцова забава се случваше заедно с годишния фестивал на главната улица, по-точно на голямата поляна през улицата, точно срещу магазините. През годините групите, които забавляваха гостите на фестивала, от неизвестни местни банди бяха стигнали до финалисти в „Америкън Айдъл“, които се връщаха в родния си град, за да почетат феновете си. Тази година щеше да свири известна поп група и поляната беше пренаселена от хора. За разлика от Сара, Рейф със сигурност различаваше местните от гостите на града.

Той се огледа и прецени обстановката. По-възрастните си бяха донесли столове и се бяха разположили удобно за изпълненията, младежите се събираха на групички около импровизираната сцена, а останалите жители на града се шляеха или танцуваха.

Рейф и Сара стояха заедно и слушаха музиката. Той плъзна ръката си в нейната и я придърпа към себе си.

— Да танцуваме — изненада го тя, като се обърна към него и обви ръце около шията му.

— Чудесен начин да бъда близо до теб — Рейф постави ръце на кръста ѝ и двамата започнаха да се движат в ритъм.

С нежна въздишка Сара се сгуши в него и отпусна глава на рамото му. Приливът на емоции сви стомаха му на топка.

— Така ми харесва — промърмори тя.

— И на мен — той вдиша дълбоко и пое лекия изкусителен аромат на парфюма ѝ.

Гъвкавото ѝ тяло се докосваше чувствено в неговото. Въпреки мускулите и добрата физическа форма, тя беше нежна и женствена на точните места и той плъзна длани към основата на гърба ѝ. Ритмичното движение още повече го възбуди.

— Винаги ли си в града за фестивала? — попита го Сара, без да забелязва реакцията на тялото му.

— Когато мога. Обикновено идвам тук за седмица-две всяко лято и ако успея да го планирам — да, тук съм — именно през лятото правеше всичко възможно да се прибира, за да се наслаждава на усамотената си къща край езерото.

— И с кого щеше да танцуваш, ако не бях дошла? — попита Сара закачливо.

Той се засмя.

— Обикновено просто се размотавам със семейството си и стари приятели.

— Никога ли не си водил Ким тук за фестивала? — попита тя за бившата му годеница.

Дали долавяше в гласа ѝ нотки на ревност, или си въобразяваше? Не се изненада, че най-накрая повдигнаха темата. Никога преди не бяха говорили за това. Но и никога преди не бяха правили секс. Явно личните въпроси бяха част от уговорката. Дори и отдавна да беше приключил с този период от живота си. Отново се концентрира върху въпроса на Сара.

— Никога не съм водил Ким тук.

— Мога ли да попитам защо?

— Разбира се — той просто не знаеше как точно да го обясни разбираемо.

Сара зарови пръсти в косата му и започна изкусително да потърква бедрата си в неговите.

Беше му трудно да мисли за друга жена, докато Сара беше в ръцете му, но се насили да се съсредоточи. Беше се влюбил в Ким силно и бързо. Тя беше привлекателна и обсеби цялото му внимание. Не искаше да я споделя със семейството си и любопитните им въпроси — пълна противоположност на чувствата му към Сара, осъзна той силно изненадан. Обичаше тя да бъде част от личното му пространство и обкръжение.

Но нямаше време да се замисля над това. Сара очакваше отговор.

— В началото на връзката бях твърде зает със специалните части и няхах време да се прибирам — каза той накрая. — А и не исках да я споделям с всички и да изживявам хаоса, който подобно посещение щеше да създаде. Или поне така си мислех навремето.

Но сега осъзнаваше, че въпреки заблудите му, връзката му с Ким беше изцяло сексуална, не емоционална. Благодарение на Сара ясно виждаше разликата.

— Какво се случи след това? — продължи тя с въпросите.

И двамата знаеха, че не пита за посещенията му в Хидън Фолс, а за края на връзката с Ким.

Той издиша рязко.

— Не съм сигурен. Знаем, че се радвах на компанията ѝ и на сериозната връзка. И поне в началото тя изпитваше същото. — Дватама имаха еднакъв вкус за филми и телевизионни предавания и въпреки че бяха отдадени на работата си, и двамата искаха семейство.

В един момент.

Но този момент започна да става все по-далечен и по-далечен за Ким. Нещо, което той не искаше да споменава пред Сара, за да не ѝ припомня разликите между тях. Що се отнасяше до Ким, те така и не определиха дата за сватбата въпреки неговото настояване. Защото тя беше по-млада и искаше да се концентрира върху кариерата си. Той я разбираше и оставяше да бъде свободна. Беше прекалено лесно. Просто когато въодушевлението му се изчерпа, се оказва, че не е толкова загрижен. А явно и с нея се беше случило същото.

— И двамата живеехме активно, но успоредно, и се засичахме все по-рядко — обобщил Рейф случилото се.

Той беше твърде зает с работата си, за да ухажва Ким, а тя беше съсредоточена върху кариерата си в рекламната агенция и нямаше много време за него. И видимо никой нямаше против.

Сара запази мълчание, за да му даде възможност да събере мислите си, но той не можеше да откъсне поглед от големите ѝ кафяви очи и розовите устни, които така отчаяно искаше да целуне.

И щеше да го направи веднага след края на разговора.

— Мисля, че с Ким бяхме толкова време заедно, защото нито един от двамата не очакваше много от другия. Накрая просто ни беше удобно, но не бяхме влюбени.

Сара плъзна пръсти в основата на тила му и той почувства допира ѝ точно така, както имаше смисъл — ако наистина беше обичал Ким, интересът му към Сара щеше да отшуми с времето. Нямаше да бъде толкова изкушен от нея, че да се налага да сменя партньора и смяната си.

Пое си дълбоко въздух.

— Според мен Ким знаеше толкова добре, колкото и аз, че удобството не означаваше любов. Краят настъпи твърде лесно и цивилизовано.

Сара кимна бавно.

— Наистина съжалявам.

Той я погледна право в очите.

— А аз не.

Между тях се настани мълчаливо разбирателство, сексуално заредено и неоспоримо горещо, и тя премести поглед към рамото му, очевидно смутена от емоционалната връзка, която не можеше да отрече.

Това, което го радваше, ужасяваше нея. Докато той се увличаше все по-силно, тя издигаше все по-високи стени.

Това ги поставяше в решителен момент от взаимоотношенията им. Опитен в преговарянето с престъпници, Рейф знаеше кога да упражни натиск и кога да отстъпи без оглед на собствените си желания. А сега знаеше, че единствено сексът със Сара никога нямаше да му бъде достатъчен.

Ако искаше да преодолее защитните ѝ механизми, трябваше да действа бавно и внимателно. Да не я обърка допълнително, когато тя се колебаеше и беше несигурна. Но трябваше и да признае фактите. Дори и да направеше всичко правилно, пак нямаше гаранция, че ще успее. Беше редно да се запита дали въпреки всички пречки и вероятността от провал е готов да се разкрие и да отвори сърцето си.

— Виж — възкликна Сара и прекъсна мислите му.

Той проследи погледа ѝ до мястото, на което Ейнджъл и брат му танцуваха прегърнати. Никой от двамата не говореше, пристъпваха бавно в обятията си и се радваха на компанията си.

— Те не се карат.

— Това е истинско чудо — ухили се Рейф.

— Ейнджъл още го бича — каза Сара с щастлива въздишка.

Рейф се обърна към нея.

— И Ник я обича. Просто ми се иска да можеха да преодолеят различията си.

Сара наклони глава и косата ѝ се посипа по раменете ѝ, напомняйки му колко прекрасно е чувството да вплете ръце в дългите

копринени кичури, докато тялото му пирува с нейното.

— Ник трябва да приеме промяната в Ейнджъл — продължи Сара, без да забелязва мислите на Рейф. — Той очаква от нея да бъде момичето, за което се е оженил, но тя не е. Изгубила е дете и това я е променило.

Рейф примигна, изненадан от информацията, която Сара беше успяла да събере.

— Ейнджъл ли ти разказа?

Сара сви рамене.

— Какво да ти кажа. Паснахме си и тя ми се довери.

— Разбирам — отвърна Рейф.

Сара се разбираше със семейството му. Поредното нещо, което харесваше у нея.

Рейф погледна другата двойка.

— Мисля, че Ник се нуждае Ейнджъл да му се довери малко повече.

Сара кимна.

— Но не виждам как това ще се случи скоро — отвърна тя и въздъхна отново.

— Надявам се, че брат ми ще успее да се промени. Ник е много твърдоглав.

— Ако Ейнджъл значи достатъчно много за него, ще се справи — каза Сара убедено. — Валидно е и обратното.

Нова изненада за Рейф. Сара очевидно таеше надежда за бъдещето на брат му и Ейнджъл.

— Внимавай, или ще те помисля за оптимист — пошегува се той.

Сара прегърна раменете му и продължи да танцува, без да му отговори.

Рейф беше уверен в инстинкта си, че дълбоко в себе си Сара беше просто жена, която вярваше в обвързването, колкото и да твърдеше, че не го иска.

— Чичо Рейф!

Чул гласа на Тони, Рейф пусна Сара.

— Здравсти, хлапе. Какво става?

— За съвета ти. Не беше особено добър.

— Какво стана? — попита Сара.

— Чичо Рейф каза да се преструвам, че не мога да ударя топката, за да ме забележи Пийт Гудфренд^[1].

Пийт Гудфренд? Рейф произнесе името беззвучно зад гърба на Тони.

Сара рязко поклати глава.

Рейф се прокашля.

— Направи ли го?

Тони кимна.

— Той ми показа как да замахвам. Направих го. После взех бухалката и отидох на позиция.

— И?

— Замахнах с всичка сила, ударих и топката излетя извън парка!

— И какво се случи?

Тя наведе глава.

— Пийт трябваше да я хване.

Сара и Рейф направиха съчувствена гримаса.

— Ти не спомена това — опита се да се оправдае Рейф.

Сара се засмя.

— Тони, чуй, знам какво е да харесваш някого, който не те забелязва.

Младото момиче погледна Сара с очи, пълни с надежда и обожание.

— Какво да направя?

— Хмм — какво беше направила Сара, когато Рейф не я забелязваше?

Нищо, защото той беше обвързан. Но какво щеше да направи, ако той не беше?

— Тони, скъпа, мисля, че трябва да бъдеш себе си. Ако обичаш спорта, говори за това с Пийт. Ако обичаш музиката, говорете за това. Бъди истинска. Обръщай му внимание. Ако е писано, той също ще те хареса.

Тони набръчка носле като малко сладко животинче. Рейф се приближи и я прегърна през раменете.

— Помниш ли какво ти казах? Ти си страхотно хлапе и се обзалагам, че той вече те е забелязал.

— Чичо ти Рейф е прав. Може да е срамежлив или пък да си мисли, че приятелите ще му се смеят, ако хареса момиче. Но ти трябва

да си по-силна. Обърни му внимание и виж дали си заслужава.

— Супер! Страхотна си, Сара!

Тя се ухили, поласкана от комплимента на сладката тийнейджърка.

— Отивам да опитам. До скоро! — Тони изтича обратно сред множеството.

Сара въздъхна продължително.

— Уау. Тя определено не е лесна.

— Справи се с нея като професионалист — погледът на Рейф беше изпълнен с възхищение.

Беше виждала този поглед и преди, по време на тренировка или когато обезвредеше престъпник. Но никога не го беше виждала да ѝ се възхищава за нещо толкова лично. Топлината в очите му я накара да настръхне.

Така се почувства и когато гледаше него с племенничката му на верандата. Умееше да се разбира с деца, независимо дали съветите му бяха добри... или, както в този случай, лоши. Би бил идеалният мъж, с когото да се създаде семейство.

Ако искаше такова нещо. А тя не искаше. Защото никога нямаше да се справят заедно и след това тя щеше да бъде наранена като баща си, когато майка им ги напусна.

Сара си пое рязко въздух.

— Благодаря, но е лесно, защото Тони е страхотно хлапе.

— Сара... — Рейф протегна ръка към нея. Очевидно искаше да ѝ каже нещо.

Нещо, което тя не желаше да чуе, защото щеше да означава, че трябва да се откаже от него по-скоро, отколкото планираше.

— Пожар! — изкрещя някой в тълпата.

Тази единствена дума привлече вниманието им. Обърнаха се към главната улица. Във въздуха над сградите и шатрите непосредствено пред тях се носеше пушек.

— О, Господи!

Рейф изруга, хвана я за ръката и двамата се затичаха да видят какво се случва.

---

[1] Good Mend — англ. „добър приятел“. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шатрата на Ейнджъл беше изгоряла до основи и от пожарната веднага определиха инцидента като палеж. Пиро беше до дъщеря си, когато пожарникарите я разпитваха, но тя не беше забелязала нищо необичайно през деня, нито беше в близост до шатрата по време на пожара. Пиро безмълвно благодари на бог, че никой не беше пострадал от огъня.

Пожарникарите инструктираха всички да напуснат района и Рейф покани Ник, Ейнджъл, Пиро и Вивиан да отидат в дома му за малко, докато ситуацията се успокои. Пиро изпрати Ви с Ейнджъл и обеща да се присъедини малко по-късно. Не можеше да спре да мисли за двамата мъже, които искаха от него да продава по-силни лекарства. Можеше ли да е съвпадение, че лошите неща започнаха да се случват, след като им отказа?

Не му се наложи да търси мъжете, за да разбере. Семейството му едва беше потеглило, когато те го откриха.

— Жалко е, че шатрата на дъщеря ти изгоря — каза русият и се приближи към него. — Беше толкова доволна от продажбите и от това колко много хора харесват сладкишите й.

— Хубаво е, че не беше в шатрата по време на пожара — включи се другият. — Чух пожарникарите да казват, че при това количество запалителна течност шатрата е изгоряла като съчка — щракна с пръсти до ухото на Пиро.

— Ако подобен пожар се беше случил в дома й, нямаше да успее да се измъкне — допълни русият.

Пиро потрепери от косвената заплаха.

— Какво искате да направя? — беше готов на всичко, за да защити семейството си.

— Говори с доставчика си и го подготви да се срещне с нас.

— Добре — съгласи се Пиро с чувство на вина. Щеше да се чувства още по-виновен, ако не го беше направил. — Но аз не се

свързвам с него. Просто се срещаме на уговорено място в определен час на всеки две седмици. Трябва ми време.

Лъжата ще му спечели малко време да помисли — реши той, а ръцете му трепереха неудържимо, докато ги пъхаше в джобовете на панталоните си.

— Тук е прекрасно през лятото, така че не бързаме да се прибираме в града. Докато задвижиш нещата, прекрасната ти дъщеря ще бъде в безопасност. Съгласен ли си?

— Да. Но запомнете едно. Ако нещо се случи с дъщеря ми, вие ще сте първите, които ченгетата ще погнат. И двамата сте непознати, отседнали при нея — каза Пиро на русия мъж, който според него бе шефът.

— Не се притеснявай за нас. Можем да се грижим за себе си. Да се надяваме, че разбра какво се иска от теб сега.

Другият потупа Пиро по гърба.

— Отпусни се, старче. Всичко е наред. Връщаме се в хотела. Не знам за теб, но след вълнението тази вечер имам нужда от здрав сън.

Двамата му пожелаха лека нощ и си тръгнаха.

Пиро чувстваше, че ще повърне, а трябваше да отиде при Рейф. Той беше ченге и можеше да разпознае лъжата от километри. Пиро не искаше нищо друго, освен да му каже цялата истина, но първо трябваше да обмисли ситуацията. Семейството му беше в безопасност, поне докато той привидно следваше плана на двамата непознати. Това му даваше малко време да измисли как да оправи кашата, в която се беше забъркал.

Семейството му беше в паника и Рейф знаеше, че трябва да поеме контрола. Изпрати родителите си и сестрите си по домовете, след като ги убеди, че няма с какво повече да помогнат. После събра хората, пряко свързани с шатрата на Ейнджъл, в своята къща. Всички очакваха от него отговори, защото беше полицаят в семейството. Но той не можеше да им даде нито един.

Рейф огледа малката стая, където се бяха събрали всички, и потропа с ръце по масата, за да ги накара да замълчат.

Всички едновременно обърнаха глави към него.

— Най-напред искам да бъдете спокойни. Пожарната и полицията вече взеха показания от Ейнджъл като собственик на шатрата. Те ще продължат с разследването, но аз имам няколко

допълнителни въпроса — отново огледа стаята и погледът му срещна очите на Сара.

— Да започнем с това, което знаем — предложи тя.

Той кимна.

— От пожарната са категорични, че е палеж. Използвана е запалителна течност.

Докато говореше, Сара си водеше бележки на тефтер, който откри в кухнята.

— Бензин — добави Ник. — Капитанът каза, че районът воня на бензин.

Сара кимна и записа още нещо.

— Това покрива всичко, което знаем за самото престъпление.

— Значи минаваме на възможните мишени — обади се Ник.

Ейнджъл пристъпи напред.

— Ами то е очевидно. Беше моята шатра, значи са преследвали мен.

Ник пристъпи към нея и я прегърна успокоително. Тя се опря на него за утеха. Поне нещо добро можеше да излезе от този кошмар — помисли си Рейф.

Погледна към леля си и Пиро, който пристигна по-късно. Вивиан беше притеснена и обърквана, докато чичо му се потеше и крачеше около нея.

— Кой и защо би искал да разруши шатрата ми? — попита Ейнджъл.

— Просто продавах ябълков пай.

Рейф не знаеше достатъчно, за да може да я успокои, но имаше няколко по-деликатни въпроса, които можеха да му помогнат да ограничи възможностите.

— Освен това правеше резервации. Дали някой не се опитва да саботира бизнеса ти? — Някой друг, освен брат ми — помисли си Рейф.

Ейнджъл поклати глава.

— Мисля, че нямам врагове. Хората ме подкрепят — тя се усмихна вяло.

— Освен мен — Ник изненада всички, като изрече истината на глас.

— Ник — извика Ейнджъл ужасена.

Той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Просто казвам очевидното, преди някой друг да го е направил.
— Ник срещна разбиращия поглед на брат си. — Аз бях против начинанието с къщата за гости.

Трябваше да му се признае, че звучеше силно засрамен.

— Но ти не би изгорил шатрата — застъпи се Ейнджъл за съпруга си. — А и беше с мен по време на всички танци.

— Съгласен съм с Ейнджъл. Ник не е заподозрян — каза Рейф.
— Кой друг в семейството може да има врагове?

Ейнджъл отново взе думата.

— Не че искам да съм мишената, но ако пожарът беше насочен към семейството, нямаше ли да бъде подпалена шатрата за подправки, а не пайовете?

— Зависи колко очевидни са искали да бъдат. Понякога могат да започнат отдалече, като предупреждение, вместо да се насочат към основната цел — обясни Сара.

Пиро се закашля силно.

— Татко, ще ти донеса чаша вода — Ейнджъл отиде до кухнята и се върна с вода за баща си.

Рейф кимна.

— Сара е права — съгласи се той, когато Ейнджъл се върна. Отново огледа стаята. — Пиро, добре ли си?

Възрастният мъж кимна.

— Нищо ми няма — изкашля се още няколко пъти, но вече не така силно.

Пиро беше подозрително мълчалив цялата вечер, вероятно от притеснение за сигурността на Ейнджъл.

— Някакви проблеми с доставките, за които трябва да знам? Недоволни клиенти? — поинтересува се Рейф.

— Не може ли да е просто случайност? Тийнейджърско хрумване? — попита Ейнджъл.

— Всичко е възможно — отвърна Сара.

Но Рейф не вярваше в случайности и инстинктът му подсказваше, че пожарът не беше случаен.

— Побърквам се от притеснение, че някой иска да нарани моята Ейнджъл — обади се Пиро.

Лея Ви кимна в знак на съгласие.

— Ейнджъл, скъпа, не искам да бъдеш сама в онази къща, пълна с непознати. Тази нощ ще спиш при нас — заяви тя с нетърпящ възражения тон.

Ейнджъл погледна Ник и кимна едва забележимо.

— Няма проблем, аз ще остана в хотела през нощта — каза Ник.
— Ейнджъл няма да бъде сама.

Пиро въздъхна силно, очевидно успокоен.

— Ти си ми като син, Ник. Добро момче си. Благодаря ти.

— Беше дълъг ден. Изтощена и разстроена съм и наистина бих искала да се прибера у дома — съобщи леля Ви.

Рейф кимна.

— Пиро, заведи я вкъщи. Няма какво повече да направим тук, а Ник ще се погрижи за Ейнджъл.

— Това е добра идея, татко. И ти изглеждаш уморен. Приберете се и си починете — намеси се Ейнджъл. — Аз ще бъда добре.

— Добре — възрастната двойка се приготви да се прибира.

Както обикновено им отне още половин час, за да се сбогуват и приготвят. Рейф се надяваше, че пожарът ще отклони мислите на леля му от възможността Пиро да си има друга. Но когато ги изпращаше до вратата, тя го прегърна и му пошепна, че ще се обади следващия път, когато Пиро излезе сам.

Рейф се върна обратно в дневната, където Сара беше сипала студен чай. Тримата си говореха и изглежда се чувстваха добре заедно. Очевидно у нея имаше нещо, което печелеше семейството му на нейна страна. Чувстваше се като у дома си в малката му къща и сервираше на брат му и снаха му като домакиня. Рейф наистина харесваше това, което виждаше.

Но нямаше време да се наслади на момента.

— Сега, когато Пиро и Ви си тръгнаха, трябва да поговоря с вас — обърна се той към брат си и Ейнджъл.

— Какво има? — попита Ник.

Рейф погледна Сара.

— Преди да кажа каквото и да било, знаете ли за някакви дела, заведени срещу компанията? Или за някой недоволен, който би използвал Ейнджъл, за да иска нещо?

Брат му поклати глава.

— Говорих с татко по пътя насам и той също не знае нищо. Никой не може да си представи кой може да е набелязал нас.

Това Рейф вече го знаеше.

— Има много малка вероятност мишената да не е била Ейнджъл, а Сара.

— Какво? Защо? — попита Ейнджъл.

Сара се покашля.

— Накратко казано, аз трябва да свидетелствам срещу един човек в Ню Йорк и той иска да ме стресне дотолкова, че да не се прибера вкъщи и да дам показания.

— Или иска да ѝ затвори устата за постоянно — Рейф застана до стола ѝ и сложи ръце на раменете ѝ. — Тя дойде тук да се скрие.

— О! — очите на Ейнджъл се отвориха широко.

— Все още не разбирам — заговори Ник. — Ако е дошла тук да се крие, предполагам, че не е казала на никого къде отива. Тогава защо смяташ, че пожарът е свързан с нея?

— Защото „Ергенският блог“ в Ню Йорк е публикувал информация, че съм избягала на романтично приключение с Рейф в родния му град — отговори Сара и разсеяно разтри контузеното си коляно.

— Невероятно — промърмори Ник. — Рейф ми разказа за проклетия блог, докато беше в болницата. Но ако никой в града не знае, че си дошла тук, то някой местен трябва да те е издал.

— Четеш ми мислите. — Извън това Рейф не знаеше нищо. Не можеше да си представи кой би съобщил на блога, че е тук.

— Кой би издал къде е отишла Сара? — зададе Ник същия въпрос на глас.

— Аз — обади се Ейнджъл тихо.

Всички погледи се насочиха към нея.

— Съжалявам! Смятах, че си тук само за да бъдеш с Рейф. Никога не бих го направила, ако знаех, че си в опасност.

Шокирана, Сара погледна Ейнджъл в очите.

— Но защо? Мислех, че сме приятелки.

— Приятелки сме. И не беше лично. Когато най-напред се появи и попита за стая, те разпознах от статиите за инцидента на търга. Но се сетих и за снимката ти в „Ергенският блог“. Пускам реклами във вестниците и съм абонирана за повечето.

— Това все още не обяснява защо си я предала — нападна я Ник гневно.

Очевидно всички добри чувства, към които двамата се стремяха, се бяха изпарили.

— Защо го направи? — попита я Рейф по-дипломатично от брат си.

— По същата причина. За да споменат името на хотела във вестника и да стимулирам бизнеса — тя погледна Сара, а после и Ник. Очите ѝ изказваха съжаление. — Но никога не бих поставила бизнеса пред безопасността на Сара. Не знаех!

Сара въздъхна продължително.

— Вината не е твоя — каза тя и успокои Ейнджъл. — Всъщност е доста находчива реклама, ако питаш мен.

— Толкова си великодушна... — Ейнджъл стана, изтича в банята и затвори силно вратата след себе си.

Ник прокара пръсти през косата си.

— Каква находчивост? Била е егоистична и глупава, точно като проклетия бизнес — промърмори той.

— А ти си твърдоглав идиот — сръза го Рейф, решен да не го остави да пропилее напредъка си в нов скандал. — Ако Сара не се сърди на Ейнджъл, и ти нямаш право да го правиш. Не се дръж като кретен само защото е споменала хотела. Трябва да го приемеш, помниш ли?

Преди Ник да успее да отговори, съпругата му се върна с червени очи и подпухнало лице.

— Съжалявам! — каза тя отново.

— Няма проблем. Нямах как да знаеш, че не искам да се набивам на очи — успокои я Сара отново.

— Виж — каза Рейф — всички сме разстроени заради пожара, но най-важното в момента е, че никой не пострада. От тук нататък трябва да сме по-внимателни. Защото реално не знаем кой е бил действителната мишена.

Той срещна погледа на Сара и тя кимна в съгласие.

Беше възможно Морли да е изпратил хора за нея и бензинът да е пламнал по-рано или по-късно от предвиденото, което я бе спасило. Но също така бе възможно някой да има зъб на Ейнджъл, семейството ѝ или и двете и пожарът в шатрата да е бил просто предупреждение.

Докато не знаеха кой е бил мишената и защо, Рейф искаше всички от семейството му да са нащрек и много внимателни.

Ник изпрати Ейнджъл до колата ѝ и премисли събитията от вечерта. В един момент двамата танцуваха и се сближиха, а после тя видимо се паникьоса. Каза, че има нужда от въздух и той я пусна, остави я да се отдалечи. В следващия момент чу хора да крещят и за малко не получи инфаркт, когато видя дима над шатрата ѝ. Не знаеше дали не е отишла там, за да се усамоти.

Ако интересът на Биф и Тод не го беше стреснал достатъчно, то пожарът бе повече от достатъчен. Трябваше да оправи нещата, преди да е станало твърде късно.

— Съжалявам за блога. Никога не съм искала да нараня Сара — проговори Ейнджъл.

Ник кимна.

— Знам.

— Беше дълга нощ и нямам търпение да си легна. Лека нощ — каза тя нежно.

— Оставам при теб, забрави ли?

— Помислих, че го каза просто за да не тревожиш татко и Ви. Не мога да си представя, че наистина си съгласен да преспииш в хотела.

Той пристъпи към нея.

— Така ли мислиш?

Сърцето му биеше лудо.

Тя кимна.

— Е, грешиш. Ако пожарът беше започнал по-рано през деня, можеше да те убие.

Тя се облегна на вратата и срещна погледа му.

— Паникьосал си се. Разбирам. Но това не променя истината за нас.

— Която е?

— Едно нещо е да танцуваме заедно и да се разбираме за двадесет минути. И съвсем друго — да се помирим за това, което ни раздели от началото — каза Ейнджъл внимателно.

Той я хвана за китките, притегли я към себе си и я целуна жадно. За миг тя замръзна от изненада, но после бавно и сигурно се отпусна в ръцете му и го целуна в отговор. Отвори се за него. Прие го, заедно с

всичко, което той искаше да ѝ каже, но не знаеше как да го облече в думи.

Ник прекъсна целувката пръв и опря чело в нейното.

— Нека се прибера у дома с теб тази вечер. Нека се уверя, че си в безопасност — той едва разпозна пресипналия си глас.

Тя прокара език по устните си и бавно кимна.

— Добре. Можеш да се прибереш с мен.

Сърцето му отново заби лудо.

— Но между нас не може да се случи нищо — предупреди го Ейнджъл.

Бавно преброи наум до пет, защото не искаше да се кара и да изгуби почва. А това беше новост за него.

— Разбирам.

Но не му беше достатъчно просто да преспи в къщата за гости. Искеше я обратно в живота си, завинаги. Тя все още смяташе бизнеса за основа на проблема помежду им, но той вярваше, че трябва да поговорят. Нещо, което Ейнджъл нямаше да направи без натиск.

— Ами ако посетим семеен консултант? — попита той за своя изненада. — Така ще сме сигурни как да оправим нещата, преди да опитаме.

— И преди отново да разбия сърцето си — тя примигна и по бузите ѝ се търколиха сълзи.

Той ги изтри с ръка.

— Сърцето ти все още е разбито — каза дрезгаво. — Моето също.

Докато я следваше обратно към дома ѝ, Ник за първи път почувства прилив на надежда. Тя се съгласи да се срещнат със семеен консултант. Може би терапевтът щеше да ѝ помогне да говори за аборта и да им покаже как отново да изградят съвместно бъдеще.

Не знаеше дали ще успеят да се справят. Но я обичаше достатъчно, за да опита всичко.

Рейф ги изпрати, после заключи вратата и включи алармата.

— Утре рано сутринта ще се обадя на компанията и ще инсталирам радар и аларма за района — каза той.

— Нима още нямаш? — учуди се Сара.

— Не. Алармата покрива само вратите и прозорците. Истината е, че я инсталирах, защото рядко идвам тук. Престъпността е толкова малка, че не беше необходимо нищо повече.

Сара прехапа устни. Вината вече я разяждаше. Ами ако тя беше мишената на пожара, беше предизвикала страх и причинила неприятности на семейството му, да не говорим за разходите по възстановяването на шатрата...

— Не искам да харчиш повече пари за алармена система заради мен. Ако не ти е трябвала преди, не ти трябва и сега.

— Не спори. Необходима е. Дойде тук, за да се чувстваш в безопасност, и възнамерявам да съм сигурен, че още е така. А и никога не е загуба на пари да инвестираш в по-добра алармена система — той пусна щората в кухнята и седна до нея на дивана. — Какво не е наред?

— Просто не искам да създавам проблеми за цялото ти семейство. Може би трябва да се върна в града.

Той повдигна вежди.

— Ако го направиш, идвам с теб. Тогава ще трябва да инсталираме истинско произведение на аларменото изкуство в апартамента ти, а и на входната врата, което само ще ядоса хазяина ти. Е? Какво избираш?

— Добре, може да подобриш алармата тук — но щеше да му плати разходите, независимо колко щеше да спори той.

Доволна усмивка изгря на лицето му.

Беше секси, когато беше притеснен, секси, когато беше щастлив, секси и когато имаше доволна усмивка на лицето си. Господи, здраво съм хлътнала, помисли си Сара.

— Земята вика Сара? — Рейф размаха ръка пред лицето ѝ.

— Извинявай, разсеях се — усмихна се тя. — Какво казваше?

— Попитах дали Биф и Тод ти се струват възможни заподозрени.

Не беше изненадана, че я попита. От първия момент не ги харесваше. А и тя беше започнала да се чувства неспокойна от това, че се навъртаха постоянно около тях.

— Те са странни, но вече ги отхвърлих, защото при настаняването казаха, че са направили резервация предварително. Може да попитаме Ейнджъл, но предчувствам, че не са излъгали.

— Да, странни не означава непременно престъпници. Но ще ги държа под око.

Сара кимна.

— Мисля, че е добра идея.

— Благодаря, че прости на Ейнджъл. Мисля, че Ник взе пример от теб — сподели Рейф.

— Тя не е искала да направи нищо лошо.

— Сега разбираш ли какво имах предвид, когато ти казвах колко трудно се живее тук, където всеки се меси в живота ти? За Ейнджъл е едно и също да каже за теб на блогъра или на най-близкия си съсед.

Сара сви крака на дивана и се намести по-близо до него.

— Всъщност, смятам го някак за мило. Осъзнаваш ли, че в града едва виждаме съседите си? Едва се виждаме с приятелите си, освен ако не положим изключително усилие. Тук хората ги е грижа един за друг.

— И нямаш против, че Ейнджъл те предаде заради собствени егоистични причини? — попита я той.

— Щях да съм разстроена, ако го беше направила, за да ме нарани, но тя нямаше представа, че съм дошла да се скрия — срещна погледа на Рейф. — Предполагам, че просто ми харесва идеята да има място, където съм част от нещата, знаеш ли?

— Звучи като осъзнаването, че ми е приятно да те виждам със семейството си — призна той с дрезгав глас.

Сара си спомни разговора им за бившата му приятелка и как той не е искал да я споделя с всички и да я излага на хаоса, който вървеше със семейството му. Рейф негласно я беше разграничил от Ким. Чувстваше се все по-въвлечена в малката общност и обичливото му семейство и не знаеше какво да прави с това или с тях.

— Изморена съм — проговори накрая.

— Беше дълъг ден. Трябва да поспим.

— Идвам веднага — каза Сара. Имаше нужда от малко време да се събере.

И да си напомни, че не признава дългосрочните връзки и обвързването. Че колкото и да харесваше семейството му, беше просто посетител, който щеше да си отиде и скоро да се завърне към уединения си живот.

Мисълта не я успокои толкова, колкото очакваше.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващото утро изгря ясно и слънчево, но настроението на фестивала беше помрачено. Мълвата за умишления пожар се беше разпространила бързо и вече всички знаеха, че подпалвачът още е на свобода. Резултатът беше всеобщо притеснение чия може да е следващата шатра. Повечето родители предпочетоха децата им да останат у дома и увеселителните съоръжения пустееха. Миризмата на изгоряло дърво и полицейската лента около мястото на инцидента също не помагаха особено.

Заедно с Рейф Сара прекара деня със семейството му в шатрата с подправките. Заради болката в коляното през по-голямата част от времето тя седя на стол зад щанда и размишлява, че контузията ѝ е допълнителна причина да се притеснява от хората на Морли.

— За какво мислиш? — попита Рейф и застана до нея.

Тя въздъхна продължително.

— Коляното ме боли. Досега бях достатъчно заета, за да не мисля за него — подпря брадичка на ръцете си и отново въздъхна.

Той седна на стола до нея. Както винаги, знаеше кога да говори и кога да замълчи и сега остана тих, предлагайки подкрепа само с присъствието си. Но тревогата, която тя чувстваше в гърдите си, така и не отслабна.

— Ако нямам кариерата си, коя съм? — мисълта се беше появила, когато отново нарани коляното си, и остана да витае из съзнанието ѝ.

— Ти си прекрасна жена, която е много повече от кариерата си. Какво завърши?

Тя се замисли за дните в колежа.

— Наказателно право и социология.

— И двете са чудесна основа. И имаш уникални умения за работа с хора. Може да бъдеш социален работник, консултант... Може да работиш в департамента, а не на улицата.

— Чиновническа работа? — попита тя ужасена.

— Кога е следващият преглед? — подмина Рейф въпроса ѝ. Без съмнение и той не можеше да си представи да бъде отстранен.

Сара сви рамене.

— Трябва да си уговоря час, когато се върна в града. Но познавам тялото си и кракът не се възстановява правилно. Чувствам го — тя разтри подутото си коляно, което постоянно ѝ напомняше, че бъдещето може да се окаже много по-различно от плановете и мечтите ѝ.

Рейф я прегърна и я притегли към себе си.

— Не се притеснявай, докато не се наложи — предложи той. — Знам, че си уплашена, но ти обещавам, че ще намериш нещо също толкова удовлетворително, ако не можеш да се върнеш на активна служба.

— Рейф! — извика леля Ви пронизително. Тя се приближаваше към тях с бързи стъпки и жестикулираше яростно.

— Извинявай — усмихна се Рейф.

Сара поклати глава.

— И без това приключих с темата — беше благодарна за смяната на темата.

Рейф стана и подаде ръка на Сара за опора.

— Какво става? — попита той леля си.

— Пиро се държи странно. Много е тих, което изобщо не е в характера му — обясни Ви.

Рейф я погледна въпросително.

— Забелязах същото снощи. Но пожарът е достатъчен, за да го разстрои, не мислиш ли?

— Да, но той се държи странно от известно време. Сега просто е по-очевидно. И когато трябва да се обединим като семейство, той е още по-отчужден — тя извади кърпичка от чантата си и шумно се изсекна.

— Може би се притесняваш без причина — включи се Сара. — Знам, че не е моя работа, но опитвала ли си се някога да поговориш със съпруга си? Не знам нищо за брака, но знам много за развода, а тайните опорочават всяка връзка.

— Точно заради това помолих Рейф да провери какво става с него!

— Или може просто директно да го попиташ — опита още веднъж Сара.

— Не бих могла! Ами ако ме мами? Мислиш ли, че би ми казал? А ако не го прави, то ще нанесе непоправими щети на връзката ни, като задавам въпроси за почтеността му. Най-напред трябва да знам с какво си имам работа — беше категорична Ви.

Рейф взе ръката ѝ в своята.

— Вече ти обещах, че ще проверя, но трябва да ми обещаеш, че ще се успокоиш. Не е добре за теб да се палиш така.

Ви преглътна сълзите си.

— Ще се опитам.

— Не, ще го направиш, или няма да ти помогна. Знаеш, че трябва да следиш кръвното си налягане — настоя Рейф.

Сара не можа да сдържи усмивката си. Рейф обичаше да се оплаква от любопитното си, емоционално семейство, но дълбоко в себе си ги обожаваше и те разчитаха на него за толкова много неща. И именно заради това предпочиташе да живее далеч от тях, осъзна тя сега. Когато беше в градчето, се раздаваше напълно, но трябваше и да си почива от тях, за да събере нови сили.

— Добре, обещавам — Ви изправи рамене. — Ще се успокоя, но само защото знам, че ти отговаряш — тя си пое дълбоко въздух. — Добре. Спокойна съм. Нали виждаш? Отивам вкъщи да си взема гореща вана. И когато Пиро най-сетне се прибере, може би ще успея да го примамя в леглото — каза тя със замечтана въздишка.

— Лельо Ви! — Рейф потръпна театрално.

Без да се впечатли, възрастната жена се отдалечи с тананикане.

Рейф изстена.

— Кълна се, понякога си мисля, че ще пропия заради нея — промърмори той.

Сара се засмя.

— Тя е голям образ. Надявам се, че греши за Пиро.

— Аз също. В нищо друго не вярвам така, както във верността.

Сара протегна ръка и докосна лицето му.

— Ейнджъл ми каза за баща ти — каза тя нежно. — Едва ли е било лесно за теб и семейството ти.

— Не беше — мускулите на челюстта му се напрегнаха, докато се опитваше да обясни и едновременно се бореше с омразните

спомени. — През деня мама се правеше на силна заради нас, но през нощта плачеше до изтощение. Исках да го намразя — каза той за баща си. — Но когато се върна вкъщи и оправи нещата с мама, се задоволих да си обещавам, че никога няма да бъда като него.

Сара стисна ръката му окуражително, защото предполагаше колко му е било трудно да ѝ признае болката си.

— Нека се разходим — тя го поведе далеч от семейния щанд и любопитните очи и уши. Не му зададе никакви въпроси. Искаше сам да реши кога е готов да говори.

Закрчиха бавно по главната улица, по посока на мястото, където по-рано оставиха колата.

— Искаш ли да разбереш къде е иронията? — попита я накрая.

— Къде?

— Точно преди да взема друга смяна и да те заменя като партньор, за малко не тръгнах по неговите стъпки.

— Как?

— Като изневеря на годеницата си с теб.

Сара отвори уста и я затвори безмълвно, изумена от думите му. Все още помнеше начина, по който я гледаше, докато се любеха. Беше разтърсена от чувствата, които я караше да изпитва, а сега и това признание. Беше прекратил партньорството им, за да не се отдаде на чувствата си към нея. Мисълта едновременно я поласка и изплаши.

Тя облиза пресъхналите си устни.

— Та ние дори не стигнахме до целувка. Не признахме, че между нас има привличане.

— Но искахме — погледна я разбиращо. — И ако бях останал, щеше да е само въпрос на време да го направим.

Сара поклати глава. Цялото ѝ съществуване въстана срещу думите му.

— Съжалявам, но не мога да направя същия извод. Нямахме да направим нищо.

Той спря и се обърна към нея.

— Кое те прави толкова сигурна?

— Познавам те. Имаш повече чест и достойнство, отколкото който и да било от приятелите ми. И много повече самоконтрол. Необходимо е да ги имаш в големи дози, за да умееш да преговаряш при криза със зложници.

— Благодаря за вота на доверие — мрачна усмивка се плъзна по устните му.

— Моля. Сега спри да се измъчваш — помоли го тя в опит да смени темата и да разведри атмосферата.

— Щом казваш.

Сара потрепери въпреки щедрото лятно слънце.

Качиха се в колата му и потеглиха към дома, за да се изкъпят и преоблекат за дегустацията на вино същата вечер. Сара остана смълчана и замислена. Разбираше по нов начин този мъж и чувствата му към нея. Дали можеше да се справи с това, или не, беше съвсем отделен въпрос.

Дегустацията на вино се провеждаше в градския парк, Земята беше дарена от заможен собственик на изба, който участваше и в организирането на годишния фестивал. Навсякъде бяха опънати шатри и навеси, които да предпазват посетителите от горещината и жарките лъчи на слънцето, което залезе късно след осем часа вечерта. Стотици търговци на вино от района на Фингър Лейкс представяха стоката си.

Сара държеше топлата ръка на Рейф в своята, докато си проправяха път през множеството хора. Беше успяла да избегне всякаква интимност с него у дома и все още работеше над защитните си механизми. Никога преди не се беше чувствала толкова уязвима с мъж и въпреки че се впусна в авантюрата с Рейф с пълното съзнание за риска, никога не беше предполагала до какви усложнения може да доведе секса с него. Не и за жена като нея, която се гордееше със способността си да продължава напред, без да поглежда назад.

А и имаше по-важни неща, върху които да се съсредоточи. До момента нито тя, нито Рейф бяха забелязали или почувствали нещо необичайно. Нямаше странни хора, които да я зяпат, просто много непознати, които се размотаваха като тях.

— Въобразявам ли си, или е два пъти по-претъпкано, отколкото по-рано следобед? — попита го тя.

— Изобщо не си въобразяваш. И ще става по-лошо с приближаването на уикенда. Петък по обяд ще започнат да прииждат и „бежанците“, които са се измъкнали от работа за празненствата в

почивните дни. До петък вечер тук са всички, тръгнали от работа порано, а в събота нещата вече са извън контрол — обясни Рейф.

Сара неуспешно се опита да види през тълпата какво се предлага на отделните щандове. Отказа се разочарована.

— Наистина не съм познавач на вината. Ти как сравняваш вкусовете?

— Не го правиш. Изчакай секунда — той си проправи път през хората и се върна с пластмасова чаша бяло вино. — В началото, на първия фестивал, наистина е било въпрос на истинско дегустиране и сравнение. Но в последно време е просто повод за пийване и забавление.

Сара се засмя.

— Устройва ме — вдигна чашата си за на здравица.

— И мен. А когато си в Рим... — той също вдигна чаша. — За... — не довърши.

— Приятелите с екстри — каза тя и допря чашата си до неговата. Това беше ясна дефиниция на ситуацията помежду им.

Сара беше изумена от признанието му, че е имал чувства към нея по време на годеща си, ужасена от погледа му, когато се любеха, и от неконтролируемите чувства, които я караше да изпитва.

Рейф я зяпна втрещен. За миг топлите му очи изстинаха напълно.

— Благодаря за напомнянето — изправи той рамене и се затвори в себе си.

Това искаше тя и това трябваше да направи за себе си, но неочакваният хлад помежду им я изплаши повече от емоциите, които преживяваха.

— Рейф...

— По-надолу има диджеи. Ела да послушаме музика — каза той, хвана ръката ѝ и закричи към импровизираната сцена.

С приближаването музиката се усилваше. Сара разпозна класацията на стоте най-любими тийнейджърски хита това лято, което обясняваше тълпата млади хора наоколо. И въпреки че Рейф все още беше неотлъчно до нея, сякаш между тях вече го нямаше онова топло, взаимно чувство от споделеното време заедно.

Тя го беше пропиляла с един егоистичен, страхлив тост.

Сара не се заблуждаваше. Ако не беше обещанието му пред капитана да я държи в безопасност, Рейф щеше да си тръгне и да я

остави. Но той държеше на думата си и на поетите отговорности. И заслужаваше много повече от жена, която има проблем с обвързването като нея.

Следващият час се изниза в постоянни запознанства и чанти вино, които различни дистрибутори раздаваха лично на посетителите с надежда за по-добра реклама. Сара така и не остана насаме с Рейф, който умишлено обръщаше особено внимание на приятелите си и я представяше като бивш партньор от полицията, дошъл да го посети.

Не дори като свой приятел.

Сърцето ѝ се беше свило в гърлото от болката, която доброволно сама си причини. Точно Когато Сара си мислеше, че не може повече да издържи отчужденото му поведение, диджеят взе микрофона и започна да говори.

— Искам най-сетне купонът да започне! Искам повече хора на дансинга, за да знаете какво да направите, когато кажа „Снежна топка“.

Музиката моментално се оживи и хората започнаха да се отделят по двойки за танците.

Рейф хвана Сара, верен на думите си да бъде близо до нея. Движеше се бавно и сякаш по задължение, но през цялото време внимаваше да не напруга крака ѝ.

Искаше да му се извини за необмисления си тост, но думите бяха заседнали в гърлото ѝ. Не можеше просто да се впусне в несвързано обяснение колко много значеше той за нея. Не можеше и да си позволи да чувства повече.

— Какво е „Снежна топка“? — проговори Сара най-накрая. Все някога щеше да му се извини.

Рейф не беше в настроение за разговори, но беше по-добре да обсъждат танца, отколкото чувствата си. Тя очевидно нямаше такива.

— На всеки няколко минути диджеят каза „Снежна топка“ и музиката сменя, за да се сменят партньорите в двойките. Кое то означаваше, че вероятно беше време да я изведе от тук — помисли си той.

Не очакваше с нетърпение да остане сам с нея в къщата, където всичко щеше да му напомня, че бяха просто приятели с екстри. Дори и сега, думите го нараняваха.

Не трябваше да се изненадва от изказването ѝ. Когато правеха любов, той знаеше точния момент, в който Сара осъзна, че помежду им има нещо много повече от секс. Секундата, в която се погледнаха в очите и повече премина между тях, тя се паникьоса, опита да се отдръпне, но дори тогава го помоли да я люби.

И той го направи.

След това Рейф просто не можеше да спре мислите си да рисуват бъдещето, а сега думите ѝ бяха като кофа с ледена вода върху главата му. Трябваше да ѝ благодари за студения шок на реалността, преди съвсем да се бе заблудил.

— Снежна топка — извика диджеят.

По дяволите. Рейф се опита да задържи Сара, но брат му го смени и той нямаше друг избор, освен да танцува с Ейнджъл и да наблюдава Сара от разстояние.

— Ауч. Изглеждаш, сякаш искаш да убиеш някого — констатира Ейнджъл.

Той се намръщи.

— Извинявай. Просто мислех, че е време да се махаме. Хората започнаха да стават твърде много.

— Не те виня, че се притесняваш за нея. Рейф, наистина съжалявам, че казах на „Ергенският блог“ къде е.

— Знам. Не си искала да направиш нещо лошо.

— Благодаря — усмихна му се тя. — Сара извади късмет с теб. Надявам се, че знаеш какво хубаво нещо имаш и няма да я оставиш да си отиде — каза Ейнджъл.

Рейф поклати глава, изумен от снаха си. Разделена със съпруга си, тя имаше всички основания да бъде злобна и цинична по отношение на връзките, но явно все още вярваше в любовта и съвместното бъдеще.

За разлика от Сара.

— Отиди да смениш Ник — предложи Ейнджъл.

— След секунда. Всичко ли е наред при теб? — И двамата знаеха, че става въпрос за брат му.

— Нещата изглеждат се оправят, но не искам да бързам — усмихна се тя, докато се движеха в ритъм.

— Снежна топка!

— Бай — махна му Ейнджъл.

Рейф забеляза, че един от гостите на хотела се хвана с Ейнджъл и се насочи към Сара, за да я спаси от другия. Но беше пометен от старо гадже от гимназията, което отказа да го пусне, защото отдавна не се бяха виждали.

— Снежна топка!

Той се огледа за Сара и я забеляза с местен. Жена, която се представи като Джой, танцува с него за няколко минути, преди диджеят да ги раздели.

— Снежна топка!

Този път твърде много двойки препречваха погледа на Рейф, когато потърси Сара в множеството. Завладя го паника и отказа на следващата свободна жена. Започна да си проправя път през двойките от познати и твърде много непознати и да се оглежда за нея. Сякаш му отне цяла вечност да я намери, а когато я откри, тя също нямаше партньор за танца.

Бледа и видимо разстроена, Сара го търсеше с поглед сред морето от хора.

— Сара! Тук съм!

Тя се обърна и го видя. За миг той разбра, че нещо не е наред.

— Какво стана?

— Не ти! Търся него!

— Кого?

Тя продължи да гледа през него и той я сграбчи за раменете.

— Спри се. Поеми си дъх и говори с мен.

Сара кимна.

— Танцувах с Ник, после с някакъв непознат, който можеше да ми бъде дядо и беше много мил, после Биф и после с друг мъж... — Тя присви очи. — Млад, тъмнокос, с бяла тениска и набола брада.

— Прилича на половината мъже тук.

— Беше бързо. Най-бързият танц за вечерта. Щях да го забравя, ако не бяха думите му. *Навсякъде, по всяко време. Казах ти* — тя поклати глава. — Това е надписът от бележката, която беше оставена пред апартамента ми. Можем да те намерим навсякъде и по всяко време.

— Махаме се отгук — каза Рейф.

Сара не възрази.

Личните им проблеми останаха на заден план пред реалната опасност в настоящето. Танцът със смяната на партньорите беше прекрасна почивка от напрежението и Сара дори беше успяла за момент да забрави за опасността. Докато непознатият не беше прошепнал в ухото ѝ.

Тя потрепери при спомена.

Както и след инцидента на търга, Сара за момент осъзна колко по-различно е да си човекът в опасност от това да си ченгето, отговорно за безопасността на другите. След като адреналинът от преследването се изчерпа и тя изгуби мъжа в тълпата, дойде ред на сковаваща паника. Но сега, вече в дома на Рейф, тя не беше уплашена, беше гневна.

Облече пижамата си и се вмъкна под завивките. В спалнята долитаха глухи шумове от кухнята. Зачуди се дали Рейф ѝ беше достатъчно сърдит, за да спи в съседната стая. Нямахше да го обвини, ако вземе това решение, но повече щеше да ѝ хареса, ако забрави яда си и се сгуши до нея. Не заради друго, а просто за компания. Леглото беше студено и самотно без него.

Обърна се да загаси нощната лампа на шкафчето и чу почукване на вратата.

Включи лампата и се обърна по гръб.

— Влез.

Рейф пристъпи в стаята.

— Искях да видя дали си добре, преди да легна.

— Добре съм — отвърна му Сара.

Опита се да го погледне съблазнително в разкопчаните му дънки и старата тениска, но не се получи. Чувстваше се уязвима и с цялото си същество искаше той да я прегърне.

Несъзнателно прехапа устни.

— Наистина ли ще спиш в съседната стая заради това, което казах по-рано?

— Приятели с екстри може и да подхожда на твоя начин на живот, но аз не правя безсмислен секс и няма да се преструвам, за да се чувстваш ти по-добре. Така че да, ще спя в съседната стая — каза той и посрещна погледа ѝ със студенина и враждебност.

Много лошо, че го познаваше толкова добре. Рейф не беше толкова хладнокръвен, колкото искаше да изглежда. В очите му гореше огън, гневът му се бореше с желанието.

Той я желаше. И се мразеше заради това.

— Съгласихме се да не се обвързваме — каза тя, а думите ѝ прозвучаха жалко и безсмислено в собствените ѝ уши.

Рейф поклати глава.

— Не сме се съгласявали за друго, освен че се желаем — той никога не би приел да изключи чувствата си от уравнението.

От самото начало знаеше, че това е невъзможно предложение.

Сама в голямата му легло, облечена в една от онези оскъдни и ефирни пижамки, които предпочиташе, Сара изглеждаше крехка и ранима. Но той я познаваше по-добре. Тази жена имаше сърце от стомана, щом беше способна да отрича случващото се между тях.

Не че имаше значение. Дори и сега, когато беше толкова ядосан, че искаше да разстрои и нея, той беше привлечен от Сара.

— Рано в понеделник ще дойдат за алармата. Но поне засега тя работи и може да спиш спокойно — смени темата той.

— Трябва да поговорим за случилото се тази вечер и какво ще правим.

— Имаме цял ден утре. След пожара и предупреждението от тази вечер няма начин утре да сме на фестивала. Трябва да изчакаме, докато всички туристи си тръгнат и нещата се нормализират. Тогава ще може да открием всеки, който не е част от района.

Тя кимна.

— Така е. И предполагам, че това само по себе си е план.

— Предполагам, че да — той натисна дръжката на вратата.

Беше време да излезе или щеше да направи нещо глупаво, като да отиде в леглото при нея и да я остави да се прави, че не означава абсолютно нищо за нея.

— Лека нощ, Сара.

Тя срещна погледа му с тихо умоляващи очи.

Необходима му беше цялата воля, за да излезе и да затвори вратата след себе си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гласът на Сара накара Рейф рано да стане от леглото. Не беше спал цялата нощ, атакуван от мисли, за които не искаше да си спомня. Нуждаеше се от кафе и се насочи към кухнята, където я завари да седи на един от столовете. Беше в бели дънки, с ефирна лилава блуза без ръкави и боса.

Говореше по телефона.

Не му се налагаше да прави кафе, защото на масата имаше гореща кана. Топло, мило чувство се прокрадна в гърдите му, преди той безмилостно да го потъпче. Не й беше мястото тук. Тя не се чувстваше у дома си и не се радваше на къщата му. Просто имаше нужда от неговата закрила и той й беше предложил безопасно място да се скрие. Точка по въпроса.

Сипа си чаша кафе. Имаше нужда от пълната сила на кофеина, за да може да седне на масата до нея.

— Добре съм. Какво са написали в блога? — попита Сара човека от другата страна на линията. — Кажете ми внимателно.

Докато слушаше отговора, очите й се отвориха по-широко и по лицето й се изписа изумление.

— Това е толкова невярно! Това е нарушаване на личната неприкосновеност, ето какво е — тя въздъхна и изчака минутка. — Да, прав си. Не трябва да се ядосвам за неща, които не мога да контролирам.

Рейф отпи голяма глътка кафе. Беше го направила силно, точно както той го обичаше.

— Ще се чуваме. Чао, татко — затвори телефона и се обърна към него. — Баща ми — обясни излишно.

— Всичко наред ли е у дома?

Тя кимна и го изгледа колебливо. Опитваше се да прецени сутрешното му настроение.

Той не беше в настроение да демонстрира емоциите си.

— Какво е написал блогърът, че си така разстроена?

— Нещо за това колко хитро използваме фестивала, за да прикриваме тайните си срещи — каза тя неопределено.

Той присви очи.

— И? Трябва да има и друго, за да си толкова разстроена.

Сара въздъхна.

— Добре — стана, взе чашата си и отиде до мивката, за да я измие. — Блогърът пише, че както са изглеждали нещата на танците, явно сме открили любовта. Силно препоръчва свежия въздух край езерото на всички, които търсят същото — тя затвори кранчето и избърса ръцете си, без да се обърне и да го погледне.

— Предполагам, че блогърът не знае всичко — каза той и се засмя пресилено.

— Предполагам, че някой на танците ни е предал — игнорира тя саркастичния му коментар.

— Вероятно. Сигурен съм, че Ейнджъл не би го направила отново.

— Съгласна съм. Татко обеща да ме държи в течение за новите публикации по темата.

— Това е добре.

Настъпи мълчание.

Не уютната, спокойна тишина, която обикновено споделяха, а неловко, напрегнато мълчание.

Оставаха им поне двадесет и четири часа преди градът да се опразни и да могат да излязат навън спокойни, че Рейф ще разпознае всеки, който не е от района. Той нямаше да издържи да бъде затворен в къщата при подобно напрежение.

— Какъв е баща ти? — попита я с любопитство.

Сара отпусна рамене, успокоена от неутралния му въпрос, и лека усмивка изви устните ѝ.

— Той е висок и сърдит, отвън изглежда точно като типичното старовремско не-искаш-да-се-забъркваш-с-мен ченге. Но всъщност е голяма душичка.

Очевидно споделяха силна връзка помежду си.

— Каза, че той те е отгледал, след като майка ти ви е напуснала?

Тя се настани обратно на стола до масата.

— Така е. Къщата премина от постоянните крясъци и кавги към спокойна тишина. Татко не е словоохотлив, но когато има да каже

нещо, обикновено е важно — подпря се с лакът на масата и се отпусна, за да събере мислите си. — Мисля, че той ме научи колко важна е тишината — проговори накрая.

— Това е важно качество за един полицаи.

Тя кимна.

— Разбира се, аз бях пълна противоположност. Говорех непрестанно за всичко и за нищо. Прибирах се от училище и му разказвах как е минал денят ми, от уроците през момичешките проблеми и момчетата. Бързо се научи, че трябва да ме слуша или сама ще го накарам — тя се засмя. — Накрая започнахме да се балансираме един друг — загледа се в празното пространство пред себе си, очевидно потънала в спомени.

Рейф искаше да чуе повече, затова уважи паузата и също замълча.

— Мислех, че баща ми ще е тъжен, след като мама ни напусна, но не беше. Беше дори по-щастлив, по-отворен към света. И предполагам, че виждайки това, инстинктивно съм асоциирала самотата с щастието — тя премигна рязко и неочаквано погледът ѝ спря върху Рейф, отначало предпазливо, сякаш се страхуваше, че е казала твърде много.

Той искаше още.

— Ами връзките? Баща ти излизаше ли по срещи?

Тя кимна.

— Ако излизаше с някоя, чувах името ѝ известно време. После той неочаквано спираше да говори за нея. Питам го и той ми казваше, че било време да продължи напред — тя сви рамене, сякаш нещата бяха наистина толкова прости. — После той намираше друга и нещата следваха познатия ход. Жените в живота му никога не навлизаха в моя, не оставяха никаква следа в ежедневието ни. За мен това изглеждаше като съвършения живот за едно ченге.

За Рейф това звучеше адски самотно. Никога да не допускаш интимност и чувства в отношенията си, винаги да продължаваш напред, преди да си се сближил истински.

Сара се бе потопила в спомени и с това му даде по-добра представа за себе си, отколкото той се беше надявал. Сега разбираше как се бяха формирали очакванията ѝ за брака и връзките. Още в

детското ѝ съзнание бракът беше синоним на нещастие, а кратките бурни връзки — напълно достатъчни.

Повече не можеше да я вини, че иска нещата между тях да останат прости и започва да се паникьосва и да издига стени, когато почувства нещо повече. Но вместо да го обезкуражат, чувствата ѝ само му дадоха надежда. Ако бяха в Ню Йорк, тя можеше просто да се върне в апартамента и уединения си живот. Но тя беше залостена тук, докато не преминеше заплахата и не дойдеше моментът да свидетелства на процеса. Което означаваше, че няма къде да избяга и да се скрие от чувствата си.

Рейф имаше само един начин да я спечели. Трябваше да я кара да чувства отново и отново, докато дойде време да си тръгне от тук.

После, когато се върнеше към живота си в Ню Йорк, щеше да се моли самотата ѝ да я изпрати обратно при него.

Късмет, пожела си иронично.

Рейф беше прекарвал много часове сам в дома си, като истински се наслаждаваше на спокойствието и тишината в малката къща. Но неделята се превърна в най-дългия ден в живота му само благодарение на присъствието на Сара. Тя се сви на дивана с книга в ръце, придърпа одеяло върху краката си и се зачете. Не правеше нищо, за да привлече вниманието му, но това беше без значение.

Беше си взела душ и сега ухаеше на комбинация от себе си и неговия шампоан, така че всяко вдишване само изостряше сетивата му допълнително. Всеки път, когато тя помръднеше, Рейф поглеждаше над вестника, който безуспешно се опитваше да чете. Накрая се усети, че наблюдава начина, по който светлината от прозореца се отразяваше от русите ѝ коси. Прииска му се да вплете ръка в косата ѝ и... толкова много искаше да я люби.

Когато майка му се обади, за да му напомни за семейната вечеря, на която бяха поканени, задължението му се стори като истинско облекчение.

— Нека говоря със Сара и ще ти звънна — каза той и затвори, преди майка му да е успяла да му изброи всички причини Сара да пожелае да вечеря със семейството.

Вероятно защото майка му щеше да бъде права. Сара се разбираше със семейството му повече от задължителната учтивост. Радваше се на всеки от тях — от майка му и баща му, които изненадващо не я притиснаха за отношенията ѝ със сина им, до сестрите му, с които я беше видял да разговоря предния ден на фестивала. Предполагаше, че е лесно за външен човек да възприеме семейството му като новост и да се забавлява. Въпреки че трябваше да признае, че те вече не го дразнеха както преди.

С възрастта идва и разбирането — осъзна бързо иронията.

— Да говориш с мен за какво? — попита Сара и остави книгата в скута си.

— Майка се обади да ни покани на вечеря.

Очите ѝ светнаха.

— Ооо, с удоволствие. Мислиш ли, че е безопасно?

— Който и да те преследва, просто не иска да свидетелстваш. Не мисля, че има проблем да отидем на семейна вечеря, където познаваме всички.

Тя кимна.

— Добре. Така, какво мога да занеса?

— Себе си. Майка не очаква да се появиш с нещо.

Сара отметна одеялото от краката си и стана. Рейф не знаеше, че е обула къси панталонки.

Къси, къси панталонки. Изрязани, разкъсани, съблазняващи панталонки.

Господи как я желаше!

— След като се появих неканена предния път, сега искам да занеса нещо. Имаш ли против да преровя кухненските шкафове?

— Давай. Какво търсиш?

— Основни продукти за торта — отвърна му, докато вече проверяваше шкафовете и беше извадила брашно и захар, преди да отвори хладилника за мляко и яйца. — Имаш всичко, което ми трябва — констатира изненадана.

— Майка поддържа хладилника зареден, а ако ѝ кажа, че идвам, зарежда и с всички по-нетрайни продукти.

— Късметлия!

Отвори друг шкаф и го затвори, после направи същото още няколко пъти, очевидно в търсене на нещо съвсем конкретно.

— Какво търсиш?

— Форма за торта — отвърна му през рамо.

Той повдигна вежди.

— Ами, имам форми за еднократна употреба като тези — отвори по-висок шкаф и извади алуминиевите тави, които използваше за мариноване на месо за барбекю в градината.

— Ще свършат работа. Благодаря.

Ако Рейф се чувстваше, неспокоен преди, то състоянието му граничеше с лудост, когато Сара започна да приготвя тортата в неговата кухня, чувствайки се като у дома си сред вещите му, тананикайки, сякаш е правила това цял живот.

— Знам, че помогна на Ейнджъл с пайовете, но не знаех, че можеш да печеш сама.

Тя срещна погледа му с развеселени очи.

— Много неща не знаеш за мен. Баща ми не беше много добър в кухнята и аз поех щафетата. И понеже той рядко се сещаше да купи торта за рождените дни, аз ги правех сама и това се превърна в традиция. Разбира се, тази няма да има глазура.

Тя постави ръце на кръста и се смръщи на тортата във фурната.

— Освен ако не купим от магазина на път.

Той поклати глава и се засмя.

— Няма проблем.

— Добре. Благодаря — Сара се обърна и започна да почиства кухнята, за да отвлече вниманието си от постоянното присъствие на Рейф.

Тортата беше чудесна идея и беше успяла да я ангажира, за разлика от книгата, която с часове неуспешно се опитваше да чете. През цялото време съзнаваше, че не може да запомни дори ред и постоянно започваше от начало. Всичко това само защото Рейф седеше в същата стая, мърдаше неспокойно в стола си, правеше се, че чете вестник и я наблюдаваше, като мислеше, че тя не го вижда.

Настроението му се беше променило след разговора им сутринта. Вече по-спокоен, той изглеждаше някак съзерцателен. Сякаш търсеше нещо, което щеше да му помогне да я разбере по-добре.

Тя самата понякога не можеше да се разбере. Как той очакваше, че ще успее?

Почисти съдовете, в които забърка тортата, и ги сложи в миялната, преди да почисти плотовете. Тортата имаше нужда от още половин час и тя нави часовника да ѝ напомни.

Приключи и въздъхна доволна. Обърна се и се изненада да види Рейф до себе си.

На сантиметри от нея.

Погледът му беше настоятелен и пронизващ, изражението му не издаваше нищо.

— Какво не е наред? — попита тя.

— Всичко. Ти, аз, в една къща, в една и съща стая, да се преструваме, че не се гледаме. Да се желаем.

Устата ѝ пресъхна.

— О!

— Точно!

— Не аз се отдръпнах — напомни му тя.

Той се намръщи.

— Не и физически, но със сигурност наби спирачки с онзи тост.

Сара отвори уста да възрази, но замълча. Не можеше да спори с истината. Но той искаше повече, отколкото тя можеше да му даде.

— Искам да предложа нещо — плъзна пръст по носа ѝ. — Отново брашно — вдигна пръст за доказателство.

Потръпна от докосването му, гърдите ѝ се стегнаха, зърната ѝ набъбнаха.

— Каква е идеята? — успя да попита.

— Предлагам да се върнем към предишните отношения, без никакви обсъждания, които могат да нарушат баланса.

Думите му я озадачиха. Секс — без да обсъждат какво значи. Секс — без обещания. Така започнаха и тя наистина се радваше, но откакто произнесе тоста на глас — *приятели с екстри*, в гърдите ѝ беше заседнала буца. И сега, когато той действително започваше да приема молбата ѝ, нещо в нея искаше да заплаче.

После Рейф я целуна и тя искаше само него.

Целувката започна в кухнята и не я интересуваше, ако завършеха там. Сара обви ръце около врата му и го придърпа към себе си. Отвори устни и остави езикът му да се плъзне между тях и да я побърка. Рейф я дръпна към дивана. Дрехите им останаха някъде по пътя.

Той легна и я притегли върху себе си, прониквайки в нея жадно и ненаситно. Тя ахна от чувството за пълно сливане. Всяко движение на бедрата му, всеки тласък, с който потъваше по-дълбоко в нея, я водеше към безмерното удоволствие, където оргазмът беше само на секунди разстояние.

Тогава Рейф забави темпото. Започна да я целува дълго и жадно, повтаряйки с език движенията на телата им преди минути. Всеки нерв от тялото ѝ беше възбуден до крайност, готов да изгуби контрол, а сега напрежението намаля, все още силно, все още там. Искаше да я подлуди отново.

Той погали гърдите ѝ и започна бавно да масажира зърната ѝ с пръсти.

Сара изстена. Докосването беше толкова хубаво, че тя започна да движи бедрата си в кръг, жадна за по-твърдо докосване. Искаше ѝ се да бъде по-груб. Да го почувства как пулсира в нея и я кара да свърши.

Той хвана шията ѝ с една ръка, плъзна другата по гърба ѝ и направи точно това. Започна да се движи в нея бързо и силно и тя откликваше на всеки тласък, докато не изпадна в щастливо безметежие.

Рейф почувства оргазма ѝ, плъзна се извън нея и обратно вътре, докато след няколко силни тласъка вече не чуваше, нито виждаше, само *чувстваше* как свършва в нея.

Не си спомняше кога се отпусна на дивана и кога тя се сгуши върху него. Когато отново дойде на себе си, чу накъсаното ѝ дишане и то беше музика за ушите му.

— Сигурно ти тежа — проговори Сара бавно.

— Не мога да ти кажа. Не чувствам нищо.

Тя скочи от него, той се засмя и посегна да я улови, но пропусна.

— Шегувам се. Върни се тук.

Тя поклати глава.

— Душ. И после трябва да се оправя за вечерята при майка ти.

— Идвам след теб — постави ръка на очите си и простена.

Всеки път, когато си мислеше, че е открил решение за проблемите си със Сара, Рейф просто затъваше още по-дълбоко. Защото *това* не беше секс.

Защото той я *обичаше*.

Истината не беше нова за него и той не беше изненадан. Това специално чувство се беше зародило много отдавна, още докато бяха партньори. Оттогава просто растеше, понякога бавно, но беше винаги с него.

За съжаление, какво щеше да излезе накрая, беше извън неговия контрол.

Вечерята с родителите на Рейф винаги беше голямо събитие. Всеки член от семейството, който искаше да се присъедини, беше добре дошъл. Днешната компания включваше Пиро, леля Ви и за изненада на всички — Ник и Ейнджъл. Семейството беше толкова щастливо да ги види отново заедно, че никой не питаше нищо, от страх да не засегне болна тема помежду им.

Домашната торта на Сара беше истински успех. По-късно, когато бяха приключили с кафето и десерта, на групи се събраха в отделните стаи да си говорят.

Сара дръпна Ейнджъл настрана, за да се видят на спокойствие. Отново я успокои, че не ѝ се сърди за станалото с „Ергенският блог“.

В същия момент Тони се появи в кухнята с развяна коса и доволна усмивка.

— Сара, познай.

— Какво? — попита тя любопитна.

— Имам си гадже — възкликна момичето радостно. — Пийт ме покани да излезем и аз се съгласих! Благодаря ти за съвета! — тя обви ръце около кръста на Сара и я прегърна силно.

Топло, почти майчинско чувство я изпълни от благодарността на Тони и сърдечната прегръдка.

— Радвам се, че можах да помогна — каза Сара, а гласът ѝ потрепна.

Звъненето на мобилен телефон прекъсна разговора им.

— Това е той! — зарадва се Тони. — Отивам да вдигна на спокойствие — тя излезе от кухнята и остави Сара приятно зашеметена от емоция.

— Какво означава покани ме да излезем в днешно време? — попита тя Ейнджъл.

— От това, което чувам, означава, че се движат бавно, рядко си говорят на живо, пишат си съобщения и късат след около седмица — поклати глава и се засмя Ейнджъл.

Сара се изкиска.

— Радвам се, че не трябва да се справям с дъщеря тийнейджър — в същия момент тя осъзна какво казва и се ужаси. — Съжалявам. Не исках... Ти не можеш... Не мислех...

— Спокойно, знам, че не си. Казах ти, продължих напред и го приех — успокой я Ейнджъл.

Сара не беше убедена, но искаше да разсее ефекта от думите си.

— Изглежда вие двамата се разбирате добре — смени темата тя.

Ейнджъл кимна.

— Предпазливо се надявам.

— Толкова се радвам за теб!

— Благодаря — Ейнджъл се огледа, за да е сигурна, че са сами.
— Съгласи се да посетим семеен консултант.

Сара кимна.

— Мисля, че това показва колко много иска да оправи нещата.

Ейнджъл сви рамене.

— И двамата се съгласихме да опитаме. Утре ще запазя час и ще видим. А какво става с теб? — попита умишлено, за да смени темата отново. — От пожарната и полицията казаха, че нямат улики за пожара. Открихте ли нещо повече? — погледът на Ейнджъл беше искрено загрижен.

— Нищо ново. Капитанът в моя отдел също не знае нищо и засега просто трябва да бъдем внимателни.

— Може би наистина е било случайност, деца са си играли с огън. Глупава и опасна, но случайност.

— Може би — допусна Сара. Беше по-добре за Ейнджъл да вярва в думите си.

— А... как стоят нещата с вас двамата? — Ейнджъл кимна леко към Рейф, който говореше с майка си.

Сякаш чул, че говорят за него, той се обърна и смигна закачливо на Сара, преди отново да насочи вниманието към майка си.

Тя преглътна трудно.

— Добре сме — ако смяташе стената помежду им за нещо добро.

Само че този път тя не беше издигната от Рейф, а от Сара, която беше объркана от това защо не се чувства толкова добре, колкото очакваше, когато получи това, което искаше.

— Неясно и неприемливо — ухили се Ейнджъл. — Признай си.

Сара си пое дълбоко въздух.

— Истината е, че аз не се обвързвам. Никога не съм го правила. Не вярвам в щастливия край заедно без особени усилия и отдаденост, а като се има предвид, че и двамата сме стресирани ченгета... — не довърши тя. — Виж, по-голямата част от връзките не се получават. Цялото ми семейство е идеален пример за това. Рейф и аз не гледаме на живота по един и същи начин. Не искаме еднакви неща.

— Какво искаш ти? — попита Ейнджъл, без да я съди, и Сара й беше благодарна за разбирането. Очевидно Ейнджъл познаваше отлично момента с усилията и отдадеността, които бяха част от всеки обикновен брак.

— Знаеш ли, всъщност никога не съм се замисляла истински, освен че винаги съм искала да бъда полицай. В гените ми е. Но контузията ми може да направи единственото, което някога съм искала, невъзможно.

— Кое то означава, че ще трябва да преосмислиш бъдещето си — Ейнджъл я погледна с разбиране и съчувствие. — Знам, че направих точно това, когато загубих детето си — сниши тя гласа си. — Всъщност имам две помятания, но семейството знае само за едното. Първото се случи толкова рано, че още не им бяхме казали за бременността.

— Толкова съжалявам.

— Благодаря. Но искам да кажа, че винаги съм смятала, че ще бъда майка. Мога да си представя как ти звучи, но това беше моята мечта. И един ден тя просто се изпари. Лекарят каза, че вероятно никога няма да мога да износя дете и изведнъж животът ми се оказа празен. Звучи ли ти познато? — попита я.

Неочаквано ужасът да не може да се завърне на активна служба изглеждаше безумен, в сравнение с края на мечтата на Ейнджъл.

Сара сведе поглед засрамена.

— Сигурно ме смяташ за абсурдна. Стоя и се жалвам за евентуална загуба на работата си, когато ти не можеш да имаш деца — тя притисна длани към горящото си лице. — Много съжалявам.

— Не смей да съжаляваш! — сопна се Ейнджъл, видимо засегната. — Ничии мечти не са повече или по-малко значими от тези на другите. Просто се опитвам да ти кажа, че когато нещата изглеждат най-мрачни, винаги можеш да намериш нова възможност и дори да бъдеш отново щастлива.

— Благодаря ти — отвърна Сара, развълнувана от съпричастността на Ейнджъл. — Аз и ти споделихме много, нали? Може би, би могла да опиташ същото с Ник? — попита тя внимателно.

— Различно е да говориш с някого, който не споделя чувството — каза Ейнджъл с треперещ глас, очевидно разчувствана.

— Не казвай повече. Разбирам — отвърна Сара.

Ейнджъл протегна ръка.

— Не знам за теб, но имам нужда от хубава прегръдка.

Сара се усмихна и притегли Ейнджъл в сърдечна прегръдка.

За нейна изненада, това ѝ помогна да се почувства много по-добре.

Малко по-късно Сара и Ейнджъл помагаха на майката на Рейф в кухнята, когато Рейф надникна в стаята.

— Мога ли да те откъсна за минутка? — попита той.

Сара потърси с поглед разрешение от Мариана, защото не искаше да я оставя сама с всички съдове за миене.

— Върви! — усмихна се по-възрастната жена. — Вече приключвам — махна на Сара да тръгва. — Ти също, Ейнджъл. Отиди виж Ник — предложи тя направо.

Ейнджъл направи гримаса, но последва съвета на свекърва си.

Сара придружи Рейф до малко антре.

— Какво става?

— Пиро каза, че отива да играе покер, и леля Ви иска да го последвам — обясни той с досада, показвайки красноречиво какво мисли по въпроса.

— Дали наистина отива да играе покер?

Рейф кимна.

— Напълно възможно е. Но докато не го проследя няколко пъти и не убедя леля, това няма да приключи.

— Добре, какъв е планът?

— Когато Пиро тръгне, ще кажа, че е време и ние да вървим. Не мога да го последвам директно. Той познава колата ми и ще бъде твърде очевидно. Но познавам всички приятели, с които се събира да играе. Ще изчакаме известно време, после ще обиколим къщите, докато не намерим пред коя е спряла колата му, ще я снимаме и приключваме — звучеше повече развеселен, отколкото изнервен от идеята.

— Устройва ме. — Всъщност драмата на леля Ви беше вълнението и разнообразието, от които имаше нужда, за да забрави хаоса в собствения си живот.

Пиро не беше в настроение за покер с приятелите си, но това беше единственият начин да им каже новините. Йона Фрай разполагаше с идеалното място за покер през лятото — малка барака в задния двор, която беше преустроил в кът за срещи с момчетата. Фактът, че много отдавна не бяха момчета, изглежда въобще не ги притесняваше, когато се събираха да хапнат, пийнат и поиграят заедно.

Пиро изчака да изиграят няколко ръце и всички да се отпуснат в добро настроение, преди да направи съобщението си.

— Доставките ми временно ще намалееят.

Ърни удари картите си в масата.

— Това е неприемливо. Ухажвам Мери Браунщайн. Мина година, откакто почина Сидни, и тя е почти готова за следващата стъпка. Не мога да се явя с незареден пицов!

Ърни обожаваше да използва думата пицов, помисли си Пиро.

— Какво стана с последните хапчета, които ти дадох?

— Свършиха. Трябваше да взимам по едно всеки път, когато излизахме на вечеря. Нали знаеш, просто в случай че тя решише да ме покани на кафе след това.

— Ами, просто ще трябва да я размотаваш известно време — защото Пиро нямаше да се срещне с доставчика в уговореното време.

— Защо не можеш да вземеш хапчета? — попита друг от приятелите му.

Пиро простена. Лъжа след лъжа.

— Защото доставчикът ги е свършил — излъга той. — Веднага щом получа, ще ви кажа.

— Добре — примири се Ърни и другите мъже промърмориха в съгласие.

Пиро имаше усещането, че не всички от тях имаха нужда от хапчетата. Те просто се бяха превърнали в сигурна застраховка, че ще бъдат във форма, независимо от всичко. Е, щеше да им се наложи да се справят сами.

Междувременно той не трябваше да се набива на очи и трябваше да продължи да размотава онези противни мъже. Дори не можеше да си помисли за думата наркотрафиканти, без да му призлее. Те се хванаха на скалъпеното му извинение, но той все още трябваше да измисли изход от кашата.

Обмисляше да поговори с Рейф. Ченгето се беше справяло с мъже и ситуации като тази и преди, но Пиро не беше невинен. Знаеше, че това, което прави, е напълно извън закона. Но не беше лош човек. Беше се уверил, че всичките му приятели са минали медицински преглед и нямат противопоказания, преди да им даде лекарството. Сега беше принуден да погледне на нещата през перспективата на Рейф и се засрами от това, което видя.

— Пиро, твой ред е — подвикна му Ърни. — Да не оглушаваш?

Не, но може би щеше да отиде в затвора.

Като ченге, Рейф можеше да няма друг избор, освен да го арестува. Мисълта ужаси Пиро. Той остаряваше. Беше слаб. Нямахше как да отиде в панделата.

Изира картите си като в мъгла, без да спира да се надява на план, който да му помогне да спаси всички.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейф не беше изненадан — Пиро действително играеше покер. Направи снимка на колата му пред дома на Йона Фрай, която щеше да покаже на леля си за доказателство. Но освен това Рейф искаше да говори с чичо си и да го убеди да изясни нещата със съпругата си, за да не се налагат повече подобни тайни разследвания.

Погледна Сара. Тя седеше до него, търпеливо опряла глава на прозореца, докато чакаха Пиро да излезе от бараката.

— Някога замисляла ли си се да работиш като частен детектив? — попита я Рейф.

Тя се обърна към него.

— До днес изобщо не исках да мисля за никакви алтернативи.

— Какво се промени днес? — полюбопитства изненадан.

Сара все още гледаше към улицата.

— Осъзнах колко обсебваща и егоистична съм била да мисля, че животът ми е приключил, защото не мога да упражнявам професията, която искам.

— И защо така изведнъж промени нагласата си? — *И за какво друго може да се отнася промяната*, зачуди се той.

— Заради Ейнджъл. Представи си какво е да ти кажат, че никога няма да имаш деца.

Той присви поглед и игнорира хилядите мисли, които споменаването на деца предизвика в ума му.

— Ти искаш деца? — попита изненадан.

Все пак децата обикновено бяха резултат от дългосрочна връзка, нещо, което Сара не искаше.

— Не аз — Ейнджъл. Говорихме си за това какво искам от живота и аз казах, че никога не съм се замисляла. Че винаги съм искала да бъда ченге, но заради травмата на коляното това може и да стане невъзможно. Тя каза, че знае какво е да преосмислиш ценностите в живота си, защото винаги е искала да бъде майка. И после е

разбрала, че не може. — Сара пое дълбоко въздух и издиша леко като въздишка.

— Сара...

Тя поклати глава.

— Просто се чувствам такава егоистка, задето се самосъжалявам, че може и да не бъда полицай. Тя никога няма да има деца. Това е много по-тежък удар и виж колко бързо се е възстановила. Дори е щастлива. Затова си помислих, че е време да погледна какви други възможности имам за бъдещето си.

Тя определено се бореше с проблемите си и някаква смесица от гордост, удоволствие и малко болка премина през Рейф едновременно.

— Никога не трябва да се сравняваш с другите — каза той в опит да я успокои и да я върне към реалността. Проблемите на всеки човек бяха еднакво важни.

— Ейнджъл каза същото. Но ако имам уроци за научаване, нямам против да ги науча. Ако тя може да преодолее трагедията си, аз мога да се стегна и да намеря нова цел.

— Да, можеш — каза той дрезгаво.

Беше достатъчно умен да не изтъква, че в думите ѝ се долавя оптимизъм. Или че щом можеше да преосмисли какво иска в кариерата си, то с личния ѝ живот може би не беше по-различно. Беше решил да спазва ново правило — да не обсъжда нищо, което можеше да развали хармонията помежду им.

Каквито и изводи да следваха, тя трябваше да ги направи сама.

Замълчаха отново, докато Пиро не се зададе от двора зад къщата.

— Веднага се връщам — Рейф слезе от колата и настигна чичо си на края на пътеката.

Сара чакаше в колата.

— Рейф? — попита Пиро.

— Не се шашкай. Просто трябва да поговорим — той замълча и се зачуди как да поднесе нещата, без реално да му казва какво е поискала леля му от него. — Всичко наред ли е вкъщи?

Пиро присви очи.

— Защо да не е?

— Леля Ви е разстроена, притеснява се, че се държиш странно напоследък и по-често излизаш навън. А аз забелязах, че в последно време си много тих.

Той отхвърли притесненията на Рейф с едно махване.

— Добре съм. Всичко е наред.

— Тогава защо леля Ви смята, че си имаш друга? — попита Рейф неловко, но колкото се може по-деликатно.

Очите на Пиро се отвориха широко от учудване.

— Тя е казала това? И те е изпратила да ме попиташ?

Рейф наведе глава.

— Нещо такова. Виж, ти си тук, където се очаква да бъдеш, както и предполагаш. Но тя каза, че понякога излизаш в необичайни часове и казваш, че отиваш да играеш, когато всъщност не се събирате. И познаваш леля Ви — представя си най-лошото и измисля всякакви невероятни сценарии — Рейф отказваше да се замисли какви точно. — Какво става? И как мога да помогна?

— Нищо — Пиро не го погледна и нервно пристъпи от крак на крак.

Очевидно лъжеше.

— Хайде де. Като мъж на мъж. Ако има нещо, което искаш да ми кажеш, готов съм да те изслушам.

Пиро замълча. В последвалата тишина Рейф се надяваше, че обмисля да му се довери.

— Няма нищо.

По дяволите. Все пак Рейф реши да направи последен опит.

— Знаем, че не е лесно да се живее с нея, но ти я обичаш, нали?

Пиро вдигна ръка към сърцето си.

— С цялото си сърце.

— Добре. Тогава направи и на двама ни услуга. Прибери се при съпругата си. Убеди я, че всичко е наред и ти не... търсиш утеха при друга. — Така Рейф нямаше повече да се унижава по такъв начин.

— Разбира се, че не търся утеха при друга! За мен не съществува друга жена.

Рейф пристъпи напред и сложи ръка на раменете на чичо си.

— Тогава къде отиваш, когато не се събирате за покер?

Пиро поклати глава и изпъчи рамене. Направо почервения от гняв.

— Не може ли човек да има малко лично пространство? — попита той. — Имам нужда от време за себе си, това е всичко.

Лъжеше.

Рейф имаше твърде много опит със заподозрени, които ставаха нападателни, когато не искаха да отговорят, за да не разпознае поведението на Пиро.

— Добре. Ако някога искаш да говориш, аз съм насреща. Но засега се прибери у дома и успокой леля Ви, става ли?

Чичо му кимна и тръгна към колата си, като остави Рейф без отговори и с тягостното чувство, че нещо изобщо не беше наред.

Къщата за гости на Ейнджъл имаше четири спални, три, от които бяха пригодени за гости. Две от тях бяха заети от постоянно присъстващите Биф и Тод, а в третата почиваше двойка от Кънектикът. Семейството си тръгна късно в неделя следобед, когато фестивалът приключи официално. Останаха само Биф и Тод. Престоят им нямаше определен край, защото твърдяха, че са в командировка по работа, но сега, след фестивала, планираха да останат още.

Което автоматично означаваше, че Ник нямаше да ходи никъде в скоро време. Той беше отседнал при Ейнджъл след пожара в петък вечер. Не можеше да нарече разтегаемия диван в малката стаичка удобен, но поне можеше да държи любимата си под око. Неразрешеният случай с палежа още беше твърде ярък в съзнанието му, а и идеята за двамата мъже под един покрив със съпругата му не му беше по сърце.

Оценяваше възможността да се събуди и да види най-напред нея. Тя приготвяше обилни закуски за гостите си, видимо доволна от ролята си на домакиня, и го канеше да се присъедини към тях за сутрешното кафе.

Той се съгласяваше и беше убеден, че храната е най-вкусната, която беше опитвал през шестте месеца от раздялата им. Господи, как му липсваха домашните ѝ гозби.

Но не толкова, колкото му липсваше тя.

Напомни си, че одобряването им зависи и от двамата. Ейнджъл му предложи възможността да се съберат отново, но одобряването им зависеше от това да преодолеят нещата, които ги бяха разделили в самото начало. Ник трябваше да преодолее антипатията си към бизнеса на Ейнджъл, ако искаше да оправи брака си. Сега това беше по-лесно, защото той успя да види колко много Ейнджъл се радва на

своето начинание и работата си с клиентите. Тя заслужаваше щастие след всичко, през което бяха преминали, и той никога нямаше да ѝ отнеме тази радост. Но докато не признаеше загубата им, докато не говореше за нея с него и не преживееха мъката си заедно, не поотделно, той не можеше просто да го приеме и да продължи, сякаш нищо трагично не се беше случило.

В понеделник на обяд Рейф и Сара влязоха в „При Мо“ — най-големия ресторант в града. Когато Ник се обади на Рейф и го помоли да се видят, той се съгласи на среща по обяд, защото искаше да изчака алармената компания да довърши новата система. Освен това по-късно през деня последните гости вече щяха да са напуснали района. Ако Рейф щеше да води Сара в града, искаше да види колкото се може по-малко непознати лица.

Барът беше пълен с редовните клиенти, включително чичо му Пиро и счетоводителят, който беше нов в занаята, но не и в градчето. Сепаретата също бяха пълни, но съпругата на Мо, Надийн, им посочи масата, където Ник ги очакваше. Като цяло всичко изглеждаше нормално.

Рейф понечи да тръгне към брат си, когато Сара го дръпна за ръката и го спря.

— Какво има? — попита той.

— Ник иска да говори с теб. Може би трябва да изчакам отвън — предложи тя.

— Не — Рейф нямаше да я остави сама. — Ела и седни с нас. А и трябва да обядваш — като хвана ръката ѝ по-здраво в своята, той я поведе към масата.

Ник се изправи да ги поздрави.

— Хей! Благодаря, че дойдохте.

— Няма проблем — Рейф се дръпна, за да пусне Сара да седне, преди да се отпусне до нея.

Тя беше неспокойна, откакто тази сутрин говори по телефона с капитана. Въпреки че тормозеше някакъв мъж от ситито, „Ергенският блог“ не пропускаше да напомни, че Рейф и Сара са заедно в родния му град. Тя, за да опознае семейството му, докато самият той опознаваше нея по-добре.

Капитанът се бе опитал да се обади на редактора на „Дейли Поуст“ и да го помоли да спрат да публикуват информация за

местонахождението на Сара, но според първата поправка и правото на свободно изразяване, нямаше основание „Ергенският блог“ да бъде спиран и редакторът отказа. Сара се чувстваше като ходеща мишена.

Именно заради това Рейф не се отделяше от нея.

Айда, сервитьорката, се доближи до масата им да ги поздрави и да вземе поръчката.

— Е, какво има? — попита Рейф.

— И аз това искам да знам. Разбрахте ли нещо за това кой е причинил пожара?

Рейф поклати глава. Беше звъннал няколко телефона същата сутрин.

— Пожарният инспектор може да потвърди само, че е палеж. Щатската полиция, която се е заела със случая, е разпитала свидетели, но никой не е видял нищо конкретно. Не знаят нищо, най-просто казано.

Ник се намръщи.

— Ами ти, Сара? — попита той с по-тих глас. — Някакви новини от Ню Йорк?

Тя поклати глава.

— Според нашия капитан, мъжът, срещу когото трябва да свидетелствам, самодоволно намеква, че ще му се размине. Окръжният прокурор разбира думите му като предупреждение да внимавам. Но всичко е предпоследно.

— И сега се оглеждаме за всеки подозрителен тип, когато туристите вече ги няма в града — допълни Рейф. — Да ти хрумва някой?

За негова изненада Ник кимна.

— Познай кой не напусна града?

Рейф присви очи.

— Биф и Тод — продължи Ник, преди Рейф или Сара да успеят да отговорят.

— Какво правят още тук? — попита Рейф.

— Казаха, че са в бизнеса с вино и мислех, че вече са си тръгнали — включи се Сара.

— Обядът е готов! — Айда пристигна с ръце, пълни с чинии, и бързо им сервира всичко. — Да желаете нещо друго?

— Кетчуп за сандвича — отвърна Ник.

— И още кафе би било страхотно — Сара вдигна празната си чаша.

— Връщам се след миг — обеща Аида.

— Ще помоля капитана да провери тези двамата — каза Рейф за Биф и Тод. — Можеш ли да вземеш пълните им имена от Ейнджъл? — попита той брат си.

— Ще го направя.

Рейф отхапа от сандвича си с пуешко.

До него Сара бодна от салтата си, а бдителният ѝ поглед обиколи помещението. Очевидно се интересуваше повече от клиентите, отколкото от храната.

Рейф знаеше, че не може да направи нищо, за да я разсее, затова продължи да разговаря с брат си за дребни неща, докато тримата приключиха обяда си. Скоро след това платиха и излязоха отново навън, в горещия и влажен летен ден. В сравнение с уикенда, когато фестивалът беше в разгара си, сега улиците бяха празни, а хората предпочитаха да са по домовете си, където климатиците ги спасяваха от високите температури.

— Ник, Сара, Рейф! — Ейнджъл извика имената им и изтича към тях. — Няма да повярвате! Аз не мога да повярвам!

— Какво става? — попита Ник първи.

— Току-що ми се обади един от редакторите в „Дейли Поуст“ в Манхатън! Ще включи моята къща за гости в статия за идеалните летни бягства! — Ейнджъл буквално трепереше от възторг.

— Това е същият вестник, който публикува „Ергенският блог“ — отбеляза Рейф предпазливо.

— Точно така са разбрали за хотела — обясни Ейнджъл с по-премерен тон. — Виж, знам, че сгреших, като помогнах на „Ергенският блог“ да научи къде си, но не мога да не се радвам на подобна реклама.

— Разбира се — подкрепи я Ник за всеобща изненада.

— Да — съгласи се Рейф. — Просто колкото по-малко реклама получава малкият ни град, толкова по-добре ще бъде, според мен. Поне докато не дойде време за Сара да се върне отново в града. — Погледна я притеснено, но не можа да разчете емоциите от изражението ѝ.

— Аманда Стивънс, това е редакторката, ще дойде утре за лично впечатление. Ще вземе интервю и ще доведе фотограф, който да

направи снимки. И моментът е отличен, защото тази сутрин Биф и Тод решиха да се преместят в „Хилтън“ до края на почивката си, така че имам свободни стаи.

— Биф и Тод са се изнесли? — попита Сара, видимо също толкова учудена, колкото и Рейф.

— Казаха, че ще са наоколо — отвърна Ейнджъл. — Но искаха басейн и фитнес, които само голям хотел може да им предложи.

Двамата се държаха много необичайно — помисли си Рейф.

— Всички гледате странно — погледът на Ейнджъл се премести от Рейф към Сара. — Пак ли обърках нещо? — попита тя смутено.

Рейф не искаше да я разстройва. Тя беше невинен наблюдател на цялата драма и заслужаваше своя успех.

— Не си направила нищо лошо и е страхотно, че си развълнувана — успокои я Сара. — Страшно се радвам за теб!

Ейнджъл се усмихна.

— Трябва да почистя за гостите и да стотвя. — Тя закрачи надолу по улицата, но неочаквано се обърна към тях. — Ник?

— Да?

— Ще дойдеш ли да ми помогнеш?

Ник замълча, очевидно изненадан от молбата.

— Върви — Рейф смуши брат си в ребрата.

— Трябва да отида на работа.

— Обади се, че си болен.

Ник кимна, мисълта му видимо набираше скорост.

— Добра идея. Идвам! — провикна се той към съпругата си. — До скоро, братле.

Рейф се усмихна.

Ник помахна и тръгна към съпругата си.

Най-сетне сами, Рейф се обърна към Сара.

— Искаш ли почивка от всичко това? По-късно може да измислим какво ще правим с редакторката.

Очите ѝ светнаха.

— Винаги. Какво имаш предвид?

— Да излезем с лодката. Далеч от хора, места и неща — любимото му място, което искаше да сподели с нея. — Навита ли си?

Тя кимна.

— Звучи приказно!

Сара стоеше права и се опитваше да балансира, вперила съсредоточен поглед пред себе си, докато Рейф придвижваше малката лодка в езерото. Не се виждаше друга лодка наоколо. Спокойствието и усамотението ги заобикаляха от всички страни. Вятърът рошеше косата ѝ, а слънцето топлеше тялото ѝ и освобождаваше съзнанието и духа ѝ.

— Неописуемо е! — провикна се тя към Рейф.

— Радвам се, че ти харесва.

Повече ѝ харесваше гледката. Не гората и прекрасните брегове, а голият до кръста Рейф, обут в плувни гащета, които се смъкваха надолу и разкриваха загорялото му тяло и стегнатия корем. Там беше и белегът — постоянно напомняне, че се беше жертвал за екипа.

За нея.

Слънчеви очила скриваха очите му, а вятърът отмяташе тъмната му коса от челото, което му придаваше хлапашки вид.

Оценяваше факта, че той беше усетил напрежението ѝ и я доведе тук да разпусне. Рейф винаги знаеше какво да каже или направи, за да подреди нещата в нейното малко кътче от света.

— Била ли си на лодка някога преди? — попита той, като намали мотора.

Сара махна косата от лицето си.

— Брой ли се фериботът до Статуята на Свободата?

Той се ухили.

— Не съвсем.

— Тогава не.

Тя се отпусна на една от напречните дъски, които пресичаха лодката по ширина, и се излегна назад, подпряна на ръцете си.

— Да разбирам ли, че си отраснал на лодка? — попита го.

Той кимна.

— Татко често ни извеждаше. Веднъж — момчетата, друг път — момичетата. Понякога прекарвахме цял ден само с него и обикновено това бяха най-хубавите дни — отвърна той, потънал в спомени за доброто старо време.

Тя се усмихна.

— Звучи прекрасно.

— Така беше. Винаги съм си казвал, че един ден ще разхождам и моите деца с лодката.

Желанието, веднъж изречено, застана помежду им и Сара ясно си представи Рейф и сина му или дъщеря му заедно на тази лодка. Картината я жегна, накара я да се почувства меланхолична и тъжна, защото знаеше, че тогава отдавна щеше да си е отишла от живота му.

Обикновено не се самозалъгваше, но напоследък изглежда беше способна само на това. Е, стига толкова. Кога друг път щеше да има възможността да се наслаждава на лятото от лодка в езерото?

Сара се покашля.

— Водил ли си някога приятелка на езерото? — попита тя.

Рейф вдигна очилата си и срещна погледа ѝ, очевидно изненадан от въпроса.

— В гимназията, ако успееш да убедя татко да ми даде лодката и омаех момиче да ми се довери само в езерото — намигна ѝ той.

— Лошо момче ли беше? — беше любопитна каква репутация бе имал.

— Задръж малко — той се обърна и пусна котва.

После пристъпи към нея и седна на същата греда, което не остави място за съмнение, че е истинско лошо момче.

— Така, до къде бяхме? А да, бил ли съм лошо момче? Хмм. Бях момчето, за което всеки знаеше, че иска да напусне малкия град колкото е възможно по-скоро. Това ме правеше рискован избор.

— Мога да си представя.

Той се ухили.

— Обзалагам се, че щях да те омая да дойдеш на лодката ми.

Тя поклати глава и се засмя.

— Вече го направи.

— Добре... А *ти* какво хлапе беше?

Сара реши, че е честно да му отговори.

— Предвид факта, че почти цялото ми семейство бе в полицията? Доста усърдно го раздавах като добро момиче — тя направи гримаса при спомена. — Но в същото време бях много твърдоглава, имах собствено мнение и исках нещата да стават по моя начин, което бързо ориентираше момчетата. Няма смисъл да казвам, че наваксах и станах по-привлекателна за противоположния пол.

— Не думай — той проследи с пръст контура на банския ѝ костюм.

Сара потрепери от горещото докосване, което изпрати пламъци в стомаха, между краката и по цялото ѝ тяло. Облиза сухите си устни.

— Правил ли си някога секс на лодка?

Очите му потъмняха от желание.

— Не.

Тя огледа гората около блестящото езеро.

— Мислиш ли, че някой може да мине и да ни види? — попита нервно.

Рейф се засмя.

— Нима голямата страшна полицайка я е страх да не я хванат?

— По-скоро да не ме изложат.

Той се изправи и се огледа продължително.

— Няма, ако побързаме.

Сърцето ѝ прескочи удар.

— Тогава какво чакаш? — едва разпозна дрезгавия си глас.

Рейф се наведе към нея и притисна устни към нейните, съблазняваше я с горещите си целувки. Последва я, когато тя се излегна на дъската и се плъзна върху нея, докато ерекцията му не се опря в основата на корема ѝ. Тя се вкопчи в раменете му, докато езикът ѝ го подлудяваше, любеше се с неговия и го увличаше в чувственото удоволствие. Долови влагата между краката си и желанието ѝ да го почувства в себе си стана непоносимо.

Устните му се отделиха от нейните и последваха контура на лицето ѝ и по-надолу, очертавайки с мокри целувки ключицата и гърдите ѝ. Езикът му бавно рисуваше лениви кръгове между тях. Тя изстена и се изви под него, силно, но далеч не достатъчно възбудена.

С едно дръпване на връзката, Рейф разхлаби сутиена на банския ѝ. Свали го и нежно улови гърдите ѝ с ръце.

— Без значение колко пъти те виждам така, всеки път спираш дъха ми.

Отдаден на целта си, той плъзна ръце надолу по тялото ѝ към основата на бедрата.

Сара трепереше от докосването му. Още веднъж той дръпна и развърза банския ѝ, хвърляйки и бикините на дъното. Тя сви колене и в същия миг той проникна дълбоко в нея.

Тя издиша шумно, пое го целия и двамата започнаха свършения си танц.

Малко по-късно, вече напълно облечени, те се приближаваха към брега. Сара стоеше до Рейф, вятърът рошеше косата ѝ, а ръката му държеше нейната, докато се движеха към дома му.

Дом.

Сара наистина трябваше да си тръгне от там, преди да свикне прекалено много с думичката.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пиро харесваше и уважаваше Рейф, затова взе съвета му присърце. След края на играта се прибра направо вкъщи с намерението да убеди съпругата си, че на света не съществуват други жени за него, но тя беше дълбоко заспала, с кутия кърпички на нощното шкафче.

Когато на сутринта той се събуди и тръгна за работа, Вивиан все още спеше. Пиро се отправи към офиса си, построен на същата земя, на която отглеждаха подправките в оранжерии с регулираща се температура и напояване, за да осигурят здрави и пресни растения през цялата година. Целият му ден премина в срещи, работи и по време на обедната почивка. Към пет следобед беше готов да приключи за деня.

Спря в магазинчето за цветя с надеждата да убеди съпругата си, че стресът му няма нищо общо с чувствата му към нея. В ръцете си държеше огромен букет червени рози в кристална ваза, който му пречеше да вижда. Блъсна се неволно в някого на тротоара.

— Извинете! — каза той и се задържа да не падне.

— Няма проблем. И без друго те очаквахме.

Пиро изпусна цветята и вазата се пръсна на парчета.

Рейф си взе бърз душ, докато Сара се чу с капитана. Докато тя се къпеше, той сложи маринованите пържоли на скарата в градината. *Благодаря ти, мамо*, помисли с усмивка. По-рано успя да се чуе с нея и да я помоли да провери алармата и да зареди хладилника. Тя се беше погрижила за всичко, докато той помагаше на Сара да разпусне. Рейф подреди бутилка студено бяло вино, готовите пържоли и царевични питки на масата за пикник в градината.

Сара излезе от къщата. Мократа ѝ коса падаше по раменете ѝ, оръфани къси дънкови панталонки излагаха на показ дългите ѝ крака и боси стъпала, а широката тениска с изрязано деколте я правеше още по-неустоймо секси.

— Какво е всичко това? — попита тя и обходи с поглед масата.

— Вечерята е сервирана. Сядай.

— Виж ти, каква приятна изненада.

Той сви рамене.

— Достатъчно просто е, за да мога да се справя.

Тя се засмя и опита от храната.

— Превъзходно е! — облиза се след първата хапка.

— Ще предам на мама, че харесваш марината ѝ — каза той с усмивка.

— Ама че лошо момче си — замахна към него с вилицата си по детски и се присъедини към смеха му.

— Не получавам ли точки, че се сетих?

— За идеята — да — как изобщо можеше да устои на чаровната му усмивка, зачуди се Сара.

Приключиха вечерята тихо и с чаши вино в ръка се преместиха на люлката на верандата. Сара сви крака под себе си и бавно отпи от виното си, докато неприкрито наблюдаваше Рейф.

Той протегна ръка по облегалката на люлката и пръстите му докоснаха рамото ѝ.

— Разкажи ми за семейството си?

Тя сбърчи нос.

— Наистина ли? Защо?

Той направи гримаса.

— Защо винаги ме разпитваш, когато се опитвам да те опозная по-добре?

Тя замълча и отпи от чашата си.

— Просто никой не ме е питал преди.

— Ааа. Искаш ли да знаеш защо?

Тя кимна.

— Защото преди мен си излизала само с мъже, заинтересувани от едно-единствено нещо — каза той многозначително. — Та, разкажи ми за семейството си. Каза, че всички са ченгета?

На работа тя се възхищаваше от уменията му за разпит. Извън работата можеше да мине и без тях.

— Всички са ченгета. Дядо ми, баща ми, чичо... — замълча умислена. — Леля ми беше първата жена полицай в семейството — продължи с гордост.

— И всички са разведени?

Трябваше да предположи, че той ще стигне до темата рано или късно.

— Да, всички са разведени. С едно изключение — призна тя, като се сети за братовчедка си.

— Значи непременно искам да чуя за него.

— За нея.

Очите му се разшириха от изненада.

— Наистина ли, кажи веднага.

Сара въздъхна.

— Да, наистина. Братовчедка ми Рената. Живее в Хобокан.

— Ню Джърси.

— Да. Рени твърди, че е по-лесно да се справя със семейния живот извън Манхатън — каза тя замислено. Братовчедка ѝ много ѝ липсваше. — Когато живееше в града и беше необвързана, излизахме често.

— А сега?

Сара сви рамене.

— Не толкова. Различни градове, различни начини на живот, с нейния брак и моята необвързаност. Но когато бяхме деца, бяхме неразделни — тя преплете пръсти, за да покаже колко привързани бяха наистина.

— Липсват ти срещите с нея, нали? — попита той.

Разбираше я толкова добре.

— Как разбра?

— Може би има нещо общо с това колко се радваш на откаченото ми семейство.

Тя не можа да прикрие усмивката си.

— Ами да, така е.

— Тогава защо не опиташ да прекарваш повече време с Рената?

Защото всеки път, когато видеше братовчедка си със съпруга и семейството ѝ, Сара се чувстваше потисната. В миналото не беше съвсем сигурна какво провокираше чувствата. Но сега осъзна, че тъгата ѝ идваше от това да наблюдава щастията на братовчедка си и семейството, което самата тя никога нямаше да има заради решенията, които умишлено вземаше.

Решения, които имаха смисъл, напомни си Сара.

— Прав си, трябва да прекарвам повече време с нея — каза накрая на Рейф.

Приключила с темата, Сара стана и влезе в къщата.

Рейф я остави да се прибере. Каквато и да беше причината, разговорът за щастливо омъжената ѝ братовчедка я разстрои. Той не искаше да я натъжава, но не можеше да отрече, че се радва на пропукването в бронята ѝ, с която се бранеше от идеята за щастливо съвместно бъдеще.

Мобилният му звънна. Той го извади от джоба си, погледна номера и простена.

— Здравей, лельо Ви — поздрави през стиснати зъби.

— Здравсти, съкровище. Той отново избяга.

Нямаше нужда да пита за кого говори тя. Главата му започна да тупти и той стисна основата на носа си.

— Лельо Ви, изпратих ти по електронната поща снимка на колата му пред къщата на Йона вчера вечерта. И му казах да се прибере и да се помири с теб. Не го ли направи?

Тя подсмръкна звучно в слушалката.

— Снощи и сутринта не се видяхме, била съм заспала. Но се прибра от работа без настроение и не каза и дума по време на вечеря. Почти не яде от моите маникоти! И после съобщи, че трябва да излезе. Не каза къде. Просто тръгна!

Това беше. Рейф търпя достатъчно игричките на Пиро.

— Ще се погрижа, лельо Ви.

Няколко минути по-късно той и Сара отново обикаляха града в търсене колата на Пиро.

— Мислиш ли, че играе карти? — попита Сара.

— Не знам какво прави, но очевидно крие нещо, а аз ще стигна до дъното на цялата история.

Само че този път нямаше и следа от колата на Пиро пред нито една от къщите на другарчетата му по покер. Смъртно чувство на безпокойство обзе и двамата.

— Какво искаш да предприемем сега? — попита Сара.

Рейф направи обратен завой и се насочи към къщата на леля си.

— Ще го изчакаме да се прибере у дома и ще разберем какво става веднъж и завинаги.

За щастие не им се наложи да чакат дълго. Колата на Пиро паркира на алеята малко след тях. Не беше късно през нощта, все още беше нормален час, в който Пиро да свърши някаква поръчка, но той щеше да каже на съпругата си, ако беше това.

Рейф отвори вратата на колата си и направи жест на Сара да го последва.

— Последния път говорих с него като мъж с мъж. Този път и двамата ще го разпитваме — промърмори той.

— Пиро! — извика Рейф, преди чичо му да изчезне в дома си.

— Рейф, изплаши ме — ръката на по-възрастния мъж се стрелна към гърдите му. — Какво правиш тук?

— Ще си поговорим и този път няма да ми пробутваш глупости.

Рейф изчака Пиро да се реши или да измисли правдоподобно извинение и да се изсули.

— Прав си — каза той вместо това. — Не мога да се справя сам.

Изненадан, Рейф премести поглед от Пиро към Сара.

Тя сви рамене също толкова учудена.

— Искаш ли да влезем? — попита Сара внимателно.

Доброто ченге и лошото ченге. Играеха старите роли свършено.

— Ти си толкова мило момиче — усмихна ѝ се Пиро и се обърна към Рейф. — Толкова мило момиче.

Рейф поклати глава. Знаеше, че възрастният мъж ще се изниже, ако му позволят.

— Искаш ли да влезем да поговорим?

— Не! — Пиро махна с ръка. — Не искам Вивиан да чуе нищо от това. Достатъчно разстроена е, а това съвсем ще я довърши — той си пое въздух — дълбоко и измъчено.

Един поглед към умореното му изпито лице убеди Рейф, че чичо му наистина се измъчва.

— Какво става? Кажни ни.

— Може би можем да помогнем — допълни Сара.

— Надявам се, защото аз не мога да направя нищо повече. Как е възможно един толкова простиък жест на добрина да доведе до подобно нещо?

Рейф постави ръка на рамото на чичо си.

— Защо не започнеш от началото — може би тогава щяха действително да разберат проблема.

— Да. Добре. Виж, когато се ожених за леля ти, открих, че тя е... как да го кажа деликатно?

Рейф направи физиономия, защото предчувстваше накъде точно отива разговорът.

— Просто го кажи бързо и дай нататък.

— Моята Вивиан е ненаситна. Необходим е истински мъж, за да може да издържи на темпото ѝ. Притесних се, че ще я разочаровам, и говорих с лекаря, който ми даде няколко мостри, виагра.

Бузите на Рейф пламнаха от смущение. Наистина не искаше да води подобен разговор със съпруга на леля си.

— Продължи — подкани го Сара, без да обръща внимание на силното неудобство.

— Подейства, но не можех да взема рецепта. Нали разбираш? Представи си какво ще стане, ако аптекарката Гертруд научи? — възрастният мъж потрепери. — Мой приятел ми каза за свой приятел, който пък имал приятел в Канада с достъп до неограничени количества виагра. Свърза ме и скоро станах... бях в готовност, когато се налагаше.

Рейф си спомни коментарите пред бръснарницата и осъзна, че е бил прав за лекарствата на чичо си.

— Но какво общо има това с измъкването ти от къщи в безумни часове? — Рейф започваше да се изнервя от всичката натрупана излишна и смущаваща информация. Искаше му се Пиро да премине на същественото.

— Ще стигна и до там.

— Не бързай — усмихна се Сара и погледна Рейф предупредително.

— Споделих малката си тайна с групата за покер и те ме помолиха да взема и за тях. Свързах се с човека и скоро установихме график. Срецахме се, давах му поръчки и взимах хапчетата.

Рейф повдигна учудено вежди.

— Значи отиваш при него, когато изчезваш от къщи без причина?

Пиро кимна.

— Да, а понякога момчетата искат да се видим на по-усамотено място, за да дадат поръчка и да приберат хапчетата. Или не искат другите да разбират, че също използват, или ги е страх да не ги спипат вкъщи. А и клиентелата ми бързо се разрасна.

— Търгуваш с канадска виагра и това толкова те разстройва? — попита Рейф ужасен.

— Това не е всичко — Пиро бръкна с ръце в джобовете си и пристъпи нервно от крак на крак.

— Стигна дотук — окуражи го Сара внимателно. — Можеш да ни кажеш и останалото.

— Двама мъже ме заговориха на фестивала и казаха, че искат да се свържат с моя доставчик, за да разнасят истински наркотици от тук до Манхатън с камионите за доставка на „Пикантна тайна“ — продължи Пиро с треперещ глас. — Отказах, разбира се. Не съм дилър на дрога.

Рейф предположи, че сега не е моментът да спори за понятията.

— Е?

— Най-напред изгоря шатрата на Ейнджъл и те бяха категорични, че ще стигнат до семейството ми, ако не им съдействам. Затова се съгласих. Но си спечелих малко време. Казах им, че не мога да се свържа с доставчика си преди уговорената среща, което е лъжа. Днес ме намериха отново и ми дадоха срок до петък да задвижа нещата. Или ще изпълнят заплахата си.

Рейф се зачуди как един толкова обикновен човек беше успял да се забърка в нещо толкова опасно.

— Направи много добре, че ни каза — успокои го Сара. — Рейф и аз ще измислим план...

— Те казаха, че ще бъде жалко да я наранят... но не мисля, че Биф и Тод ще се поколебаят да посегнат и на брат ти. Толкова съжалявам! — Пиро трепереше силно.

— Биф и Тод са дилъри на наркотици? — гласът на Сара се извиси в нощта.

— Тихо! — напомни й Рейф. — Господи, наистина си загазил — каза той на чичо си.

Пиро, с вид на стар и болен човек, срещна гневния поглед на племенника си.

— Казах, че съжалявам.

— Трябваше веднага да дойдеш при мен.

— За да ме погледнеш както ме гледаш сега? Най-напред си помислих, че ще им откажа и те ще си отидат.

Господи, колко беше наивен, помисли си Рейф.

— После реших, че мога да ги размотавам, докато измисля нещо. Но най-вече се страхувах да не ме изпратиш в затвора. Колко дълго смяташ, че бих издържал със съкилийник на име Големия Ал?

Рейф погледна към ясното звездно небе и искрено се помоли за търпение.

— Радвам се, че ми каза — сега трябваше да измисли план. — Днес е вторник. Имаме четири дни.

Сара постави ръка на рамото на Пиро.

— Не можеш да направиш нищо повече. Защо не се прибереш и не си починеш?

— И успокой леля Ви, докато си у дома — напомни му Рейф. — Ще държим връзка.

— Благодаря ви! — без предупреждение Пиро се хвърли в ръцете на Рейф.

Той нелепо потупа възрастния мъж по гърба и го отдели от себе си.

— Ще измислим план — обеща му искрено.

Сара срещна с поглед неговия и наклони глава — нейният начин да му подсказва, че има идея. Не беше изненадан, че е измислила нещо толкова бързо, и не за първи път беше дяволски щастлив, че беше тук с него.

В дома на Рейф Сара се обади на чичо си Джак, който не ѝ беше истински чичо, но беше много добър приятел на баща ѝ от дните в полицейската академия. Той беше пенсиониран кадър на Отдела за борба с наркотиците, но все още имаше контакти в администрацията и можеше да я насочи към кого да се обърне.

Тя затвори мобилния на Рейф и влезе обратно в кухнята, където го завари да си сипва чаша скоч.

Не го обвиняваше.

— Добре ли си? — попита го.

Той кимна.

— Просто не мога да повярвам, че Пиро е снабдявал възрастните мъже в градчето с виагра — поклати глава изумено.

Сара се засмя.

— Той е голям образ, но наистина вярвам, че го е правил с благородна цел.

— Свърза ли се с приятеля на баща си?

— Оставих съобщение на чичо Джак, че е спешно. Ще звънне на мобилния ти веднага щом го получи.

— Благодаря. Щом нещата са задвижени, ще проверя секретаря.

— Рейф натисна бутона на телефонния секретар на кухненския плот.

— Сара, Куп е. Остави ми този номер за спешни случаи. Спешно е. Обади ми се колкото се може по-скоро.

Бип.

Веднага започна друго съобщение.

— Капитан Ходжис е. Обади ми се — изръмжа той.

Сара простена. Рейф се съгласи с нея. Както вървеше днешният ден, никое съобщение не можеше да е добра новина.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сара набра номера от телефона на Рейф и се свърза веднага с възрастния мъж.

— Какво става, капитане?

— Апартаментът ти беше разбит.

Тръпка премина през цялото й тяло.

— Взето ли е нещо? — попита тя. Закри с ръка слушалката и произнесе с устни взлом към Рейф.

— Нищо не липсва. Само надпис с червило на огледалото. Пише: *Стой настрана.*

Тя се намръщи на предупреждението.

— Не е много оригинално.

— Няма доказателства, че е Морли, но кой друг би си направил труда? Изглежда иска повече да те сплаши, за да не свидетелстваш, отколкото да те нарани, но все пак бъди внимателна — продължи възрастният мъж загрижено. Гласът му беше дрезгав от всички изпушени през годините цигари.

— Ще бъда — обеща му тя. — Капитане, виж, с Рейф се натъкнахме на... нещо тук. Може ли да ни направиш услуга и да провериш досиетата на двама дилъри на наркотици, които се представят с имената Биф и Тод? — Разказа му положението накратко, каза за опитите си да се свърже с Отдела за борба с наркотиците и му описа подробно мъжете, които можеха да фигурират под други имена и дори с друга външност.

Капитанът въздъхна тежко.

— Коя част от „не се набивай на очи“ не разбираш, Риос? — можеше да си го представи как нервно прокарва ръка по плешивата си глава.

— Не си търся проблеми, капитане. Те сами ме намират — тя погледна Рейф и се ухили.

— Продължавай да си вярваш — промърмори възрастният мъж. — Ще ти се обадя, ако открия нещо. Междувременно внимавай и ме

дръж в течение — Линията прекъсна след последното нареждане.

Сара затвори и срещна погледа на Рейф.

— Бесен е.

— Сигурен съм. Знаят ли кой е разбил апартамента ти?

Сара сви рамене.

— Не знаят кой точно, но имам съобщение на огледалото и както звучи, изглежда е просто поредната заплаха да не свидетелствам.

— Значи или човекът на Морли от танците е напуснал Хидън Фолс, или той има повече момчета за мръсната работа — Рейф се отправи към клавиатурата на стената до входната врата и въведе новия код за алармената система. — Понеже ще сме тук през нощта, най-добре да я включа веднага.

Сара кимна.

— Добре ли си? — попита я той.

Тя кимна отново.

— Със сигурност няма да оставя заплахите и предупрежденията да ме спрат да си свърша работата. Имам закрила преди и след процеса. Просто трябва да преживея следващите няколко седмици. Пък и имам проблемите на чичо ти да ме разсейват.

Рейф изстена.

— Трябваше ли да ми напомняш?

Сара отиде до него и обви ръце около шията му.

— Пиро е късметлия, че те има — каза, гледайки го внимателно с красивите си очи.

Той отвърна на погледа ѝ.

— А аз съм късметлия, че имам теб — целуна я леко по устните и отстъпи назад.

— Трябва да се свържа с Куп и да проверя какво е толкова спешно — отново използва телефона на Рейф, за да се обади. — И тук нямам късмет — остави съобщение на гласовата му поща.

— Няма какво повече да направим, освен да чакаме да се свържат с нас.

Сара се намръщи.

— Знам, че си прав, но мразя да чакам. И мразя да не мога да направя нищо, когато има два случая за разрешаване.

Рейф застана до нея.

— Тогава е добре, че знам точно как да те занимавам, докато мине времето — каза той с прелъстителен глас.

Тя не можеше да му устои.

Звънецът на входната врата събуди Сара от дълбок сън. Тя скочи от леглото. Усещането за студ ѝ напомни, че е чисто гола. Рейф не се виждаше никъде и тя се надяваше да е отишъл да отвори вратата.

Бързо нахлузи някакви панталони и тениска и влезе в дневната, където откри Рейф и Купър да си говорят на дивана.

— Какво правиш тук? — изненада се, че Куп беше изминал всичкия този път. — Кой е умрял? — попита веднага.

— Винаги песимист — констатира Рейф.

Куп поклати глава и се засмя.

— Виждам, че *това* не се е променило.

— Тогава защо си тук? Радвам се да те видя, но никой не шофира пет часа, за да каже „здрости“ — пулсът ѝ още беше ускорен от неочакваното събуждане и изненадата да види Куп в дневната.

— Всичко е наред — успокои я той.

— Лекси? — попита тя за годеницата му.

— Прекрасно е. Кълна се. С всичко, което „Ергенският блог“ публикува за вас, реших да намина да те проверя.

— И? — притисна го тя, сигурна, че има и друга причина.

— Искях да говоря и с двама ви.

Рейф кимна.

— Да отидем в кухнята. Знам, че със Сара имаме нужда от кафе. Ти? — попита той Купър. — Освен кафето има сода, портокалов сок, вода и може би студен чай.

— Кафе звучи добре. Шофирането ме изтощи.

Преместиха се в кухнята. Сега слънцето огряваше през прозорците и придаваше на стаята допълнително ведро настроение.

Рейф явно беше станал преди звънеца, защото кафето беше току-що направено и ухаеше неустойимо. Сара настоя да сипе на всички и даде млякото.

Когато се настаниха удобно на масата, вече нямаше търпение да разбере всичко.

— Добре, какво става? — попита без увъртане.

Куп издиша продължително.

— Добре. Предполагам, че знаеш за взлома в апартамента ти?

Сара кимна.

— Капитанът каза, че е свързан с предстоящия процес.

— Знаеш ли, че „Ергенският блог“ те откри и тук? — попита той, за да смени темата.

— Да, благодарение на снаха ми — Рейф обясни за къщата за гости на Ейнджъл и причините ѝ да се обади на блога.

— Аха! — Куп кимна разбиращо. — Това може би ще потвърди предчувствието ми — каза той повече на себе си, отколкото на Рейф и Сара.

— Не разбирам — учуди се тя.

— Аз също.

— Добре, вижте, Аманда Стивънс е редактор във вестника, за който работя.

— Ейнджъл каза, че тя ще дойде да я интервюира и да направи статия за къщата ѝ за гости — сети се Сара.

Куп наклони глава в съгласие.

— А не мислиш ли, че е малко странно най-напред неизвестният блогър да получи сигнал от Ейнджъл, после да публикува, че си отседнала в къщата за гости и след това изведнъж Аманда да поиска да напише статия за мястото? — попита Куп.

Сара поклати глава.

— Съжалявам. Все още не разбирам.

— Мисля, че Аманда стои зад „Ергенският блог“ — каза Куп за нейна изненада.

— Не може ли просто Аманда да се е впечатлила от написаното в блога и да е решила да напише статия за Ейнджъл? — попита Рейф.

Куп разпери ръце пред себе си.

— Възможно е, но познавам Аманда и не бих се изненадал, ако тя набелязва мъже и върти сватовничество из целия град.

— Колко добре я познаваш? — полюбопитства Сара.

Куп я предупреди с поглед да не започва темата.

Сара се засмя.

— Добре, значи я познаваш *толкова* добре.

Рейф се покашля.

— Каза, че искаш да говориш с нас. Какво те води тук?

Куп хвана чашата си с две ръце.

— Както Сара вече знае, размишлявах над идеята да напусна вестника и да започна да пиша на пълен работен ден. Лекси обича да пътува, а аз имам достатъчно спестявания, за да си позволя година почивка и да видя дали мога да превърна писането от хоби в кариера.

Сара знаеше, че това е голямата му мечта.

— Но освен това обичаш да пишеш статии и това те разкъсва.

— Обичах да пиша статии. В последно време това се превърна повече в потискащо задължение, отколкото в удоволствие. А и с „Ергенският блог“ като водеща рубрика на вестника в момента изданието прилича повече на долнопробен парцал, отколкото на сериозна медия. Да не споменавам, че проклетият блог се гаври с полицейски свидетел — Куп погледна Сара многозначително.

— Съгласен съм за това — обади се Рейф.

— Трябва да държим вестника в неведение. Вижте, напълно разбирам икономическите мотиви на медиите днес, но печалба за сметка на нечия лична сигурност е прекалено. И ако Аманда, която и без друго работи за вестника, е блогърът... — Куп сви рамене. — Ще промени статута на блога и колонката ще се превърне в умишлен сценарий за печелене на пари. Във всеки случай, аз искам да се махна. Но най-напред трябва да разбере.

— Журналист до самия край, нали така? — закачи Сара приятеля си.

Куп се засмя вяло.

— Лекси се съгласи да използвам историята на баба й, ако променя имената, за да защитя невинните жертви. Това ще придаде допълнителна реалистичност на последната ми книга.

— Браво на теб! — зарадва се Сара.

— Значи ако Аманда стои зад „Ергенският блог“, ще я разобличиш? — попита Рейф.

Куп кимна решително.

— Трябва да разбере. Не искам да съсипя кариерата на Аманда, но подобно нещо определено ще затвърди решението ми да си тръгна по-скоро.

— Има смисъл да дойдеш дотук и да провериш лично — съгласи се Рейф.

— А и ми дава възможност да проверя дали Сара се справя добре.

— Голямо момиче съм — припомни тя на приятеля си. — А и имам закрила.

Изпитателният поглед на Куп се премести от Сара на Рейф и обратно.

Без съмнение се чудеше точно каква закрила предлагаше Рейф, но Сара нямаше намерение да го осведомява за това точно сега.

— Как смяташ да разкриеш истината за блога? — попита Рейф.

— Просто е. В момента публикациите са неопределени късчета информация. От рода на: *Любимата ни двойка се е усамотила в уединения дом на Рейф. Дали ще си омръзват един на друг, или времето заедно ще ги сближи още повече? Можем ли да очакваме предложение?* — изрецитира Куп с приповдигнат тон и сценичен патос.

Рейф се засмя на имитацията му.

— Искам двамата да покажете недвусмислени признаци на близост на публично място или поне около Аманда, за да видим дали публикациите ще станат... по-лични и конкретни. — Куп се облегна назад в стола си. — Находчив план, по мое мнение. Мога ли да разчитам на вас? — попита ги той.

Сара погледна към Рейф, любопитна да разбере как ще се почувства той от молбата да демонстрират отношенията си публично.

Рейф стана от стола си, приближи се до Сара, наведе се към нея и я целуна дълго и нежно по бузата. Дъхът му беше топъл, устните — горещи и цялото ѝ тяло реагира на протичкото докосване. Надяваше се никой от двамата да не забележи, че зърната ѝ са настръхнали под тънката тениска.

— Ще приема това за „да“ — каза Куп, а погледът му търсеше всички последствия от целувката. — Е, искате ли да ме придружите и да ме запознаете с Ейнджъл?

— Разбира се — отвърна Рейф. — Ще звънна на брат си да провера дали може да ни чака там. И без това трябва да говоря с него.

— Не е ли на работа? — попита Сара.

Рейф кимна.

— След като Биф и Тод се изнесоха от къщата, Ейнджъл му каза, че не ѝ трябва бодигард и се опитва да го накара да си тръгне. Сигурен съм, че ще се възползва от възможността да я види.

Преди да успее да набере брат си, телефонът звънна в ръцете му.

Той погледна номера и го подаде на Сара.

— Непознат номер. Трябва да е за теб.

Чичо Джак, надяваше се тя. Погледна номера и кимна. Очевидно веселбата едва започваше.

— Чичо Джак! — Докато говореше, Сара се отдалечи от Куп и Рейф, за да може на спокойствие да му обясни ситуацията.

— Здравей, принцесо! Как си? — силният му глас забумтя в ухото ѝ, което ѝ припомни с какво нетърпение очакваше посещенията му, когато беше по-малка. Носеше ѝ неща от цял свят и Сара си мислеше, че е просто пътешественик — преди да стане достатъчно голяма, за да разбере какво всъщност работеха агентите от наркоотдела.

Съсредоточи се обратно върху разговора.

— Супер съм, благодаря. Ти как си?

— Повтори по-високо. Батерията на слуховия ми апарат се скапа и нещо не чувам — извика той в ухото на Сара, въпреки че тя нямаше никакъв проблем със слуха.

Поклати глава и се засмя. Рязка загуба на слуха след експлозия беше извадила чичо Джак в принудителна пенсия. Той мразеше слуховия апарат и винаги си намираше извинение с повреда или изтощени батерии, за да не го носи. Беше твърде суетен и смяташе, че устройството убива всичките му шансове с дамите.

А да ги кара да му крещат, нямаше да има този ефект, помисли си Сара иронично.

— Казах, че съм добре, благодаря — извика тя в слушалката.

— Не ме лъжи, принцесо. Баща ти ми каза за изкълченото коляно. Но ще обсъдим бъдещето ти друг път. Пишеш, че ти трябва моята помощ.

— Да, така е — този път не забрави да говори по-високо.

Трябваше да повишава глас и да повтаря, докато чичо Джак я чуе, но успя да обясни ситуацията на Пиро и хитрия план, който тя и Рейф бяха измислили като решение.

Чичо Джак обеща да я свърже с агент от отдела възможно най-скоро, а в замяна тя обеща да го посети, щом се върне в града, за да наваксат с разговори.

Тя затвори телефона и се върна при двамата мъже в дневната.

— Заема се — каза Сара на Рейф.

Куп застана пред нея.

— Нека да обобща. Чичото на Рейф е заплашен от наркотрафиканти и вие двамата планирате да доведете тук агент от специалния отдел, за да се преструва, че им продава дрога? — попита той въодушевен. Репортерският му инстинкт беше в стихията си и той поддушваше голяма история.

Това щеше да му липсва, когато се пенсионираше. Сара се надяваше, че той ще успее да намери друг източник на въодушевление и адреналин, когато напуснеше работата си. Почти веднага осъзна, че скоро същото можеше да се отнася и за нея.

Потръпна и пропъди мисълта. Имаше по-важни неща, върху които да се концентрира в момента.

— Точно така — отвърна на Куп. — И що се отнася до теб, всичко е неофициално. — Сара размаха пръст пред него, за да подчертае думите си.

Куп скръсти ръце пред гърдите си.

— Стига де, Сара. Молиш ме да покрия огромна история. Поне ми дай някакъв стимул извън приятелството ни, за да си мълча.

Сара знаеше, че той се шегува. Добрият журналист разпознаваше сензацията и съвсем естествено я искаше за себе си.

Тя погледна Рейф и забеляза как изражението му се промени. Изглеждаше готов да удуши най-добрия ѝ приятел. Сара стисна ръката му и безмълвно го помоли да се успокои. От минутата, в която започна да вика по телефона, за да може чичо ѝ да я чуе, тя знаеше, че въвлича и Куп в ситуацията.

Беше сигурна, че федералните ще предложат имунитет на Пиро в замяна на неговото съдействие за залавянето на високопоставени участници в нюйоркския наркокартел, но все още не се бяха срещнали с агента от наркоотдела. Нямахме никакви гаранции. А Рейф не искаше аферите на чичо му да се разчуват.

Сара се обърна отново към Купър.

— Когато всичко приключи, ще ти дадем ексклузивен материал. Ще бъдеш първият, който ще публикува историята, включително интервюта с всички страни. Тогава ще видиш, че Пиро е просто обикновен човек, който се опита да помогне на приятелите си, но попадна в невъзможна ситуация.

Куп присви очи.

— Ще кажа истината в статията — предупреди той Сара.

— Знаех си, че това е лоша идея, още щом го каза — промърмори Рейф.

Сара поклати глава.

— Не, няма проблем. Когато Пиро разкаже историята си на Куп, той ще получи своята истина.

— Все още не съм сигурен — отвърна Рейф, разбираемо напрегнат.

— Е, аз съм.

Рейф не познаваше Куп толкова добре, колкото нея.

— Повярвай ми, това е печеливша ситуация за всички ни. Куп получава ексклузивен материал и публикува информацията, която всички други репортери ще ползват. Ще бъде в полза на Пиро, обещавам.

Рейф се обърна към Куп.

— Ако се срещнеш с Пиро и се убедиш колко наивен е той в действителност, обещавах ли да не го описваш като закоравял наркотрафикант без съвест? Признавам, че съм пристрастен, но съм и ченге, а той снабдяваше с виагра приятелите си, за да могат да се наслаждават на... ами... любовния си живот — заекна Рейф в опит да намери достатъчно неутрален израз за обяснението си.

Сара се помоли Куп да се съгласи.

— Е?

Той пристъпи към Рейф и му подаде ръка.

— Дадено — усмихна му се.

Погледът на Рейф премина между Сара и Куп и въпреки че беше предпазлив, Рейф най-накрая прие подадената му ръка.

— Дадено.

Примирието бе сключено.

Като предостави на Куп историята на мечтите му, Сара можа да осигури поне минимален контрол върху начина, по който щяха да представят Пиро в медиите. Нямаше да е така, ако друг вестник надушеше историята пръв. А и тя знаеше толкова добре, колкото и Рейф, че подобен удар щеше да бъде голяма новина.

Сега им оставаше само да чакат агента от специалния отдел и да се надяват, че всичко ще мине добре с него.

Щеше да им помогне и ако Пиро се окажеше способен да участва в операция под прикритие, без да се паникьоса. Иначе ги очакваха големи проблеми.

Рейф ги закара до Ейнджъл. Не знаеше много за мъжа на задната седалка, освен че беше обвързан с жена, която Сара много харесваше, и че Сара му вярваше безусловно.

Тя не се доверяваше лесно на хората и щом вярваше на него, Рейф щеше да даде най-доброто от себе си, за да направи същото. Нямахме друг избор. Бъдещето на чичо му — на цялото му семейство — зависеше от това.

— Е, Куп, къде си отседнал?

— Надявах се да получа стая при Ейнджъл.

Сара се обърна да погледне приятеля си.

— Стаите ще бъдат заети от Аманда Стивънс и фотографа. Но ако можеш да се настаниш в „Хилтън“, където са отседнали Биф и Тод, може би ще можеш да ги държиш дискретно под око?

— Устройва ме — Куп извади телефона, обади се в хотела и уговори стаята си с управителя. — Готово — каза доволно след края на разговора.

Рейф кимна.

— Добре. Като приключим при Ейнджъл, ще те върна до нас за колата ти и после може да ме следваш до хотела.

— Благодаря — усмихна се Купър.

— Пристигнахме — каза Рейф, паркира на улицата пред къщата и всички слязоха от колата.

Колата на Ник беше на алеята.

Те стигнаха до входната врата, която, както обикновено, беше отключена през деня. Рейф позвъни и им отвори да влязат. Тъкмо щеше да повика Ейнджъл, когато чу силни гласове от кухнята.

Срещна загрижения поглед на Сара.

— Изчакайте тук. Ще им кажа, че имаме гости.

Рейф се насочи към кухнята и влезе, без да почука.

— Хей, да не се опитвате да изплашите всички гости?

Ейнджъл се обърна към него с ръце на кръста и гневен поглед.

— Би ли казал на брат си, че няма нужда повече да стои тук? Биф и Тод се преместиха и единствените гости ще бъдат хората от вестника в Ню Йорк. Не някой, който е бил тук по време на фестивала. В пълна безопасност съм.

Ник погледна Рейф умолително. За негов късмет брат му нямаше друг избор, освен да бъде на негова страна.

— Ейнджъл, Ник трябва да остане при теб.

— Защо?

Рейф бързо премисли и отхвърли един куп причини, които не предполагаха да й каже за връзката на баща й с наркотрафикантите.

Най-накрая се спря на най-достоверната.

— Все още не са хванали хората, които преследват Сара. Това означава, че всичките й близки са в непосредствена опасност. Виж какво се случи с шатрата ти. Не искаш да рискуваш някой да разбие къщата само за да сплаши Сара, а ти да си сама и неподготвена, нали?

Тя понечи да спори, но бързо размисли.

Ник мъдро предпочете да замълчи.

— Добре. Нека тогава да остане — тя се въртна и тръгна по задните стълби към стаята на горния етаж.

— Какво я е изнервило така? — попита Рейф.

Ник простена.

— Първият ни сеанс при семейния консултант е след два часа. Вероятно се притеснява, че ще трябва да говори и да се разкрие. И сега ме ненавижда, че съм я поставил в подобно положение.

— Ами значи бих казал, че напредвате — Рейф потупа брат си по гърба. — Успех!

— Благодаря — каза Ник вяло.

— Да разбирам ли, че новинарите още ги няма?

Той поклати глава.

— Звъннаха на Ейнджъл, че ще пристигнат за вечеря.

— Чудесно. Ами, има един човек от града, с когото исках да те запозная, но мисля, че може да почака.

— Кой?

— Още един от вестника. Съсед на Сара.

Ник сви рамене.

— Каквото и да означава това. Виж, отивам да поверя как е Ейнджъл и да я успокоя преди сеанса.

Рейф кимна.

— Стой близо до нея — предупреди той брат си.

— Разбира се — каза Ник, но Рейф забеляза любопитния му поглед на излизане от кухнята.

Не искаше да навлиза в детайли за бащата на Ейнджъл, виаграта, наркотиците и агента. Дори и да искаше да обясни на брат си, не беше убеден, че Ник ще му повярва.

— Успех при консултанта — пожела му вместо това и тръгна към фойето, където го чакаха Сара и Купър.

— Успех и на теб, с каквото и да си се забъркал — провикна се брат му.

— Благодаря! — защото определено щеше да им трябва целият възможен късмет.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-късно същата нощ Марк Лопес — агент от наркоотдела към дирекцията в Бъфало и член на специалните части в района, пристигна в дома на Рейф. Изглеждаше по-млад и от най-младите ченгета в Ню Йорк. Рейф знаеше, че външният вид е подвеждащ, но се надяваше мъжът да е готов за задачата.

Защото никой не знаеше дали Пиро ще бъде.

През следващите двадесет и четири часа агент Лопес подготви примамката. Той инструктира Пиро да уреди среща на Биф и Тод с неговия *дистрибутор*. Отне известно време, докато Пиро, в неговото ужасено и развълнувано състояние, разбере, че всъщност не трябва да се свързва с доставчика. Агент Лопес щеше да изиграе тази роля.

Операцията беше планирана за един часа. Всичко, което Пиро трябваше да направи, бе да се стегне, да се появи, да се срещне с човека, да направи запознанството и да остави Биф и Тод да престъпят закона.

Рейф и Сара нямаше да участват в основното действие. Щяха да наглеждат ситуацията от паркиран наблизко ван, оборудван със система за наблюдение. Щом парите сменяха собственика си, агент Лопес щеше да арестува Биф и Тод, а с малко късмет те щяха да изпеят шефа на картела си в замяна на някакъв имунитет.

Капанът беше предвиден за по-късно същата вечер. Пиро беше сериозно инструктиран да си държи устата затворена. Трябваше да излъже съпругата си само още веднъж и всичко това щеше най-сетне да приключи.

За нещастие, точно преди удара всички бяха поканени да се съберат в къщата за гости на Ейнджъл. Тя искаше да впечатли гостите от „Дейли Поуст“. А Куп искаше да се присъедини към тях и да изненада Аманда, за да може да наблюдава реакцията ѝ на романтичната постановка между Рейф и Сара. Както и да го погледнеше Рейф, вечерта обещавахе да бъде дълга.

— Как си?

Обърна се рязко от докосването на Сара по рамото си. Седнал на верандата, той бе толкова потънал в мисли, че не я чу да отваря вратата.

— Не исках да те стресна — тя седна до него. — Притеснен ли си?

Той сви рамене.

— Аз работя това, но не и Пиро. Той е крехък.

— И добре обучен. Знае какъв е залогът. Ще се справи — обеща му тя.

— Нали не смяташ, че не иска да го направи? — мисълта не спря да измъчва Рейф цялата предишна нощ.

— Мисля, че всичко ще бъде добре — настоя тя.

Той ценеше увереността ѝ — дори да беше съгласна с него, правеше всичко възможно да го успокои. И наистина му помагаше. Рейф се облегна назад и бавно залюля люлката. Беше му приятно да е с нея и да разговарят за смислени неща.

— Агент Лопес се обади, докато беше навън.

— Какво има? — веднага попита Рейф.

— Първо и двамата сме легално зачислени като подкрепление. Болничните отпадат при екстремни обстоятелства — обясни тя.

Рейф кимна.

— Една грижа по-малко. А и не би трябвало да ни коства много да прикриваме Пиро и Лопес.

— Така е. Дори и аз би трябвало да се справя. — Сара се наведе и потупа коляното си.

Рейф знаеше, че шеговитият ѝ тон прикриваше сериозно опасение, но тя беше права. Тази вечер трябваше да мине рутинно. Той беше достатъчно здрав да се справи.

— Каза първо. Какво друго каза агент Лопес?

— Да. Каза, че е проверил името на канадския доставчик на Пиро при специалните по границата, които се занимават със следене на каналите с Канада. Оказва се, че отдавна го наблюдават. Не искат да им се месим в разследването и ще се справят с него... — тя не продължи.

— Но? — попита Рейф, усетил, че има и друго.

— Но в един момент може да се свържат с Пиро за информация или да разпознае доставчика лично — очите ѝ издаваха колко много

съжбялява за това.

Рейф кимна разбиращо.

— Всяко нещо с времето си. Нека най-напред приключим операцията тази вечер.

Сара кимна.

— Всичко ще е наред.

— Преди това трябва да преживеем и събирането у Ейнджъл.

— Като стана дума, чу ли се с Ник, да разбереш как е минал сеансът при консултанта? — попита тя с надежда.

— С други думи мир ли да очакваме, или военна зона? — попита Рейф иронично. — Ще ми се да знаех. Ник не отговаря на обажданията ми.

— Което означава, че лично ще разберем след... — тя погледна часовника на китката си. — Половин час.

Рейф мълчаливо се помоли и двете събития тази вечер да минат без проблеми.

Когато пристигнаха у Ейнджъл, Рейф откри брат си и го дръпна настрани да поговорят. Може и да беше напрегнат от глупостите на Пиро и грижата за сигурността на Сара, но все още се притесняваше за семейството на брат си. Искаше да разбере как е минал сеансът при терапевта.

— Е? — попита Рейф, когато останаха сами отвън. — Как мина?

— Толкова да не мога да говоря — промърмори Ник. — И въпреки това поех щафетата и за двама ни.

— Знам, че е прекалено рано да питам дали напредвате, но мислиш ли, че се движите в правилната посока?

Ник се опря на стената на къщата.

— Ейнджъл изслуша всичко. Чу ме да казвам, че съпругата ми ми липсва. Чу ме, когато казах, че без да се изправим пред загубата, няма да имаме основа за ново бъдеще. И чу как докторът се съгласи. Следващия път аз ще седя тихо, дори и да ме убива, и ще се надявам, че тя ще последва примера ми — той сви рамене. — Иначе съм направил всичко, което бих могъл.

Рейф кимна.

— Имам вяра. Тя те обича прекалено много, за да захвърли всичко просто ей така.

— Надявам се да си прав, но Ейндж изглежда достатъчно удовлетворена от това, което има сега — той кимна към къщата — причината за тяхната раздяла.

— Тя не иска да те изгуби. Трябва да вярваш.

— И ти ли правиш същото? — попита Ник брат си.

И двамата знаеха, че става въпрос за връзката му със Сара и това дали ще прерасне в нещо повече от кратка лятна авантюра.

Рейф сви рамене.

— Биеш ме. Ние нямаме основата, която имате вие с Ейнджъл — а и Сара не споделяше вярата на Рейф.

— Всеки влиза във връзката с различна история. Въпросът е колко усилено са готови да работят и двамата, за да потръгне.

Рейф поклати глава и се засмя.

— От време на време успяваш да ме изненадаш — призна той на брат си. — Никога не съм те смятал за философ.

— Какво да ти кажа? Раздялата прави странни неща с човек. И за съжаление имам пребогат опит по темата, за да знам, че може да създаде или разруши и най-силната връзка.

С това предупреждение Ник се обърна и влезе в къщата. Рейф остана замислен дали основата, която създадоха със Сара това лято, щеше да бъде достатъчно стабилна за тях, когато задължението във връзката им приключеше.

Ейнджъл беше поканила всички гости във фойето. Още на влизане Сара усети, че цялата къща ухае топло и гостоприемно на ябълков пай и семейство, и това я накара да се усмихне.

Рейф веднага забеляза Ник, извини се и излезе да се види насаме с брат си. Междувременно Сара разговаря с много от гостите. Започна, разбира се, с леля Ви, която не престана да настоява Сара да опита бисквитките ѝ с шоколадови парченца, защото били най-добрите. Дори подробно обясни как ги е приготвяла за Рейф като дете и колко много той ги обича. След като ги опита, Сара откри, че наистина бяха топли, домашни и най-добрите, които беше пробвала.

Единствените роднини в стаята бяха Пиро и Ви, Сара и Рейф. Другите гости явно бяха приятели на Ейнджъл. Очевидно тя още се придържаше към правилото да не празнува по никакви поводи със семейството на Ник.

Сара се усети като част от семейството. Защото наистина се чувстваше така, сякаш мястото ѝ е в Хидън Фолс. Щеше да ѝ бъде трудно да си тръгне от тук. Трудно, но необходимо, защото това не беше родният ѝ град, нито собственото ѝ семейство.

С неприятната реалност в съзнанието си, тя се отправи към малкия плот в дъното на стаята, където Пиро се правеше на барман заради дъщеря си. Поне той имаше задача, която изискваше разговорливост и щеше да държи ръцете и ума му заети, за да няма възможност да се тревожи.

Куп ѝ помахна през стаята и тя отиде при него.

— Как върви? — попита го веднага.

— Хората в града са много мили — констатира той с лека усмивка в ъгълчетата на устните си.

Тя поклати глава и се засмя.

— Знаеш, че не това имам предвид.

— Аманда се изненада, като ме видя, но мисля, че се върза на лъжата с посещението ми при теб.

— Добре. Поне почиваш ли си, докато си тук? — любопитства Сара.

Той сви рамене.

— С целия екшън наоколо, умът ми работи на пълни обороти.

— Това го разбирам. Е, кога ще ме запознаеш с Аманда? — Сара кимна към блондинката с дълга чуплива коса, която говореше с Ейнджъл.

— Веднага щом мога да ви представя заедно с Рейф. И като заговорих за него, къде изчезна той? Защото двамата ми обещахте публична изява на любовта си, забрави ли? — Куп допи остатъка от питието си.

Сара се огледа, но не забеляза Рейф.

— Мисля, че е отвън и говори с брат си. Скоро ще се върне. Междувременно можем да наваксаме. Как е Лекси?

Топла усмивка преобрази цялото лице на Куп при мисълта за жената, която обичаше.

— Заета е да обновява някакъв уебсайт и да следи баба й да си взима редовно лекарствата за кръвно.

Сара се усмихна.

— Ти май наистина харесваш баба й?

Куп кимна.

— Тя е шедъовър и много специална жена.

— А ловът на домове? Как върви?

— Още оглеждаме. Лекси не е свикнала да има собствен дом, понеже винаги отсяда при баба си, когато е в града. Има проблем да реши какво точно иска, но ще се справим.

— Казано от търпелив мъж, влюбен до уши. Наистина се радвам за теб, Куп.

— Благодаря. Ами... ти? С Рейф...

— За мен ли говорите? — попита Рейф и прегърна Сара през рамо. Притегли я плътно до себе си и я обви в топлината на тялото си.

Добре, Куп искаше публична демонстрация на чувства, помисли си Сара. Рейф демонстрираше точно това, а тя се чувстваше страхотно.

— Куп точно питаше дали с теб прекарваме хубаво лято — импровизира тя набързо.

— Прекарваме страхотно лято — Рейф се наведе и я целуна по бузата.

Коленете й се подкосиха и тя стисна ръката му за опора.

— Точно така. Е, кога ще се запознаем с Аманда Стивънс?

— Веднага! — Куп се обърна и махна към репортерката в другия край на стаята.

Аманда се приближи към тях и Сара огледа привлекателната жена с чуплива руса коса и порцеланова кожа.

— Куп! Все още не мога да повярвам, че сме тук по едно и също време.

— Е, понеже сме, бих искал да те запозная с приятелите си — Рейф Манкузо и Сара Риос — представи ги Купър.

— От „Ергенският блог“! — възкликна Аманда. — Толкова е хубаво да ви видя заедно.

— Познавате ни? — учуди се Рейф.

— Разбира се — усмихна се Аманда.

Сара се зачуди дали думите, които така лесно се изплъзнаха от устните на жената, са истина и дали тя е тази, която тайно следеше

всяка тяхна стъпка.

— Как се чувствате като тема на блога? — попита ги Аманда.

Сара почувства как погледът на Куп прогаря дупка в жената пред тях, сякаш така можеше да открие търсените отговори.

— Мога ли да бъда честна? — попита Сара.

Аманда кимна.

— Разбира се. И без това е неофициално. Просто съм любопитна. Знаем, че Куп се оплакваше, когато беше ерген на блога, но със сигурност така откри идеалната си половинка. Така че блогърът има пръст в началото на тази връзка.

— Запознах се с Лекси, защото тя се интересуваше от пръстена, който получих като награда, не защото блогът ни обяви за двойка — изтъкна Куп, точно както правеше в подобни разговори със Сара.

— Подробности — засмя се Аманда. — Но да се върнем на вас двамата. Така и не отговорихте на въпроса ми — тя размаха шеговито пръст към Сара и Рейф.

— Мисля, че бихме предпочели да не ни безпокоят — каза Сара искрено. — Но когато погледна в очите му, съм толкова щастлива, че не ме интересува, дори целият свят да разбере! — възкликна тя и притегли Рейф в спонтанна прегръдка.

През рамото ѝ очите на Куп издаваха смях и безмълвно ѝ благодаряха за добре изиграната роля.

— Нямам какво повече да добавя — допълни Рейф с повече самоконтрол от Сара.

— Колко мило. Не мисля, че има нещо по-хубаво от истинската любов — коментира Аманда.

Сара отново застана спокойно до Рейф и той плъзна ръка в задния джоб на джинсите ѝ, придърпвайки я лекичко към себе си. Жестът му имаше същия ефект, както, ако я беше хванал за дупето. Прилив на възбуда накара тялото ѝ да потръпне и тя за малко не въздъхна от удоволствие.

Някак си успя да се концентрира и се покашля тактично.

— Съгласна съм. Любовта е прекрасна — Сара погледна Рейф с обожание, преди да се обърне отново към Аманда. — Как върви статията ви за къщата на Ейнджъл?

— Мястото е просто очарователно — призна Аманда, искрено впечатлена, а очите ѝ обходиха малката уютна стая, където се бяха

събрали гостите. — Домашната храна е божествена. Наистина мисля, че Ейнджъл е скрито съкровище в Хидън Фолс^[1]. Това е прекрасно заглавие, не мислите ли?

Сара кимна.

— Радвам се, че може да дадете на Ейнджъл признанието и популярността, които заслужава. Невероятен късмет е, че сте намерили това място в блога.

— Нали? — съгласи се Аманда. — О, ето го Стю, моя фотограф. Искам да направи няколко снимки на всички тук в края на деня. Мили и домашни. Радвам се, че се запознахме. — Аманда им помахаша и тръгна след фотографа си.

— Прекрасно представление. Бих ви аплодирал, но това ще привлече вниманието ѝ — каза Куп, очевидно доволен.

— Мислиш ли, че ще е достатъчно да се издаде? — попита Сара. Куп сви рамене.

— Поне е някакво начало.

Рейф беше нетипично мълчалив през цялото време и Сара осъзна, че вниманието му не е насочено към тях, а към Пиро.

— Защо не поговориш с него? — предложи му тя. — Знам, че ще се почувстваш по-добре, а вероятно и на него ще му олекне.

Рейф погледна часовника си.

— И без това е почти време да тръгваме. Ще опитам да го мотивирам в последния момент. Извинете ме — тръгна към възрастния мъж, но се върна и целуна Сара дълго и нежно по устните.

Дълга, дълга целувка — помисли си тя, като обви ръце около врата му и го целуна в отговор, докато той не се дръпна от нея и не тръгна.

— Наистина е влязъл в ролята — засмя се Сара, въпреки мигновената реакция на тялото ѝ и възбудата, която я заля чак до пръстите на краката ѝ.

Куп поклати глава.

— Той не се преструва, Сара. Мъжът е луд по теб.

— А аз няма да обсъждам това тук и сега. Вместо това ми отговори на един въпрос.

Куп се намръщи от грубата смяна на темата.

— Добре. Стреляй.

— Защо красива жена с чудесна кариера би се обърнала към сензационната журналистика? — попита тя за Аманда, вероятния автор на популярната рубрика.

— Защото вярва в любовта, приказните съдби и „заживели щастливо“. Дори и да не е намерила принца за себе си, тя вярва, че е някъде там.

— Очаквам да ми кажеш, че вярва и в единорози и във феята на зъбките — отбеляза Сара с недоверчиво изражение.

— Не можеш да знаеш. Тя си играе на Купидон.

Сара внимателно разгледа жената, която оживено говореше и жестикулираше, обяснявайки нещо на фотографа и Ейнджъл.

— Значи наистина вярва, че прави услуга с този блог?

Куп кимна.

— Мисля, че да.

— Тогава може би решението е просто да ѝ кажем, че не е вярно.

— Хм! — Куп погледна другата жена.

— Ако е рационална, разумна и етична, може и да те послуша.

— Твоят капитан разговаря с главния редактор и получи отказ — напомни ѝ Куп.

— Тогава се обърни към нея като приятел. Използвай уменията си да убеждаваш. Със сигурност си заслужава да опиташ.

От другия край на стаята Рейф даде знак на Сара.

— Време е да вървя — каза тя на Куп.

Потръпна и се зачуди дали някога щеше да е готова за клопката. Никога не беше поемала случай с толкова много лично отношение към него. Искаше да пожелае късмет на Пиро, преди той да започне с ролята си.

И се молеше всичко да мине без засечка.

По-рано същия ден Пиро беше шофирал до „Хилтън“, за да информира трафикантите, че се е свързал и неговият доставчик е нетърпелив да се срещне с тях още същата вечер.

Агент Лопес беше поставил микрофон на Пиро и го беше инструктирал да следва обичайното си поведение до срещата. Пиро се качи сам в колата си, шофира до самия край на пътя, далеч извън града, и паркира под група дървета. Зад него имаше поредица от стари

изоставени тунели, използвани в миналото за преминаване между САЩ и Канада. Преди години щатската полиция беше задействала поредица от взривове, които разрушиха тунелите и ги направиха непроходими. Това прекрати част от нелегалния трафик на наркотици. Пиро беше избрал мястото, защото беше достатъчно отдалечено от града, за да не привлича посетители и вниманието на местната полиция.

По ирония той бе определил мястото на срещата, без да се замисли, че извършва прастаро закононарушение на легендарно място. Всичко, което беше искал, бе да направи приятелите си щастливи в леглото като него. А докъде го доведе това — мислеше си той, докато нервно крачеше и чакаше трафикантите да се появят.

— Успокой се и спри да крачиш. Изнервяш ме — скастри го агентът, който чакаше с него.

— Къде са Рейф и Сара? — попита Пиро и погледът му потърси в тъмнината наоколо.

— Тук сме! — обади се и двамата с приглушени гласове иззад близките храсти. Слушалки в ушите им позволяваха да чуят всичко.

Подкрепление, бяха му обяснили.

— Доволен ли си? — попита агент Лопес. — Сега, както казах, трябва да се успокоиш.

Пиро спря да обикаля.

— Съжалявам, агент Лопес. Просто съм нервен.

Мъжът постави ръка на рамото на Пиро.

— Помни какво ти казах. Спри да ме наричаш агент Лопес и се дръж нормално или планът няма да проработи — прошепна му агентът.

Звукът от гуми по неравния път оповести пристигането на Биф и Тод.

— О, божичко. Те са тук. О, боже мой — стомахът на Пиро изкъркори. Догади му се. — Ще повърна — промърмори той.

— Стегни се! — нареди му агент Лопес. — Ето ги, идват. Дръж се нормално, представи ни, а аз ще се справя с останалото.

— Казваш го, сякаш е толкова лесно — просъска Пиро.

Агентът нямаше време за отговор.

Биф и Тод застанаха пред тях с куфарче в ръка. Ако Пиро не ги познаваше, би ги помислил за двама колежани на път за училище. За

съжаление ги познаваше. Те бяха наркотрафиканти и подпалвачи, а той щеше да ги прецака.

Пиро знаеше, че от него се очаква да запознае страните. Вместо това той се наведе и повърна обилно върху скъпите кожени обувки на Биф.

Или пък бяха на Тод.

---

[1] Игра на думи: Hidden Falls — англ. Скритите водопади; hidden gem — англ. скрито съкровище. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сара и Рейф клечаха в храстите с извадени пистолети. За всеки случай. Слушалките в ушите им позволяваха да чуят разговора на няколко стъпки пред тях и доколкото Сара можеше да определи, Пиро току-що беше повърнал.

— О, обувките ми! Човече, какво ти става? — извика Тод.

— Отврат — коментира Биф.

Сара разпознаваше гласовете им.

— Съжалявам. Просто съм нервен — обясни Пиро.

Рейф погледна Сара и се намръщи.

Тя постави пръст на устните му, за да го накара да мълчи.

— Хайде да приключваме тогава — промърмори Тод.

— Това е, А... Лопес — Пиро бързо избегна грешката си.

Сара въздъхна облекчено.

— Аз съм Биф, а онзи с повърнатото върху обувките е Тод.

— А. Лопес.

— Какво е станало? Родителите ти не са измислили първо име?
— присмя се Биф.

— Името ми ти е забавно? А твоето откъде е, Биф^[1]? Май си бил непослушен като малък? — отвърна агент Лопес, без да му трепне око.

Измъкна се брилянтно. Сара потисна смеха си. По очите на Рейф си личеше, че той също е развеселен.

Насочиха погледите и оръжията си отново към престъпниците.

— Пиро каза, че можеш да ни уредиш със стока? — попита Биф.

Трябваше да кажат нещо по-конкретно на Лопес, а той не можеше да заговори за наркотици или да направи нещо, което да ги усъмни.

— Зависи какво искате.

— Окси^[2] за начало. Ако качеството е добро, ще започнем с него.
Имаш ли в себе си? — попита Биф.

Лопес носеше хапчетата в кафяв книжен плик и Сара чу шумоленето на хартия.

— Изглежда ми добре — каза Тод.

— Колко? — попита Биф.

— Четирийсет и пет хиляди за сто хапчета — отново последва шумолене на хартия.

— Дреболия. Ако шефът хареса качеството, смятаме да използваме неговите камиони за транспорт на мнооого повече за Ню Йорк — похвали се Тод и посочи към Пиро. — Ще се справиш ли с поръчките? — попита той Лопес.

— Разбира се.

Сара отново чу шумолене на хартия.

— Къде тръгна с това? — попита Биф.

— Помислих, че казахте, че не е достатъчно — отвърна Лопес.

— Става за начало. Ще го вземем, шефът ни ще го пробва и ще се свържем с теб за още. Ето.

Сара предположи, че Тод дава парите на агент Лопес. Шумоленето на хартия ѝ подсказа, че Биф е взел хапчетата.

— Никой да не мърда!

Сара и Рейф скочиха по команда и обградиха двамата мъже.

Коляното на Сара изпука зловещо, но тя остана изправена, с насочен пистолет към Биф и Тод.

Пиро отдавна вече лежеше на земята и плачеше от облекчение.

Докато Лопес четеше правата на Биф и Тод, Сара и Рейф им поставиха белезниците.

Всичко приключи толкова бързо, колкото беше започнало. Успешна операция от начало до край, с изключение на болезнената сигурност, че Сара нямаше да издържи нечовешките тестове за връщане на активна служба в нюйоркската полиция.

След края на операцията Куп получи обещаното интервю и позволение да напише историята, след като агент Лопес провереше информацията от Пиро, за да е сигурен, че случаят няма да пострада от преувеличенията на възрастния мъж.

Рейф и Сара най-сетне се върнаха вкъщи.

— Не знам за теб, но аз съм изтощен — промърмори Рейф.

— Изцедена съм — Сара се свлече на канапето и вдигна крак на облегалката.

Рейф я погледна загрижено, отиде в кухнята и се върна с богат набор от медикаменти, които остави на масата. — Нападай.

С прекрасна усмивка Сара се примъкна по-близо до масичката и направи място на Рейф да седне до нея.

— Заповядай — подаде ѝ той най-напред ибупрофена за болката и очевидния оток. Тя ги прие с благодарност.

— Благодаря — каза и преглътна хапчетата с чаша вода.

— Няма за какво. А сега лед — той вдигна пакета от масата. — Искаш ли да ти помогна?

Тя кимна.

Рейф постави леда на коляното ѝ и го уви добре, за да покрие възможно най-голяма част от отока. Постара се да бъде внимателен и да не притиска много и без друго натъртеното място.

Сара направи гримаса и трепна още при първото докосване.

— Студ или болка? — попита я.

— И двете.

Чувстваше нейната болка право в сърцето си. Знаеше, че Сара е силна и може да се справи с физическото неудобство и лекарствата, без да протестира. Но душевната болка беше в пъти по-силна и той виждаше как я разяждаше отвътре ден след ден. Още повече сега, когато тя нагледно беше видяла колко е трудна работата на терен, особено в Манхатън, където физическите изисквания да се върне на работа можеха да се окажат повече от това, което коляното ѝ можеше да понесе.

Но Рейф бе достатъчно умен да не споменава това сега. Седна тихо до нея и изчака двадесет минути, докато ледът се разтопи. После стана, подаде ѝ ръка и я поведе към спалнята. Когато легнаха, тя се сгуши в него спокойна и заспа веднага.

Очевидно се чувстваше защитена с него. Вярваше му, когато беше слаба. Ако я притиснеше, щеше да му признае, че го обича по свой си начин. Това щеше да му бъде напълно достатъчно, ако не очакваше постоянно края, който Сара смяташе за неизбежен.

Рейф се събуди освежен. Беше прекарал по-голямата част от нощта в дълбок сън с ръце, обвити около Сара. Не мислеше, че изобщо бе помръднал. И понеже тя още спеше дълбоко, той стана и отиде в кухнята. Свари кафе и изпи първата си чаша за деня. Опита се да прегледа вестника, но телефонът иззвъня. Роднините искаха да говорят с него за участието на Пиро в операцията предната нощ и представата, която имаха за събитието, озадачи дори Рейф.

За една нощ Пиро се беше превърнал в герой и легенда в собственото си съзнание. Очевидно беше казал на семейството, че от самото начало е бил информатор на полицията под прикритие, за да помогне за залавянето на големи трафиканти от Ню Йорк. А тъй като агент Лопес беше напуснал града заедно със задържаните Биф и Тод, нямаше кой да оспорва историята му поне до публикацията на Купър в „Дейли Поуст“.

Освен Сара и Рейф. Но те не говореха по въпроса.

Ако Пиро искаше да е герой в светлината на прожекторите, кой беше Рейф да му краде славата? Особено щом обеща от сега нататък да взема виаграта си законно и никога повече да не снабдява приятелите си. Обади се и агент Лопес, за да съобщи, че Биф и Тод се бяха паникьосали и разприказвали още в ареста, с надеждата да намалят присъдите си.

След края на аферата с наркотиците и нормализирането на брака на леля му, едничката останала грижа на Рейф беше постоянната заплаха за сигурността на Сара. Но дори и капитанът изглеждаше убеден, че Джон Морли искаше само да я изплаши, за да не свидетелства, а не и да я нарани и да добави още едно убийство към списъка с обвиненията.

Рейф обаче не смяташе да рискува. Възнамеряваше да стои неотлъчно до Сара, което междувременно се вписваше и в плановете на Куп. С публичната им проява на чувства при Ейнджъл миналата вечер, сутрешната публикация на блога потвърждаваше предчувствието на Купър. Защото само присъствал на събитието човек можеше да опише с такива подробности вечерта на Рейф и Сара преди операцията.

„ДЕЙЛИ ПОУСТ“

Любовта разцъфтява в малкия провинциален град Хидън Фолс. Откритието на блога — полицай Рейф Манкузо, се възстановява от раните си благодарение на нежните грижи на своята колежка — полицай Сара Риос. На малко интимно събиране двойката можеше да бъде видяна потънала в обятията си. Дори изглежда, че полицай Манкузо обича да пощипва, когато мисли, че никой не го гледа! Хубаво е, че блогът има шпиони навсякъде. Верен читател ни изпрати следващата снимка. Дами, сърцето на този ерген е заето. Не след дълго сексапилният ни герой ще зададе въпроса и ще се оттегли от пазара. Останете на линия...

Под текста блогът беше публикувал и снимка на ръката на Рейф в задния джоб на Сара.

Той простена и захвърли вестника.

— Какво се случи с концепцията за лично пространство? — промърмори Рейф.

— Куп ни помоли да разиграем сценката — напомни му Сара, която се присъедини към него на кухненската маса. — Искаш ли да ти долея? — посочи чашата му с каната кафе в ръката си.

— Благодаря — кимна той.

Сара напълни чашата му и седна със своята.

— Значи Куп е бил прав? Аманда стои зад „Ергенският блог“.

— Освен ако някой от партито не ни е издал. Видях единствено, че фотографът ѝ прави снимки.

Сара отпи дълга глътка кафе, преди да отговори.

— Изглежда доста необмислено за някой, който иска да запази анонимност, ако питаш мен.

Рейф не можеше да направи друго, освен да я зяпа. Тя беше тук и той беше благодарен. И въпреки че се чудеше колко дълго може да продължи *това*, знаеше, че няма контрол над отговора и отказваше да разсъждава за края. Беше по-добре да се наслаждава на настоящия момент. Докато още го имаше.

— Съгласен съм с теб. Необмислено е. Но може би Аманда предполага, че никога няма да попитаме кой ѝ е разказал. Може да е бил всеки с мобилен телефон вчера — каза той, като се опитваше да се постави на мястото на анонимния автор.

— А може и да не я интересува, че Куп ще се досети за нея, защото и той работи за същия вестник — предположи Сара.

— Възможно е. Как е коляното ти? — попита той, като премести поглед към крака ѝ. Тази сутрин беше с шината.

— Не се предавам.

Той кимна и смени темата.

— Е, какви са задачите за днес? — погледна към слънцето, което грееше през кухненския прозорец. — Какво ще кажеш да излезем с лодката?

Бавна усмивка се разля по устните ѝ.

— Можем ли да повторим това, което правихме предния път? — попита тя с палава усмивка.

— Със сигурност можем — все още имаше цветни сънища как я люби на грубото дърво. Дънките му се изпънаха при спомена.

Той стана от мястото си, взе чашите, изплакна ги и ги остави на плота да съхнат.

После се приближи към Сара и я прегърна.

— Споменавал ли съм колко се радвам, че дойде да се скриеш тук? — Зарови лице в шията ѝ и вдиша сладкия аромат на кожата ѝ.

— Не мисля, че си споменавал — промърмори тя.

— Добре, значи ти казвам сега — а на лодката, под слънчевите лъчи, щеше да ѝ покаже точно колко много се радваше.

Отново и отново.

Сара започваше да мрази телефона. Откакто беше в Хидън Фолс, той бе източник единствено на лоши новини за нея. Днешният ден не беше по-различен. Тъкмо бяха опаковали провизии за лодката и мобилният на Рейф зазвъня.

Двамата се спогледаха продължително, преди той най-сетне да се предаде и да види кой се обажда. Отговори на позвъняването неохотно.

— Здравей, капитане, какво става?

Сара застана до Рейф, докато той слушаше началника им.

— Аха. Да. Разбирам. Ще ѝ предам. — Рейф приключи разговора и се обърна към нея. — Морли вдига шум от килията в затвора как

адвокатът му работи върху изслушване за освобождаване под гаранция.

Сара направи недоволна гримаса.

— И? Никой нормален съдия няма да пусне този мъж под гаранция.

— Окръжният прокурор иска да е сигурен и затова попълва документи за изслушване на обвиненията по ускорената процедура. Ако Морли иска да избегне процес със заседатели, ти може би ще се прибереш по-рано, отколкото си мислехме.

Сърцето на Сара се сви. Не беше готова да напусне това място точно сега.

Или да изостави Рейф.

С въздишка пъкна ръце в джобовете на дънковите си панталонки.

— Кога?

— Ще те уведомят веднага, щом знаят. Но капитанът ме помоли да ти предам, че ще ти уреди полицейски транспорт до и от съдебната зала.

Сара показва досада.

— Стига де. Току-що ме нарече неочакван свидетел. Морли няма да знае кога да ме очаква.

— Превантивните мерки няма да навредят — напомни ѝ Рейф.

— Добре, ескортът е добра идея — но Сара не искаше да се замисля върху нещо, което още не се беше случило. — Сега може ли да тръгваме, преди още някой да е звъннал и да ни е съсипал настроението? — тя пое чантата със сандвичите.

Той взе хладилната чанта, заредена със сода, вода и лед.

Слънцето и успокояващото люлеене на лодката я очакваха. А също и времето насаме с Рейф, в което можеха да правят каквото си искат под лъчите на следобедното слънце.

— Ще те надбягам до колата — предизвика го тя. Измъкна се покрай него и хвана дръжката на вратата.

Отвори и налетя право на Куп, който тъкмо се канеше да натисне звънеца.

— Нееее! — проплака Сара и видя как разходката с лодка отплава пред очите ѝ.

— Мил поздрав. — Куп видя багажа в ръцете им. — Прекъсвам нещо, нали?

— Да! — отвърна Сара.

— Важно ли е? — попита Рейф.

— За нещастие, да — Куп изглеждаше смутен, но непоколебим.

Сара простена.

Рейф я погледна също толкова разочаровано.

— Няма проблем. Можем да излезем с лодката и по-късно.

Влизай — Рейф покани Купър с повече гостоприемство, отколкото тя можеше да демонстрира в момента.

Но Сара знаеше, че Куп е в градчето само за кратко и явно беше важно, за да дойде лично при тях.

— Какво става? — попита го Рейф.

— Мислех си за нещо, което Сара каза вчера. Ако Аманда наистина вярва, че върши нещо добро с блага си, може би ще спре, ако открие, че не е така.

— Какво не е наред? Не можеш да си сигурен, че тя е източникът на днешната публикация — възрази Сара.

Куп се намръщи.

— До голяма степен. Сигурен съм, че осъзнахте същото нещо, когато прочетохте поста тази сутрин.

Сара кимна.

— Точно това обсъдихме по-рано. Всеки от приятелите на Ейнджъл може да е забелязал как Рейф пъхва ръка в джоба на панталона ми.

— А снимката? Може да е бил всеки с добър мобилен телефон, включително фотографът — допълни Рейф.

— Именно. Но аз все още вярвам, че тя е блогърът. Искам тримата с вас да се обърнем към доброто в нея, за да спре да следи всяко ваше движение, защото ви поставя в опасност — обясни Куп. — Познавам Аманда и вярвам, че можем да я убедим.

Рейф поклати глава.

— Не е толкова...

Куп вдигна ръка и го прекъсна по средата на изречението.

— Преди да ме наречеш идеалист и наивник, Сара знае, че не съм нито едно от двете. Просто не искам да губя време в игрички, когато истината може да защити Сара по-бързо.

Рейф наклони глава.

— Това е най-умното нещо, което чух досега.

— Освен това искам да прочетете статията ми, преди да я публикувам, да кажете дали сте съгласни как съм описал случая на Пиро.

Рейф повдигна вежда учудено.

— А може и да се окаже, че не съм те преценил правилно.

Куп сви рамене.

— Никога не съм давал на някого да преглежда материалите ми предварително. Смятай го като услуга за приятел — той намигна на Сара.

Тя се почувства виновна, че се ядоса от неочакваното му появяване по-рано.

— Благодаря, Куп.

— Няма проблем. Просто ми дай мейла на Рейф. А сега мога ли да ви откъсна, за да говорим с Аманда, преди да напусне градчето? — попита ги той.

Рейф кимна.

— Няма друг момент като настоящия.

Куп тръгна към вратата.

Рейф хвана Сара за ръката и тя се обърна към него.

— Следващият път? — попита я той тихо.

Тя не може да сдържи усмивката си.

— Няма да пропусна за нищо на света.

Сара вярваше, че трябва да се наслаждава на добрите моменти, защото никога не знаеше колко дълго ще продължат.

Сара, Рейф и Купър настигнаха Аманда пред къщата за гости на Ейнджъл, където тя тъкмо се качваше в колата си за пътуването обратно. Рейф и Сара изчакаха, докато Купър я помоли да остане поне за един последен разговор.

От кимването ѝ Сара предположи, че се е съгласила.

Куп им помахаше и те се присъединиха към него и Аманда до колата ѝ.

— Куп каза, че всички искате да поговорим? — попита Аманда объркано.

Сара кимна.

— Ако нямаш против да отложиш прибирането си за малко.

Аманда сви рамене.

— Не бързам.

— Тогава защо не влезем обратно вътре? Сигурен съм, че Ейнджъл няма да има против да използваме гостната ѝ — предложи Рейф и посочи към къщата.

Аманда тръгна по пътеката, а опашката на гърба ѝ подскачаше, сякаш бе малко дете, а не уважаван журналист с истинска власт в света на словото.

Когато се настаниха вътре, Аманда заговори първа.

— Е, къде е пожарът? Какъв е спешният случай и защо всички искате да говорите с мен?

Гостната на Ейнджъл беше топло, гостоприемно място и Сара се надяваше това да повлияе на Аманда. От друга страна, предвид факта, че журналистката беше отказала да прекрати публикациите си при директната молба на капитан Ходжис, тя недоумяваше защо би се съгласила сега.

— Искаме да говорим с теб за рубриката „Ергенският блог“ — каза Куп на Аманда.

Сара напрегнато следеше и изучаваше реакциите ѝ.

Аманда срещна погледа на Куп.

— Не разбирам. Искате да говоря със Стан за блога ли? — попита тя.

— Това е главният ни редактор — обясни Куп. — И не, не със Стан искаме да говорим за блога, а с теб.

— Добре... — нещо, подобно на искрено объркване се прокрадна по лицето на Аманда.

— Искаме да спреш да пишеш за нас — намеси се Сара нетърпеливо.

— Но в това няма смисъл. Ако искате да не споменавам Рейф и Сара в статията за къщата на гости на Ейнджъл, няма за какво да се притеснявате. Но Куп, ти знаеш, че нямам нищо общо с блога — тя нервно бутна кичур коса зад ухото си.

Нервно, защото лъжеше? Или защото наистина беше обърквана? Сара не можеше да прецени.

— Всъщност не знам такова нещо — каза Купър. — Знаем със сигурност, че блогърът е анонимен за всички, освен за Стан. Инстинктът ми ми казва, че си ти.

Очите на Аманда се отвориха широко.

— Това е нелепо. Аз съм редактор! — навиваше дълъг кичур коса около един от пръстите на ръката си.

Куп поклати глава.

— Можеш да бъдеш и блогърът. Блогърът, който научи от Ейнджъл местоположението на Сара, и редакторът, който реши да направи статия за прекрасните летни бягства и случайно избра Ейнджъл.

— Звучи доста нагласено — коментира Аманда. Единият ѝ крак се люлееше неспокойно напред-назад върху другия.

Сара въздъхна. Трябваше да я помолят по-директно. Може би ако Сара направеше ситуацията по-лична, Аманда щеше да признае ролята си и щеше да прекрати публикациите за тях в блога.

Наведе се напред в креслото си.

— Виж, шефът ми вече те е помолил да спреш да пишеш в блога къде и какво правим, защото застрашаваш безопасността ми, но ти си отказала. Куп си помисли, че ако се срещнем лично, може и да размислиш.

Почуда и недоверие преминаха по лицето ѝ.

— Никой не ме е молил да спра. Никой не е споменавал нищо за нечия безопасност. Не разбирам — каза тя с треперещ глас.

Сара срещна погледа на Купър. Това беше най-близкото до признание, което можеха да получат.

Той стана и се приближи до Аманда.

— Стан не ти ли каза, че се е обаждал капитан Ходжис от нюйоркската полиция?

Тя поклати глава.

Рейф изръмжа тихо.

— Кучи син! — изстреля Куп. — Това копеле е било съгласно да рискува живота на Сара, докато вестникът му изкарва пари от това.

Погледът на Аманда се присви и прескочи от Сара към Рейф и обратно към Купър.

— Какво, имаш предвид? Какво точно се случва?

— Следиш ли новините за делото Морли? — попита я Сара.

— Извън твърденията, че е убил съпругата си? Не съвсем. — Аманда се изчерви заради неосведомеността си. — Не следя особено сериозните новини.

— Предпочита модата — обясни Куп деликатно.

Очевидно сега, когато разбра, че Аманда не е отказала умишлено да помогне, Куп ѝ беше простил. Сара разбираше защо. Искаше само да накара Аманда да проумее ситуацията.

Тя обясни подробностите около делото Морли и как публикациите в блога са информирали хората му за действията и местонахождението ѝ.

— Апартаментът ми е бил разбит и получих директни заплахи да не се прибирам да свидетелствам.

Аманда разпери широко ръце.

— Толкова съжалявам. Нямах представа — пое си дълбоко въздух. — Веднага ще спра да публикувам информация за вас.

Рейф стана от мястото си.

— Това е добро начало, но се надявах, че ще се съ согласиш да направиш повече — той пое контрола над ситуацията и Сара не можеше да откъсне очи от него.

— Като например? — попита Аманда.

— Да. Като например? — Сара нямаше никаква представа какво си е наумил Рейф, но беше нетърпелива да чуе.

— Скоро Сара ще трябва да се върне в Ню Йорк да свидетелства. Когато го направи, искам от теб една последна публикация за нас.

Кажи на света, че не само сме се сгодили, но и сме заминали да се оженим в Бермуда. Изпрати ги в погрешна посока, за да може Сара безопасно да се върне в Ню Йорк.

— Гениално — възхити се Сара на идеята му.

Куп кимна.

— Впечатлен съм.

И тримата погледнаха Аманда в очакване на отговор.

Жената стана и закрачи из малката стая.

— Ужасена съм, че Стан не ми каза, че полицията се е обадила и е искала да престана.

— Добре дошла в клуба — промърмори Куп.

Сара познаваше приятеля си и знаеше, че решението му да напусне вестника възможно най-скоро е вече напълно категорично.

Аманда се обърна към тях.

— Разбира се, че ще го направя. Дължа ви поне това. Ще ми кажете кога и ще съм готова да пусна публикацията — обеща тя.

— А междувременно? — любопитства Сара.

— Ще приключа с ергена, който в момента представяме. Пускам историята ви, когато сте готови... и обявявам, че е последна. Не мога да работя за човек без морални задръжки.

Сара беше удовлетворена. Имаха сделка. Имаха план. Когато настъпеше моментът, тя щеше да може да се прибере по-спокойна у дома.

---

[1] Biff — англ. силен удар, плесница. — Б.пр. ↑

[2] Съкратено от окситоцин — най-продаваният легален обезболяващ наркотик в САЩ. Продава се само с рецепта. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На връщане от Ейнджъл Рейф се отби в дома на Пиро и Вивиан, за да провери как е чичо му. Сара се възхищаваше на предаността му към семейството. Дори си беше позволила да предположи, че той се чувства по-малко задушаван и притискан от близките си, отколкото в миналото. Обичаше да се оплаква от тяхната натрапчивост, но в сърцето си обожаваше всеки от тях. Когато днес осъзна колко изумително беше случилото се предишната вечер, той поиска да се увери лично, че Пиро се справя добре и е оправил отношенията вкъщи.

Колите им бяха на алеята. Когато никой не отговори на позвъняването, Рейф хвана ръката на Сара и по тялото ѝ премина почти електрическа вълна. Като се наслаждаваше на идеята, че са двойка, тя го остави да я поведе към задния двор, където Ви и Пиро бяха организирали събиране. Родителите на Рейф също бяха там, заедно с приятели и съседи на семейството.

— Имаме почивен ден, за който не знам? — попита Рейф, като огледа тълпата.

— Дадох на всички почивен ден в чест на героизма на Пиро — обясни баща му с бутилка бира в ръка.

Рейф поклати глава и се засмя.

— Тогава подай питие насам и да вдигнем тост за Пиро, нашия герой.

Сара се ухили. С Рейф се бяха съгласили да не развалят версията на чичо му за случилото се. Очевидно и те щяха да празнуват. Сара беше щастлива да се присъедини към тържеството. Особено сега, когато прибирането ѝ в Ню Йорк беше надвиснало застрашително в мислите ѝ, беше особено мило да прекара още малко време с голямото семейство на Рейф. Твърде скоро щеше да си бъде у дома, сама.

Както ѝ харесваше.

Нали?

— Рейф, може ли? — Пиро се приближи и дръпна Рейф настрана.

— Веднага се връщам — обеща той на Сара.

Тя кимна:

— Ще се оправя.

— Не, не. Ела и ти. Ти си част от това — каза Пиро, намести козирката на бейзболната си шапка и ги дръпна в далечния край на двора.

— Радвам се, че дойдохте. Имам нещо за вас.

— Дойдохме да те проверим — каза Рейф. — Радвам се да видя, че си заобиколен от семейството и се справяш добре. Миналата нощ беше тежка.

— Относно миналата нощ... — Пиро свали шапката си и погледна Рейф в очите, — знам, че малко разкрасявам историята.

— Ни най-малко — усмихна се Сара.

Рейф я погледна с благодарност.

— Какво друго бих могъл да направя? Да кажа на съпругата си, че бях ужасно изплашен и повърнах вечерята ѝ върху онези обувки от животинска кожа? — попита Пиро с лице, изчервено от неудобството.

Рейф поклати глава.

— Това е нашата тайна, обещавам. Искаш ли да чуеш и друга тайна?

Пиро повдигна вежди въпросително.

— Първия път, когато застрелях човек, се подмокрих.

— Наистина ли? — попита Пиро недоверчиво.

Рейф наклони глава.

— Да се връщаме да празнуваме, а?

Пиро кимна.

— Добре, но първо — ето — той бръкна в джоба си и извади шепа сини хапчета. — Последният ми нелегален запас. Записах си час при доктора за понеделник. Вече ще ги вземам от него.

Рейф постави ръка на рамото на Пиро.

— Това е мъдро решение.

— По-мъдро от тези, които вземах досега. И исках да знаете, че вече го осъзнавам. Благодарен съм и на двама ви, че ме измъкнахте от кашата, която бях забъркал, и исках да ви дам последните. — Пиро сви дланта на Рейф около таблетките.

— Ти си смел мъж, Пиро де Виторио — каза Сара. — За мен е чест, че те познавам.

— Чувствам същото към теб, Сара Риос.

Рейф постави по една ръка на раменете им и ги поведе обратно към празненството, където Пиро се присъедини към съпругата си. Рейф се обърна към Сара.

— Имаш ли къде да ги сложиш, докато се отърва от тях?

Сара подаде ръка, той изсипа таблетките върху дланта и тя ги пусна в джоба на панталонките си.

Остатъкът от следобеда и вечерта прекараха в разговори с гостите на Пиро и Вивиан и накрая останаха за барбекюто. Сара прекара много време с Мариана и с удоволствие слушаше историите за детството на Рейф.

За изненада на всички Ник пристигна заедно с Ейнджъл и двамата изглеждаха в добро настроение. Въпреки обичайния си песимизъм за връзките, Сара все още таеше надежда за тях двамата.

Бирата и виното се лееха в изобилие и до края на вечерта тя беше леко замаяна.

Рейф я придърпа към себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Готова ли си да вървим?

Всички мисли за празненството и гостите отлетяха в замяна на идеята да се наслаждава на Рейф и малкото време, което им оставаше заедно.

Сара се гушна в него и леко докосна с устни шията му.

— Води ме.

Сбогуваха се с гостите, което както обикновено отне повече от необходимото. Най-накрая той вплете пръсти в нейните и я дръпна.

— Хайде да се прибираме у дома.

През нея премина силен прилив на желание — не само за Рейф, но и за думата, която беше произнесъл, и за неуловимото чувство на принадлежност, което така и не можеше да постигне.

Рейф прекара следващите няколко дни сякаш бяха последни в живота му. Храна, сън, плуване и любов със Сара — и в постоянно очакване на позвъняването, което щеше да я изпрати обратно вкъщи. Но докато дните минаваха без вести от Ню Йорк, той спря да мисли за него и започна да живее с илюзията, че това може да продължи вечно.

Рано един следобед той се прибра у дома след няколко доставки за семейния бизнес и завари Сара седнала на дивана, покрила краката си с любимото му одеяло, с голяма кутия от любимия ѝ сладолед в

скута. Даваха шоуто „Джеопарди“ и тя отговаряше на въпросите между големи лъжици от сладоледа „Бен и Джери“ с вкус на шоколадов фъдж.

Той заключи вратата след себе си, хвърли ключовете върху шкафа и влезе в стаята.

— Има ли достатъчно за споделяне, или да си взема свой?

Погледът ѝ премина между него и любимата ѝ храна.

— Може да го споделим — съгласи се неохотно.

Той пренебрегна очевидното ѝ нежелание да сподели кутията със сладолед. Ухили се и за секунда се озова до нея на дивана.

— Е? — попита той и подаде ръка за лъжицата.

Сара се нацупи очарователно, докато загреба с малка лъжичка сладолед, но не му я подаде. Задържа я и го подкани с поглед. Той отвори уста и я остави да го нахрани. После тя продължи да похапва от кутията.

— Това ли беше? Само това ли ще получа?

Тя наклони глава на една страна.

— Наистина ли искаш да застанеш между мен и шоколадовия ми фъдж?

— Наистина ли искаш да ме накараш да ти се моля?

— Хубаво е да се молиш — очите ѝ проблеснаха пакостливо.

— Да си взема каквото искам, е много по-хубаво.

Сара повдигна вежди въпросително.

Рейф дръпна кутията от ръцете ѝ, постави я на масата и се притисна в нея, за да я целуне. Бавно очерта с език контура на устните ѝ, докато тя не ги разтвори и не пое езика му със своя.

Нетърпението му беше осезаемо, желанието нарастваше, докато страстната целувка продължаваше безкрайно, концентрирала в себе си стремежа му да я съблазни. Сара се изви под него и простена тихо от удоволствие. После обви ръцете си около него и се отдаде изцяло на целувката, споделяйки с него пълния вкус на любимия си сладолед, заедно с нежни ухапвания.

Тя не бързаше да прекъсва играта им и той започна да се наслаждава на момента. Задълбочи целувката и притисна тялото си в нейното. Плъзна бедра между нейните и скоро ерекцията в панталона му пулсираше чувствено от допира на нежното ѝ женствено тяло.

Той преплете език с нейния и започна полека да движи своя напред-назад, имитирайки ритъма на интимен сексуален акт, докато телата им не се раздвижиха в синхрон със същото темпо. Бедрата му се извиваха в кръгове, притискайки се все по-силно в нея, докато тя не започна да се задъхва и да стене под него. Рейф не знаеше как ще се сдържи, но със сигурност щеше да опита и продължи по-силно и по-бързо да тласка бедрата си към нейните, за да ѝ даде удоволствието, което тя жадно търсеше.

По-силно, по-бързо, по-силно, по-бързо. Той стисна зъби и се удържа, когато тя затрепери и извика с прилива на оргазма. Цялото ѝ тяло се изви под неговото и се отпусна отмаляло на дивана.

Сара посегна и започна да разкопчава дънките му. Рейф последва примера ѝ. Свали дрехите си, тя направи същото. И после отново беше върху нея, ръцете му се вплетоха в косата ѝ в същия момент, в който проникна в нея грубо и силно и еректираният му член се плъзна между горещите ѝ влажни гънки.

Тя изви гръб, сви колене и го пое целия дълбоко в себе си. Мислеше, че ще свърши в същия миг.

Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му и той се отдръпна леко само за да проникне по-силно.

— Рейф!

Тя извика името му със смесица от удоволствие и болка и той разбра. Не знаеше дали ще издържи, но определено не можеше да спре. Силно и бързо, силно и бързо. През цялото време накъсаното ѝ дишане звучеше като музика в ушите му.

Силно и бързо, вътре — вън. Тя ахна, а дишането ѝ още се ускори.

Рейф не можеше да издържи и секунда, но трябваше да я доведе до края.

Силно и бързо, вътре — вън.

— Свърши с мен — прошепна той едва, задъхан, преди силният оргазъм да разтърси тялото и душата му. Цялото му тяло трепереше от удоволствието, отново и отново, заедно с „Обичам те“ — думи, които никога не смяташе да изрича, но не можа да контролира.

Сара лежеше будна в прегръдката на Рейф на дивана. Той беше заспал дълбоко, сгушен в тялото ѝ. Не мръдна дори мускулче, когато телефонът позвъня, нито се намести удобно, след като Сара се освободи от ръцете му. Тя пропусна обаждането и остави секретарят да се включи, но съобщението, оставено от капитана, не можеше да бъде по-ясно:

„Прибери се утре. Делото е вдругиден.“

Нито минутка по-рано, помисли си Сара.

Всъщност заповедта дойде твърде късно. Твърде късно, за да ги предпази от неизбежното разочарование, което ги очакваше рано или късно. Но имаше как да го направи по-лесно.

Сара остави съобщението на секретаря за Рейф. После си взе бърз душ, нахвърли нещата си в куфара и след час беше готова да тръгне.

Знаеше от Куп, че фалшивата история на Аманда за сватбата им с Рейф е готова за публикуване и ще бъде изпратена само с едно натискане на бутон. Щеше да му звънне от колата и да му каже, че е време. Историята щеше да се разпространи в интернет за секунди. „Дейли Поуст“ щеше да я публикува във вечерното си издание. Морли и хората му щяха да решат, че Сара е напуснала страната, вместо да свидетелства, и никой нямаше да я очаква в Ню Йорк.

Готова да тръгне, Сара спря при дивана, където Рейф спеше. Взе плетеното одеяло от облегалката и го зави. После коленичи до него. Кичур коса беше паднал върху лицето му и му придаваше момчешкия вид, който тя не беше свикнала да свързва с него. Правеше го да изглежда по-уязвим, отколкото го познаваше. Последното нещо, което някога искаше да направи, бе да го нарани, и тя вярваше, че да си тръгне, без да са принудени отново да сблъскат различните си гледни точки, беше по-добре и за двамата.

Но това не ѝ помагаше да притъпи болката в сърцето си, защото *тя също го обичаше.*

Иронията не ѝ убягна. Тя, голямото лошо ченге, което не се страхуваше от нищо, освен да повярва в любовта и щастливото съвместно бъдеще.

Целуна го по бузата и стана. Призля й, грабна куфара и тръгна към вратата.

Не му остави бележка. Не знаеше какво да напише, а съобщението на секретаря обясняваше всичко.

Ник току-що си беше тръгнал от втория им сеанс при семейния консултант. Пореден сеанс, в който той говореше, а Ейнджъл мълчеше.

Писна му.

Беше направил това, което очакваха от него брат му и семейството му. Разкри как се чувства пред съпругата си. Подаде ръка и се опита да разбере, дори да приеме нуждата на Ейнджъл от собствен бизнес. И всичко това преди тя да направи дори крачка към него.

Приключи с опитите. Ако тя искаше да оправят брака си, трябваше да отиде при него.

Рейф се разбуди и осъзна, че е заспал на дивана. Силно тропане на вратата му отговори какво го беше събудило, а когато стана, откри, че още е чисто гол.

Къде беше Сара?

Той обу дънките си, докато блъскането продължи.

— Идвам!

Отвори вратата.

— Ник, какво правиш тук?

— Трябва да говоря с теб — той погледна зад Рейф и огледа стаята. — Къде е Сара?

Рейф потърка очи, все още уморен и сънен.

— Сигурно е в банята.

Ник поклати глава.

— Колата й не е тук.

Това събуди Рейф напълно.

— Какво? — тръгна към вратата, но гласът на Ник го върна обратно.

— Колата й я няма.

Стомахът на Рейф се сви.

— Може би е отишла до магазина.

Те се любиха и тя избяга?

Какво, по дяволите... Огледа стаята за бележка, но не видя такава.

Влезе в спалнята. Със сигурност всичките ѝ вещи ги нямаше. От отворения куфар на пода, до четката за зъби в банята и купчините дрехи по пода.

Беше си отишла.

Рейф се върна обратно в дневната.

— Имаш съобщение на секретаря — каза брат му и посочи към кухненския плот.

С чувство, сякаш в стомаха му имаше топка олово, той натисна копчето за прослушване. Гласът на капитана изпълни стаята: „Делото е насрочено за девет сутринта вдругиден. Тръгни сутринта. Доскоро.“

— Е, това обяснява защо е тръгнала — обади се Ник твърде бодро.

Рейф го изгледа мръсно.

— Бяхме се разбрали, че когато дойде моментът, ще се върнем заедно. Имаше на разположение целия ден утре да се прибере.

Те се любиха, а после беше избягала.

Това обясняваше защо. Той ѝ каза, че я обича, а след това глупаво и егоистично доволен заспа на дивана.

— Какво, по дяволите, си мислех? — промърмори Рейф.

— Сигурен съм, че не знам за какво говориш.

Рейф прокара пръсти през косата си.

— Кажи ми защо си тук.

Ник простена.

— Защото ми писна да посещавам едностранна брачна консултация и съм бесен.

— И искаш моя съвет? — Рейф се изсмя сухо. — Какво знам аз за любовта? Сара си отиде. — Мисълта, че бе могла просто да излезе през вратата след всичко, което преживяха заедно, направо го убиваше.

— Тогаваше се качвай в колата и я последвай — брат му посочи вратата. — Вероятно не е много далеч. Тръгни след нея.

— Казваш го, сякаш е толкова просто — промърмори Рейф.

— По същия начин, по който ми го каза и ти. — Ник праметна ръка върху раменете на брат си. — Аз мога да тръгна след Сара, а ти ще отидеш при Ейнджъл и ще се застъпиш за мен — предложи на Рейф.

Той стисна ръката на Ник.

— Късмет.

— Да ти се връща.

И двамата имаха нужда от него, помисли си Рейф. Никой от двамата нямаше гаранция за края, към който се стремеше.

Сара не плачеше често. Обикновено не проронваше и сълза, но сега, от момента, в който потегли от алеята пред дома на Рейф, след като звънна на Куп Аманда да пусне голямата фалшива публикация, сълзите потекоха сами. Тя разбираше, че това означава нещо дълбоко и истинско. Нещо, с което трябваше да се справи. Дори се замисли дали да не се върне, но беше толкова обърквана от емоции, че не знаеше какво чувства или какво ще каже на Рейф, когато се върне.

Единственото нещо, което знаеше със сигурност, беше, че трябва да се върне в града и да свидетелства. Така че продължи да кара, преди отново да се концентрира върху Рейф и чувствата си към него.

Беше на едва десетина минути път от града, когато забеляза отбила от пътя кола с бяло сигнално флагче на антената.

Сара намали, за да види дали шофьорът беше още при колата си. Забеляза жена с дълга коса да седи на ръба на пътя. Беше типичният мек и топъл ден, пътят беше съвсем пуст и никой не знаеше колко дълго бе чакала помощ.

Полицейският инстинкт на Сара сработи и тя отби точно пред жената. Остави мотора включен и се приближи към нея.

— Мога ли да ви помогна? — попита високо.

— Със сигурност можеш.

Жената стана на крака и като се приближи, Сара я разпозна.

— Джой, нали? Срегнахме се в къщата за гости на Ейнджъл, помниш ли?

— Разбира се, че помня. Ти си причината да дойда в този забравен от бога град — Джой посегна към задния си джоб и извади пистолет.

Сара повтори движението, но ръцете ѝ останаха празни. Извън служба и разстроена заради Рейф, тя дори не беше помислила да вземе оръжието си.

Лош избор, Риос, помисли си Сара.

— Горе ръцете — каза Джой.

Сара се подчини бавно и вдигна ръце, докато осмисляше думите на Джой.

— Какво имаш предвид, че аз съм причината ти да си тук?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

От часа на съобщението и с мисълта, че Сара вероятно бе взела душ, преди да опакова багажа, Рейф предполагаше, че тя има преднина от поне двадесет минути. Не му трябваше подканата на брат му, за да тръгне след нея, но поне го беше придумал да отиде при Ейнджъл.

Не знаеше какъв беше проблемът с братята Манкузо, но любовният им живот отиваше по дяволите.

Или пък не?

Вечният оптимист, Рейф отказваше да повярва, че няма да убеди Сара. Умишлено не я беше притиснал да признае чувствата си, защото искаше да ѝ даде време да ги осъзнае, каквито и да бяха те. Така че, макар и малка, имаше вероятност той все пак да успее да се справи с паниката ѝ.

Пое по главния път и се подготви за дългото пътуване до Ню Йорк. Десетина минути по-късно забеляза отбила кола, която много приличаше на тази на Сара.

Притеснен, той намали и отби, докато не спря пред колата. Бърз поглед към номера потвърди, че е тя, не се е излъгал.

Започна да го обзема паника, но си наложи да остане спокоен. Мисли! Ако беше отбила заради проблем с колата, нямаше ли да е още тук?

Освен ако не беше се обадила на някого да я вземе. Но всеки от семейството му щеше да го уведоми. За всеки случай той позвъни на Ейнджъл, Ник, дори на родителите си, леля Ви и Пиро. Никой не се беше чувал с нея, но всички му обещаха да се обадят, ако се свържеше с тях.

Мислите му веднага се прехвърлиха на най-лошите възможности. Можеше ли хората на Марли да са я намерили?

Преди паниката да го направи безпомощен, Рейф си наложи да следва схемата за такива случаи. *Премисли ситуацията*, напомни си той. Сара не беше чувала нищо за хората на Морли от фестивала

насам. Заплахата все още беше валидна, но нямаше с кого да я свържат, нямаше непознати лица в градчето.

Планът им — от който Сара вече се беше отклонила — предполагаше тя да се обади на Куп, преди да отпътува за Ню Йорк, за да може Аманда да реагира със статията. После двамата с Рейф щяха да тръгнат заедно.

С препускащо сърце той звънна на репортера. Надяваше се Сара да се е свързала поне с него. Беше го направила и Аманда бе пуснала публикацията. Съобщението за тяхната сватба беше излязло преди около половин час. И от тогава Купър не се беше свързвал със Сара.

Рейф обеща да му звънне, когато я намери, и затвори.

Приблужи се до колата ѝ и се опита да влезе вътре. Вратата беше заключена, но бърз поглед през прозореца му показва, че поне видимо няма нищо повредено или липсващо.

След това Рейф обиколи около колата и забеляза следи от гуми на друга кола, която се беше върнала обратно на пътя. Следи, които изглеждаха пресни.

Бинго!

Сара не е била сама.

По дяволите. Той веднага се обади на щатската полиция и докладва изчезването на полицай от нюйоркското звено, заедно с кратко резюме на обстоятелствата, които я бяха извели от града в неговия район. Той описа подробно мястото на изоставената кола на пътя и даде номера ѝ на колегите си.

Пренасочи всички следващи въпроси към капитан Ходжис и се върна към собственото си разследване.

Къде, по дяволите, можеше да са я отвели?

Рейф направи последна бавна обиколка на близкия периметър, с надеждата да открие някакви следи. Познаваше Сара достатъчно добре, за да знае, че тя нямаше да се предаде без съпротива или, в най-лошия случай, без да се опита да му остави нещо, което да го насочи.

Видя смачкана капачка от бутилка, чакъл, мръсотия и парче от стара износена автомобилна гума. Беше на път да се откаже, когато погледът му попадна върху нещо синьо. Клекна и вдигна няколко сини хапчета. Таблетките изглеждаха точно като виаграта, която Пиро им беше дал миналата седмица.

Всеки можеше да изпусне хапчета, но можеше ли да е съвпадение, че той даде на Сара точно същата марка таблетки, за да ги пази? Тя ги сложи в джоба на панталонките си и Рейф ги забрави още преди да се приберат у дома. Беше ли ги изхвърлила? Или ги беше оставила в джоба си?

Сара не си падаше по прането. Переше на ръка бельото си, но отлагаше останалите дрехи колкото може по-дълго. Точно като него. И по-рано същия ден тя носеше същите панталонки.

Ако таблетките бяха в джоба ѝ, дали сега ги беше изпуснала заради него?

И защо?

Ако Морли я беше открил, тя нямаше причина да ги използва като следа. Рейф знаеше или поне беше предположил кой я е похитил просто като видя изоставената кола. Сара можеше да изпусне пръстена или часовника си, или нещо по-лично, ако просто искаше да му потвърди, че е отвлечена.

Но хапчетата?

Не можеше да си представи да ги е изпуснала случайно. Просто нямаше смисъл.

Чу сирени в далечината и знаеше, че ченгетата скоро щяха да се появят и да отцепят района. Рейф нямаше желание да го включват в разследването и да го разпитват. Щеше да помогне на Сара повече, ако продължеше да разследва сам, отколкото ако се оставеше да го впримчат тук.

Пъхна хапчетата в джоба си и потегли обратно към града, като през цялото време напругаше мозъка си за обяснение.

Защо? Защо Сара умишлено би изпуснала хапчетата? Трябваше да има конкретна причина. Какво се опитваше да му каже?

Мисли! — насили се той гневно.

Хапчета. Морли. Двете неща бяха несъвместими. Но хапчетата бяха довели до ареста на Биф и Тод... така че може би отвлечането изобщо не беше свързано с Морли. Биф и Тод едва минаваха за възрастни — хлапета, които искаха да изкарат допълнителни пари като говорители на трафиканти. А големите момчета зад тях едва ли бяха щастливи, че Пиро ги беше издал на племенника си — ченге с приятели ченгета.

Рейф стисна волана по-силно. Може би отвличането на Сара имаше повече общо с разбития наркочанал, отколкото с по-очевидното дело на Морли. Инстинктът му подсказваше, че връзката с наркотиците пасва идеално. От тази мисъл му призля, защото трафикантите щяха да бъдат много по-жестоки от хората на Морли.

Погледна часовника на таблото. Не беше минало много време от отвличането на Сара. Все още имаше шанс да я намери навреме или да се досети къде са я отвели. Умът му отново се върна на хапчетата като улика. И единственото място, което му хрумваше, бяха изоставените тунели, където заложиха капана.

Но с напразно шофиране до там щеше да изгуби ценно време, ако тя беше на друго място. Неочаквано мобилният му зазвъня. Рейф погледна номера и вдигна.

— Кажи, Ник.

— Леля Ви току-що е звъннала на Ейнджъл в истерия, защото ти си й се обадил, че Сара е изчезнала на път за Ню Йорк. Но леля може да се закълне, че я е видяла на предната седалка в колата на някаква жена. Карали са към старите изоставени тунели.

Пулсът на Рейф се ускори и той натисна педала на газта.

— Защо не ми се е обадила? — попита бързо.

— Защото е леля Ви и винаги избира дългия път за разрешаване на проблема. Мога ли да помогна? — попита на свой ред Ник.

— Не, ще се справя. Благодаря — той затвори на брат си и веднага се свърза с щатската полиция. Поиска незабавно подкрепление.

Изоставените тунели бяха идеалното място да се отървеш от нечие тяло — помисли си Рейф и му призля. Стисна зъби, отби от главния път и се насочи през града към затънтеното място.

През цялото време в главата му пулсираха страх и паника, но една мисъл успяваше да надделее над тях.

Молеше се да не е закъснял.

Сара знаеше как да обезвреди нападател, но Джой я беше изненадала. По-лошото беше, че Сара все още нямаше ни най-малка представа защо тя я беше причакала, защо я беше отвлякла и какво щеше да прави с нея. Единственото, което знаеше — седнала на

мястото до шофьора с насочен към стомаха ѝ пистолет — беше, че има време до тунелите, за да измисли как да се измъкне от ситуацията.

— Може ли да ми кажеш защо съм тук? — попита Сара отново.

— Казах да млъкнеш! — Джой размаха пистолета, като напомняне защо трябва да я слуша. — Трябва да се концентрирам, докато излезем от града.

Сара се обърна и погледна през прозореца.

— Главата напред. Ръцете в скута и никакви погледи встрани, докато минаваме през града — предупреди я Джой и намали до разрешената скорост.

Сара безмълвно се подчини. Точно както правеше от минутата, в която Джой извади пистолета и го насочи към нея.

Единствената информация, която успя да изкопчи, беше, че Джой я наблюдаваше още от пристигането си в града и сега се бяха насочили към тунелите, където заложиха капана на трафикантите — очевидно Джой беше проследила и това събитие. Поне признанието ѝ, че е наблюдавала клопката, подсети Сара за виаграта на Пиро в джоба ѝ. За секунда ѝ хрумна идеята да извади хапчетата и да ги изпусне като следа за Рейф, преди Джой да я набути в колата си и да потегли.

Която и да беше тя, беше непредвидима и много по-непредсказуема, отколкото Сара си мислеше. Това беше проблем. Беше се отпуснала покрай Рейф и приспала бдителността си.

От самото начало знаеше, че не трябва да тръгва сама. Когато Рейф се събудеше и осъзнаеше, че е заминала, Сара щеше да бъде щастлива, ако той изобщо пожелаеше да тръгне след нея.

Налагаше се да допусне, че е съвсем сама.

Най-накрая Джой спря колата под същите дървета, под които Сара и Рейф се бяха скрили по време на операцията.

Тя слезе от колата, заобиколи и накара Сара да излезе.

— Отстъпи от колата!

Без да изпуска от поглед жената с оръжието, Сара застана на чисто място и дискретно се огледа за нещо, което може да използва като оръжие. Но наблизко нямаше камъни или големи клони.

Нямаше и път за бягство, докато Джой беше въръжана и с кола. Дори да опиташе да избяга, тя щеше да я свали с един точен изстрел.

Единственото, което можеше да направи, бе да печели време.

— Сега мога ли да говоря? — попита тя Джой, която искаше тишина, докато стигнат мястото.

— О, ти си една от онези... Искаш да разбереш всичко, преди да умреш — въздъхна другата жена уморено и нервно.

Но както Сара знаеше, престъпниците обикновено обичаха да разказват подвизите си и да разкриват колко са гениални. Предполагаше, че тя не е по-различна.

— Добре. Наистина ли си мислеше, че ще ти се размине с онази глупава публикация в блога? — попита Джой.

Сара повдигна вежди.

— Защо да не го мисля?

— Защото, както ти казах, аз съм по-умна. Бях тук и те наблюдавах.

— Но така и не си ми казала *защо* — *което може да ми помогне да се измъкна оттук*, помисли си Сара.

— Защото аз и Джон имаме цял живот за живеене и няма да ти позволя да ни попречиш. — Джой отметна косата си предизвикателно.

— Значи ти си любовницата на Морли? — попита Сара. Малко по малко започваше да разбира.

— Годеница.

— Той не чака дълго след сбогуването със съпругата си, нали?

Джой присви очи.

— Единственото, за което трябва да се безпокоиш, е, че те надхитрих. Ченге срещу ченге и аз победих.

Аха. Стигнаха и до хвалбите.

— И ти си ченге?

Джой премести поглед и се озърна, за да е сигурна, че все още са сами.

— Бях охраняващ полицаи.

Бях.

— Какво стана?

— Бях неправилно отстранена заради психическа неспособност. — Джой подсмръкна, сякаш обвинението беше обидно. — Те просто не можеха да понесат независима жена.

Сара предположи, че старшите в отдела на Джой я бяха преценили правилно — въоръжена, опасна и отмъстителна.

— Но Морли те оцени, нали? Той обожава всичко в теб — каза Сара, притискайки Джой за още информация.

— Разбира се. Ние планирахме всичко. След смъртта на Алисия и освобождаването на парите ѝ Джон щеше да оправи проблемите си в бизнеса и щяхме да заживеем щастливо.

Сара си помисли, че чува кола, но реши, че си въобразява.

— Звучи... идеално — съгласи се тя.

Другата жена кимна.

— Ако Алисия беше умряла веднага, и ти нямаше да си забъркана в това. Вината е нейна. — Джой очевидно напълно пропусна сарказма на Сара.

— Е, значи Джон те изпрати след мен? — попита Сара, защото присъствието на Джой не се връзваше с мъжа, който я заплаши директно на танците.

Другата жена направи гримаса на досада.

— Бавно загряваш. Разбира се, че не. Ние жените трябва да поемаме нещата в свои ръце, нали? Той изпрати мъж да те изплаши, но аз те проверих. Знаех, че не си лесна.

— Ако си ме следила, защо изчака толкова дълго?

— Просто знаех, че трябва да изчакам точния момент. Точно както знаех, че последният блог е лъжа.

Сара прехапа устни.

— Не можем да те заблудим с нищо, а?

Джой поруменя от гордост.

— Знаех, че Джон ще се върже на историята и ще извика момчетата обратно, но аз не съм глупава.

Звучеше като обсебена и луда, но Сара знаеше колко опасна е тази комбинация.

— Как прецени кога да отбиеш на пътя и да ме изчакаш? — попита Сара.

— Когато чух, че датата на процеса е преместена за по-рано, знаех, че трябва да те наблюдавам внимателно. Заех позиция и зачаках — веднага щом те видях да товариш багажа си в колата. Знаех, че е само въпрос на време да минеш покрай мен и бях права. — Очите на Джой блестяха от гордост.

Сара изръкопляска.

— Браво на теб.

— Притеснявах се, че ще трябва да се справя и с гаджето ти, но ти падна право в ръцете ми.

Мамка му — помисли си Сара. Не беше необходимо да ѝ напомня колко лесно попадна в капана, след като глупаво се изплъзна от Рейф и добре обмисления им план.

— А ако бяхме тръгнали заедно с Рейф?

Джой сви рамене.

— Щях да те пипна в града — каза тя, без да се замисли. — Добре, стига толкова разговори. Считай последното си желание за изпълнено — тя вдигна ръка, готова да стреля.

— И сега какво? Ще ме застреляш, ще оставиш тялото ми в тунелите и... после какво? Ще се надяваш никой да не ме свърже с теб?

— Как ще го направят?

Неочаквано в далечината се чува сирени. Комбинация от паника и облекчение премина през тялото на Сара.

Лицето на Джой изразяваше шок.

— Как изобщо биха ни намерили?

Сара преглътна трудно и реши да рискува.

— Не си толкова умна, колкото мислиш. Оставих на Рейф указание — каза тя и предизвика другата жена. Надяваше се да я накара да продължи да говори и да се лута, за да не може да стреля.

— Няма как да се измъкнеш, така че пусни оръжието — Рейф се появи изневиделица и свари Джой неподготвена.

Сара също. Очевидно беше чула кола по-рано, а Рейф се беше промъкнал пеша до тях.

Изненадана, Джой направи крачка към него, после обратно към Сара, която вече беше отстъпила на безопасно разстояние. Беше притисната между двамата и избра да насочи вниманието си към Рейф.

Всеки бе насочил пистолет към другия.

— Пат! — каза той.

— Тя е гаджето на Морли! — извика Сара.

— Годеница! — поправката на Джой прозвуча безсмислено в ситуацията, но разликата очевидно за нея имаше значение.

Зад гърба ѝ Сара срещна непоколебимия поглед на Рейф.

Тя го изостави, а той въпреки това я последва. По-късно щеше да има време да мисли над това. Сега знаеше точно какво трябва да

направи.

Само се надяваше Рейф междуременно да не бъде прострелян. Кимна му едва забележимо.

— Наведи се — извика Сара в секундата, в която се спусна към краката на Джой. Спъна я и я свали на земята. В същия момент прозвуча оглушителен изстрел.

Сърцето на Сара спря. Не знаеше кой пистолет беше стрелял.

Рейф прочете мислите на Сара, разбра плана ѝ и беше готов да залегне, когато тя извика. Падна на земята и се претърколи встрани от обсега на Джой, после бързо се изправи на крака.

Сара беше по-силна, но другата жена все още стискаше пистолета, за който двете се бореха. Рейф стъпи върху ръката на Джой и тя изпусна пистолета. Сара пропълзя до оръжието, изправи се и го насочи към нея.

Всичко беше приключило, когато полицейските коли ги обградиха. Отне още четиридесет минути да изяснят историята с ченгетата и Джой да бъде задържана.

Мина повече от час, преди Рейф и Сара да останат насаме за момент.

От мига, в който видя колата ѝ, отбила от пътя, докато тя не взе оръжието на Джой, единствената мисъл на Рейф беше оцеляването на Сара. Сега тя беше в безопасност и си спомни сделката, която сключи с брат си — да последват жените си. Но Рейф осъзна, че няма какво да каже. Беше ѝ дал всичко, а тя си тръгна и го захвърли в лицето му.

Така че, когато най-накрая проговори, не сподели радостта си, че е в безопасност и не я похвали за обезвреждането на Джой.

— Не знам какво, по дяволите, още искаш от мен! — избухна той вместо това.

Сара примигна изненадано, преди бързо да възстанови спокойствието си.

— Съжалявам.

Думите ѝ не облекчиха болката и чувството му, че е предаден.

— За какво? Че не ми се довери достатъчно да те отведа у дома? Че не повярва в мен достатъчно, за да останеш? Не, почакай — може би, че не ме обичаш достатъчно, за да направиш нещо от казаното?

Сара отвори уста и я затвори отново. Пое си дълбоко дъх.

— Не е така.

— Кое?

— Обичам те — гласът ѝ потрепери. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Но имам проблем да повярвам в бъдещето.

Рейф поклати глава невярващо. Само Сара можеше да превърне обичам те в нещо, на което той да не се зарадва.

— Е, познай какво? Това просто не е достатъчно. Отдадох ти всичко, което имам, показах ти точно какво можем да имаме заедно, ако ми се довериш, а ти все още се съмняваш? — той вдигна ръце във въздуха. — Приключих. Върни се обратно и поспи. Сутринта ще карам след теб до Ню Йорк — обърна се и закрачи към колата си.

— Рейф, почакай — гласът на Сара го спря.

Той се обърна, но не се интересуваеше какво има да му казва тя.

— Виж, мисля, че няма какво повече да си кажем. Ще спя в другата стая, така че няма да получаващ повече смесени сигнали от мен.

Защото не можеше да е в едно легло с нея, без да я докосва.

След като се раздели с брат си, Ник се отби в магазина за цветя и се отправи към Ейнджъл като мъж с мисия. Телефонът му звънна. Беше Рейф — намерил колата на Сара отбила на пътя, но нямаше и следа от самата нея. От тогава цветята стояха на кухненския плот — никой не беше отворил и дума за тях — а Ник и Ейнджъл бяха на тръни и чакаха новини за Сара.

— Добри новини? — попита Ейнджъл, когато Ник затвори след разговора с брат си.

Той сви рамене.

— Зависи от дефиницията. В безопасност ли е Сара? Да, добре е. Събрали ли са се отново? Не, не са.

Новините бяха като ритник в стомаха, защото Ник беше повярвал в способността на Рейф да спечели Сара обратно.

Ейнджъл се приближи до него в дневната.

— Щом Сара е добре, и другото ще последва — каза тя убедено.

— Така ли? Наистина? Защо си толкова сигурна, че те ще успеят, щом ние не можем? Ние имаме история. Не просто време заедно, а

споделен опит и спомени, добри и лоши. А сега седим в кабинета на консултанта и ако не съм аз, ще си седим в пълна тишина. — Той нямаше да понесе това и секунда повече.

— Защо дойде? Преди да ни се обадят за Сара, ти дойде с цветя. Защо?

— Защото те обичам. Защото ти си моя съпруга в добро и зло и аз те искам обратно. И защото най-сетне осъзнах, че не аз поставих този проклет бизнес помежду ни, а ти! — Ник стана и я хвана за ръцете, така че лицата им бяха на един дъх разстояние.

— Ти мразиш това място.

— Само защото ти го използваш като стена между нас! — Ник преброи до пет и събра кураж да продължи. — Загубихме още едно бебе и никога не говорихме за това. Ти никога не плака. И аз никога не те притиснах. Вместо това ти се захвана с този бизнес и аз се оплаках, че той те отнема от мен. Но изобщо не е така.

Ейнджъл поклати глава.

— Моля те, не ме карай да го правя — каза тя, а гласът ѝ трепереше заедно със сърцето му.

Но Ник поклати глава, принуден и решен да изрече проблема веднъж и завинаги. Това беше единственият начин.

— Изгубихме две бебета и аз никога не бих поискал от теб да забременееш отново и да преминеш през агонията от загубата, но изгубихме нещо заедно. Изгубихме мечтата си за семейство. Не бяхме заедно в скръбта. По дяволите, Ейнджъл, аз дори не знам как си се чувствала.

— Скърях по свой начин.

— Но така и не плака.

— Защото се страхувах, че ако заплача, никога повече няма да спра! — извика тя, а гласът ѝ се пречупи заедно с проклетата стена, която беше издигнала между тях.

Раменете ѝ се разтресоха и Ейнджъл се свлече на пода, разтърсвана от силни хлипания. Всичко, което Ник можеше да направи, беше да седне до нея и да я прегърне силно.

Той се молеше, когато това свърши, да могат да започнат на чисто. И този път щяха да бъдат заедно.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сара се оправи към къщи, за да приведе живота си в ред. Пред лицето на отминалата смъртна опасност беше пренаредила ценностите си.

Нямаше друг избор, освен да се справи с проблемите си един по един, което най-напред означаваше — работата и Джон Морли. От момента на пристигането си в Ню Йорк Сара беше под постоянна охрана. Тя свидетелства срещу Морли и най-сетне беше в безопасност. Той нямаше да добави убийството на ченге към списъка си с престъпления, щом това вече нямаше как да му помогне.

Следваше отдавна отлагана среща с баща ѝ. Липсваше ѝ, докато Сара беше в провинцията. Обади му се предварително и той я очакваше, така че почука и направо влезе с ключа си.

Мартин Риос посрещна дъщеря си с обичайния си боботещ поздрав и мечешка прегръдка.

— Липсваше ми!

— И ти ми липсваше, татко!

Сара отстъпи и го огледа. Силен и привлекателен, с тъмна коса и мустаци, баща ѝ... Е, той беше нейният баща.

И тя искаше да се сгуши в прегръдката му и да му разкаже за всичко, което се беше объркало.

— Чичо Джак ми каза, че си била заета. Ела, седни и ми разкажи подробно.

Сара прехапа устни. Седна с него на масата и му разказа на дълго и на широко за лудориите на Пиро, които бяха довели до операцията срещу трафикантите, отвличането и спасяването от Рейф, задно с описание на голямото му и забавно семейство, включително Ейнджъл, историята с блога и фалшивия ѝ годеж.

Когато приключи, баща ѝ я гледаше със страхопочитание.

— Добре, добре.

— Добре какво?

Той плесна с ръка бедрото си.

— Добре, отишла си и си го направила.

— Направила какво? — попита Сара раздразнена и объркана.

Баща ѝ наклони глава на една страна и я изгледа, сякаш я виждаше за първи път.

— Влюбила си се в бившия си партньор, ето какво! — Мартин се усмихна, а усмивката беше голяма колкото цялото му лице.

Сара изобщо не беше толкова радостна.

— Какво те кара да мислиш така? — беше се надявала да пропуснат неразрешените ѝ любовни проблеми на тази среща.

— Не съм сигурен дали е замечтаният поглед, когато говориш за него, фактът, че го споменаваш във всяко изречение и си влюбена в голямото му семейство, или всичко изброено.

— Толкова ли е очевидно? — тя наведе засрамено глава.

— Опасявам се, че да — баща ѝ все още се усмихваше като хиена. — Защо изглеждаш така, сякаш това е нещо лошо? — попита я.

— А защо ти изглеждаш, сякаш не е? — отношението му напълно я обърка. — Чувствам се, сякаш съм изгубила пътя си. Не се ли притесняваш за мен?

Баща ѝ поклати глава.

— Освен ако този мъж не е сериен убиец, предрешен като ченге, не виждам проблем.

— И това от мъжа, който заживя щастливо сам? — Сара поклати глава и се засмя. — Стига, татко, ти можеш да ми кажеш колко огромна грешка е дори да помисля да свържа живота си с някого, при това също ченге.

Големите му кафяви очи се разшириха от учудване.

— Нима смяташ, че искам това за теб? Самотен живот, споделян с някого само от време на време? — той обхвана с жест малкия апартамент, в който Сара бе израснала.

— Самотен? — попита тя, изумена от избора му на тази дума.

Баща ѝ се наведе към нея.

— Мислиш, че празнувах, когато майка ти ни напусна?

Никога досега не бяха говорили за раздялата. Сара знаеше само това, което беше видяла, докато растеше — доволен и спокоен мъж с необвързани жени на разположение, когато му беше удобно.

Тя преглътна трудно.

— Мислех, че си се успокоил, след като скандалите приключиха.

Той изръмжа тихо.

— Предполагам, че това е вярно. И наистина нямах избор, освен да се адаптирам. Освен това бях категорично решен никога повече да не ме нараняват по този начин. — Той поклати глава с очевидна тревога. — Но никога не се замислих как изглежда това за теб. Ето в това съм се провалил като родител, предполагам.

Сара се усмихна.

— Никога не си бил разговорлив.

— Надявах се, че ще компенсирам като слушател. Но предполагам, че това те е накарало да четеш между редовете.

Тя кимна.

— Така е. Да не ми казваш, че съм сбъркала прочита?

— Ако смяташ, че да се влюбиш и обвържеш с някого е нещо лошо, тогава определено нещо се е изгубило в превода и съм се издънил.

Сара поклати глава, смаяна от логиката на баща си.

— Татко, не беше само ти. Нямаме нито един член от семейството, който да не е разведен — тя вдигна ръка, преди той да успее да я прекъсне. — С изключение на Рени. И все пак един от всички не е достатъчна причина да вярвам в брака и връзките.

Баща ѝ посегна и повдигна брадичката ѝ с ръка.

— Не те ли отгледах да вярваш в усиления труд преди всичко друго?

— Разбира се.

— Добре, бракът и обвързването изискват усилия. Аз исках да се потрудя. Майка ти — не. Край на темата — той свали ръката си и отместил поглед. — Само че това е валидно за всяка двойка днес.

Сара присви очи, изненадана, че е разбирала баща си погрешно толкова много години.

— Но не би ли казал, че е два пъти по-трудно да накараш връзката да потръгне, ако си ченге?

— Да. И какво?

— Значи две ченгета ще я направят два пъти по-невъзможна — резюмира Сара това, което винаги беше смятала за очевидно.

Баща ѝ постави ръка на рамото ѝ и тя срещна загрижения му поглед.

— Нищо не е невъзможно. Не и ако това, което ти и този мъж споделяте, си струва усилията.

Като стана, Мартин отиде до големия шкаф и отвори едно чекмедже. Поровичка из съдържанието му и извади нещо.

— Какво е това? — попита Сара.

Той се върна до масата и седна до нея.

— Снимка. Погледни.

Тя погледна снимката, която не можеше да си спомни дали е виждала преди. В рамката бе цялото й семейство — баща й, майка й и малката Сара. Тримата изглеждаха щастливи и се усмихваха.

Спомен, който тя нямаше.

— Никога досега не съм я виждала!

— Друга моя грешка. Болеше ме твърде много да я гледам и затова я скрих, както скрих и чувствата си — призна той.

Сара преглътна болезнено, огромна буца беше заседнала в гърлото й.

— Защо ми я показваш сега?

Погледът му улови нейния.

— Защото се опитвам да ти кажа, че за нищо на света не бих пропуснал тези години с теб и майка ти. И съжалявам, че не си го знаела преди — каза той с дрезгав глас.

Сара едва успя да отвърне:

— Обичам те, татко — тя придърпа единствения си истински родител в мечешка прегръдка.

— Надявам се, че днес си научила ценен урок — той се отдръпна и се покашля.

Тя забеляза сълзите — издайници в очите му, преди да стане, да се обърне и да избърше своите от лицето си.

Няколко дни по-късно Сара тъкмо влизаше у дома след час при ортопеда и телефонът й започна да звъни. Тя вдигна слушалката, преди да се включи гласовата поща.

— Ало? — попита, останала почти без дъх.

— Сара? Ейнджъл е. В лош момент ли се обаждам?

— Съвсем не — излъга тя. Притисна слушалката между рамото и ухото си, остави чантата и заключи.

После седна на стола, за да говори спокойно.

— Какво става? — попита, щастлива да поговори с приятелката си.

— Имам новини, които искам да ти кажа лично — каза Ейнджъл. — Просто почувствах, че ти разбираш всичко и наистина си пасваме... — не продължи, сякаш се почувства глупаво заради признанието си.

— Разбирам. И аз си мислех за теб — за всеки от Хидън Фолс, помисли си Сара.

Включително за Рейф.

Особено за Рейф.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Е, какви са новините?

— С Ник даваме втори шанс на брака си — възкликна Ейнджъл.

Сърцето на Сара буквално прескочи удар.

— Това е прекрасно. Как? Какво се промени?

Дали Ник най-сетне се беше предал и бе приел нуждата на съпругата си да има кариера извън брака?

— И двамата. Откакто Ник остана при мен и видя колко жизнена ме кара да се чувствам къщата за гости, той се опитва да бъде по-разбиращ. Но преди всичко дойде и ме накара да се изправя пред проблемите, които бях затворила дълбоко в себе си — призна Ейнджъл нежно.

— Като загубата на бебетата?

— Аха. Той мразеше къщата за гости най-вече защото аз я поставях като преграда между нас, за да не се изправям пред болката от загубата. Ник ми показа това, накара ме да призная пред себе си и всичко се промени. Сега съм способна да говоря за това, без да го изолирам, и той успя да приеме къщата. Или поне се опитва, което е всичко, което някога съм искала. Дори ми помага с поддръжката. Сякаш е наша.

Сара почувства как се усмихва.

— Звучиш толкова щастлива и безкрайно се радвам за теб. А консултациите? Все още ли ходите?

— Вярваш или не, сега, когато общуваме, това ни помага да правим компромиси. Изисква се усилие, но си струва.

Сара беше чула тези думи преди няколко дни, когато се срещна с баща си. *Бракът и връзките изискват усилия. Аз исках да се потрудя. Майка ти — не.*

Сега Ейнджъл казваше същото. Тя и Ник правеха компромиси, полагаха усилия, за да възстановят брака си. Защото очевидно тя чувстваше, че това, което споделят с Ник, си заслужава усилията. Рейф бе направил усилие. Беше ѝ показал, че иска да я посрещне по пътя и да пропъди демоните ѝ, но Сара избяга. Като майка си. А това не беше човекът, на когото искаше да подражава, камо ли да се превръща в нея.

Нищо не е невъзможно... Не и ако това, което ти и този мъж споделяте, си струва усилията.

— Сара, още ли си там? — попита Ейнджъл.

— Съжалявам, замислих се — призна тя. — Тук съм.

— Добре. Ами, аз трябва да тръгна, но ще се чуваме, нали?

— Разбира се.

— Ам... Сара? Не си ме питала, а и аз се заклех да не казвам нищо, но Ник сподели, че Рейф е нещастен без теб. Трябва да вървя. Чао.

— Чао — Сара зяпаше телефона в ръката си.

Беше нещастна и не искаше нищо повече от това да се появи на вратата на Рейф, но не можеше да го направи. Не и докато не се справеше с останалите проблеми в живота си. Най-напред трябваше да разбере пред какво ще се изправи чисто физически.

Още един магнитен резонанс и няколко рентгена по-късно само потвърдиха това, което Сара вече знаеше. Въпреки че беше възвърнала част от подвижността си и щеше да се възстанови още с времето, благодарение на старата травма и началните стадии на артрит в ставата, тя никога нямаше да премине тестовете за физическа способност на нюйоркската полиция, от които зависеше връщането ѝ на активна служба. Не ѝ трябваше това потвърждение, за да знае какво да прави след това. Сара вече беше взела решение.

Някъде между отсядането в малката къща за гости в провинцията и влюбването ѝ в Рейф и голямото му семейство, мечтата ѝ да бъде ченге в Ню Йорк се превърна в нещо различно. Нещо, което не можеше да си представи, че ще иска, камо ли ще желае истински, едва няколко седмици по-рано.

Сара искаше да се махне от Манхатън и анонимността на мегаполиса, която си мислеше, че обича. Искаше да замени правната система на големия град за по-малкия ѝ еквивалент, да прекарва времето си в помощ на хора, които познава и обича, вместо да

защитава анонимно множество, което ѝ е безразлично. Дори и да бе възстановена на активна служба в Манхатън, тя вече знаеше, че дните ѝ в ситито са отминали.

Това, което не можеше да знае, бе кой малък град щеше да се превърне в новия ѝ дом. Отговорът зависеше от способността на Рейф да прости и да направи компромис. Защото Сара не можеше да си представи да живее в Хидън Фолс, обкръжена от семейството му, но без него до себе си.

Възстановен на активна служба.

Думите трябваше да са радостно облекчение, но напоследък Рейф не го беше грижа за нищо. Той се носеше по течението на живота си и не можеше да направи каквото и да било по въпроса. Най-сетне беше разбрал защо преди няколко седмици брат му пиеше в бара на Били. И Рейф щеше да бъде там сега, ако не беше в Манхатън. Баровете в ситито бяха твърде претъпкани, за да намери в тях спокойствието и усамотението, от които имаше нужда.

Седна с отворена кутия китайска храна и започна да ровичка в нея, когато на вратата се почука. Не очакваше никого, едва познаваше съседите си. Дяволски сигурно не бе в настроение за компания.

Когато чукането стана по-силно, той остави кутията настрана и отиде до вратата. Погледна през шпионката и беше наистина шокиран да види Сара от другата страна на вратата.

Отвори предпазливо.

— Здравсти.

— Здравсти — усмихна се тя.

Той подпря ръце на касата на вратата.

— На какво дължа удоволствието?

Сара си пое дълбоко дъх, очевидно несигурна дали е добре дошла.

— Надявах се, че може да поговорим.

Той сведе глава. Не желаше да я допуска до себе си, преди да разбере защо бе дошла.

— Е, говори.

— Точно тук? — тя се огледа и обхвана с поглед тъмния усоеен коридор, а косата ѝ се разпиля по раменете ѝ.

В същия миг ръцете вече го сърбяха да обвие пръсти около нежните кичури. Вместо това сви дланите си в стегнати юмруци.

— Точно тук — потвърди той. Сара вече бе оставила завинаги отпечатък в къщата край езерото.

Там бяха спомените от времето им заедно и той не просто си представяше чувството от допира до голата ѝ кожа — знаеше какво е. Сънуваше я, докато спеше, и имаше видения през деня. Апартаментът му беше единственото място, където можеше да се огледа, без да я вижда постоянно. Искаше това да остане така.

— Добре. Как си? — попита тя.

— Просто прекрасно. Ти?

Сара сви рамене. Леко повдигане, което развълнува гърдите ѝ. Рейф не можеше да откъсне очи, чудеше се какво прави тя тук и неуспешно си налагаше да не се вживява.

— Свидетелствах срещу Морли — отвърна тя.

— Чух. — Капитанът предполагаше, че той още иска да бъде в течение, а Рейф нямаше желание да споделя личния си живот със своя началник. Затова бе изслушал всичко мълчаливо.

— А аз чух, че са те възстановили на активна служба. Радвам се.

— Благодаря — той преглътна трудно. — Разбрах, че не си извадила същия късмет. — Знаеше какво означава за нея кариерата ѝ като полицай. — Съжалявам.

— Смешно е, но аз не съжалявам. Преди мислех, че да загубя кариерата си означава да изгубя себе си — пъкна ръце в предните джобове на дънките си. — А сега не мисля така.

Рейф знаеше, че не трябва да пита, както знаеше и че ще го направи.

— Защо? Какво се промени?

Какво се беше променило в мислите ѝ? В живота ѝ? Да, беше казала, че се чувства като егоист, когато осъзна, че загубата на Ейнджъл не може да се сравнява с кариерата ѝ, но това беше доста преди Сара със сигурност да знае, че няма да премине теста за физическа способност.

Тя срещна погледа му с широко отворени, ясни и честни очи.

— Аз се промених. По-скоро мисля, че ти ме промени.

Стига толкова разговор като непознати в коридора. Рейф посегна, хвана я за ръката, дръпна я в стаята и затвори вратата.

— Разказвай.

Сара кимна. Знаеше, че това е единственият ѝ шанс да го убеди. Бяха си обещали да започнат връзка с широко отворени очи, но той не беше толкова измъчен като нея. Въпреки извънбрачната връзка на баща му, Рейф имаше по-позитивна нагласа за брака.

Той имаше надежда.

Тя нямаше.

Но Сара искаше да остави тези дни зад себе си. Искаше да бъде повече като него.

— Казвах си, че съм щастлива сама, че нямам нужда и не искам голямо семейство. Но после дойдох в малкия ти град, срещнах се с роднините ти и намерих място, където се почувствах истински приета.

Той слушаше, гледаше я внимателно, а изражението му беше неутрално и неразгадаемо като на обучения преговарящ, когото Сара познаваше. Ако искаше да спечели, трябваше да обърне всичките си карти на масата и да се надява, че не е прекалено късно.

— Предполагам, че не разпознах нещо хубаво, когато го имах — тя потри ръце една в друга, сякаш за да се стопли. — Това, което почувствах към теб, ме ужаси толкова много, че те принудих на спогодба за необвързващ секс. Сякаш не означаваше нищо. Сякаш ти не означаваше нищо. Когато, в действителност, ти беше всичко — поклати глава, засрамена от начина, по който се беше отнесла с него. Примигна и по бузата ѝ се плъзна сълза.

Той посегна и я улови, но не каза нищо.

Сара събра кураж и продължи.

— Имах тази негативна представа за брака и връзките и не вярвах, че имаме шанс за бъдеще.

— Какво се промени? — попита я отново.

— Един мъдър човек ми каза, че нищо, което си струва, не се получава лесно. Накара ме да осъзная, че това, което имаме, си струва усилията.

Той поклати глава и се разсмя.

Сара знаеше, че го прави въпреки себе си.

— И кой от познатите ти е толкова умен? — попита Рейф.

Тя също се усмихна.

— Баща ми. Ще го харесаш.

— Сигурен съм. Той те е отгледал, нали? — гласът му беше омекнал и тя почувства, че е започнал да ѝ вярва.

— Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа? — тя пристъпи напред, по-близо до него, с надеждата, че няма да я отблъсне. — Не бях права да си мисля, че не си струваме усилието. Ти си струваш.

Силната му ръка докосна лицето ѝ и той я погледна в очите.

— Мислех си, че и ти си струваш, иначе нямаше да ти дам живота си.

— Все още си струвам — каза тя, като се надяваше, че той още вярва в това. Сърцето ѝ щеше да се пръсне в гърдите ѝ. — Просто съм различна от това, което бях преди няколко кратки седмици.

Рейф я погледна предпазливо, очевидно още несигурен дали може да ѝ се довери.

Тя посрещна погледа му и го задържа, като обеща пред себе си отново да спечели доверието му и никога да не му дава повод да съжالياва за това.

— Осъзнах, че се самозалъгвам, като не искам връзка и семейство. Искам всичко това. С теб.

И отчаяно искаше той да се съгласи.

— Искам да ти вярвам — отвърна Рейф с дрезгав глас.

— Тогава го направи.

Де да беше толкова лесно. Веднъж вече беше ѝ дал всичко от себе си. Какво можеше да го убеди отново да ѝ се отдаде изцяло?

— Напуснах работа — каза Сара и го свари неподготвен. — Добре де, технически това не е така. Не бях възстановена, но щях да напусна, дори и да бях.

Рейф поклати глава.

— Сега ме изгуби напълно.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Пред теб е първият шеф на полицията в Хидън Фолс. Като предполагам, че градският съвет ще измени устава и финансирането ще мине безпроблемно. Но не мога да го направя сама. Искам да дойдеш с мен. Градът има нужда от свой участък, а ние можем да го създадем и управляваме заедно.

Рейф беше смаян и едва разбираше думите ѝ.

— Да напусна ситито? Да се преместя в Хидън Фолс? — гледаше я, сякаш си беше изгубила ума.

И все пак тази луда идея постигна това, което тя не беше успяла досега. Той най-сетне ѝ повярва, че е искрена в думите си. Че се връща при него, във връзката им, за дълго. Опря се на стената за стабилност.

— Виж, знам, че е неочаквано, но е добре обмислено — каза Сара, без да си дава сметка какво се случваше в главата му. — Довери ми се, Рейф. Вече подадох запитвания и говорих с кмета, и с офиса на шерифа. Знам, че се премести в града, за да избягаш от семейството си, но те моля да се върнеш. С мен.

— Сара — започна той, без да намери думи, с които да опише дълбочината на предложението ѝ.

Но тя не го слушаше. Продължи да обяснява подробности за идеята си, очевидно изплашена, че ако го остави да каже нещо, той ще я отреже и тя ще изгуби всичко. Колко малко знаеше, вместо това щеше да получи всичко, което искаше.

Поклати глава.

— Остави ме да довърша, моля те. Знам, че семейството ти може да бъде малко прекалено загрижено, но ти знаеш, че ги обичаш и те имат нужда от теб наблизо. Знам, че искам много, но същият този мъдър мъж ми напомни, че бракът и връзките изискват труд и компромиси. И бог ми е свидетел, че се потрудох колкото можах, за да ги покажа, че съм се променила. Опитвам се да бъда оптимист. Очаквам с нетърпение бъдещето си с теб.

Рейф поклати глава, искаше да се увери напълно.

— Правилно ли те чувам? — Дори и когато разговаряше с нея в сънищата си, тя никога не му предлагаше целия свят.

Сара кимна.

— Всяка една дума идва от сърцето, ми. Същото това сърце, което ти давам сега. Но ако ми откажеш, ще си намеря друг град, в който да се установя, за да не се безпокоиш, че ще ме виждаш всеки път, когато се прибиращ. — Тя разтвори ръце и после ги отпусна безпомощно покрай тялото си.

Рейф не можеше да сдържи усмивката си.

— Приключи ли?

Погледна го с насълзени очи.

— Зависи. Повярва ли ми?

— Вярвам ти и, което е по-важно, вярвам в нас. Винаги съм вярвал.

— Закъснях ли?

— Никога не съм преставал да те обичам, така че как би могла да закъснееш? — Рейф разтвори ръце и Сара пристъпи в обятията му.

Постави глава на гърдите му, а той затвори очи, за да се наслади на момента.

— Днес поисках много от теб. Искаш ли да направиш тези компромиси? Или трябва да преговаряме за условията? — пошегува се Сара. — Защото ще отида и на край света, ако трябва, за да проработи връзката ни.

— Това е всичко, което исках да чуя — каза Рейф с въздишка на неподправено задоволство. — Но сигурна ли си, че исках да живееш в Хидън Фолс?

— Някой трябва да държи Пиро и другите членове на семейството ти под контрол — тя наклони глава назад и се ухили.

— Трябва да призная, че не очаквах това, но си права. Приех семейството си каквото е и всички вече ми липсват. Освен това смятам, че водих достатъчно преговори с престъпници, за да ми стигнат за цял живот.

— Стига да прекараш този живот с мен — очите ѝ сияеха от любов.

Рейф кимна.

— Това е всичко, което някога съм искал. — Тя беше всичко, което някога бе искал.

— Ти си всичко, което някога съм искала, и е прекрасно да го изрека на глас.

Рейф покри устните ѝ със своите — целувка и доживотно обвързване, които възнамеряваше да запази.

ЕПИЛОГ

„ДЕЙЛИ ПОУСТ“

„ЕРГЕНСКИЯТ БЛОГ“

Дами и господа, поради непредвидени обстоятелства това е последната публикация на „Ергенският блог“, но нека се знае, че завършваме с удар. Информацията за бягството на последния ни ерген и неговата любима в Бермуда се оказа доста преувеличена. Но не всичко е изгубено и любовта им тепърва разцъфва.

Новите господин и госпожа Манкузо бяха официално бракосъчетани в родния град на младоженеца Хидън Фолс, където двойката се премести за постоянно. Мястото на церемонията? Често споменаваната къща за гости на Ейнджъл — чаровна семейна странноприемница, управлявана от Ейнджъл и Ник Манкузо — брат и снаха на нашия герой.

Градският съвет на Хидън Фолс съобщи, че е започнало финансирането за създаването на нов полицейски участък в града. Кой Манкузо ще бъде избран за началник на полицията? Ще ми се да кажа: „Останете на линия“... Вместо това ще ви кажа „сбогом“. За мен беше удоволствие да ви представям най-желаните ергени на Ню Йорк и да помагам на някои много специални двойки да се открият един друг. Просто запомнете — приказките се случват! А вашият щастлив край с някого може да ви очаква точно зад ъгъла.

Издание:

Автор: Карли Филипс

Заглавие: Обичай ме, ако смееш

Преводач: Гергана Драйчева

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Санома Блясък България

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Алианс Принт

Коректор: Елка Николова

ISBN: 978-954-399-040-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11072>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.